

Bon Nadal a tothom!

Déu ha vingut a casa, desdint-se de sa glòria, ha demanat permís al ventre d'una noia, sotraguejat per un decret del Cèsar, i s'ha fet un dels nostres

Pere Casaldàliga
Fragment del poema
«Es diu Jesús»
Del llibre *Encara avui respiro en català*

FACULTAT DE FILOSOFIA DE CATALUNYA (URL)

La Facultat de Filosofia de Catalunya (URL) té una llarga tradició d'estudis filosòfics i humanístics. A més del Grau en Filosofia, el Màster en Recerca en Filosofia i Estudis humanístics i el Doctorat en Filosofia (humanisme i transcendència), enguany ofereix un diploma d'especialització en Patrimoni Cultural Eclesiàstic i unes aules obertes sobre matèries de Filosofia i Humanitats.

Diploma d'especialització en Gestió del Patrimoni Cultural Eclesiàstic

del 17 de febrer al 4 de juny de 2015
dimarts, dimecres i dijous
de 18 a 21 h

L'objectiu d'aquest diploma és formar especialistes en la gestió i la difusió del Patrimoni Cultural Eclesiàstic. Els destinataris són els graduats i llicenciats que vulguin obtenir una formació especialitzada en aquest camp i tots els professionals que hi treballen.

AMB LA COL-LABORACIÓ DE

Director: JAUME AYMAR

Coordinadora: SÍLVIA COLL-VINENT

Crèdits: 30 ECTS

MÒDULS

1. MARC LEGAL I GESTIÓ DEL PATRIMONI CULTURAL ECLESIASTIC
2. ARQUEOLOGIA CRISTIANA, ICONOGRAFIA I SIMBOLOGIA RELIGIOSA
3. INTERPRETACIÓ DEL PATRIMONI, RUTES CULTURALS I PATRIMONI SUBTIL
4. GAUDÍ I EL MODERNISME
5. PATRIMONI BIBLIOGRÀFIC DE TITULARITAT ECLESIASTICA
6. PRACTICUM

AULES OBERTES DE FILOSOFIA I HUMANITATS

La Facultat ofereix cursos en règim obert, en horari tarda-vespre. Són cursos sobre matèries de filosofia i humanitats als quals es pot assistir com a oient. Per a més informació, adreceu-vos a la Secretaria de la Facultat.

LA QÜESTIÓ METAFÍSICA (semestral)

Prof. Joan Martínez Porcell, 10 de febrer a 2 de juny
Horari: Dimarts, 16 a 17.30 h.

VERITAT I RAÓ A AUSCHWITZ (semestral)

Prof. Joan Albert Vicens, 10 de febrer a 2 de juny
Horari: Dimarts, 18.30 a 20.30 h.

BÉ I CIUTAT. IDEA I PÓLIS: LA RE-PRESENTACIÓ (HISTÒRICA I POLÍTICA) DE LA IDEA. DE REIMARUS I LESSING A NIETZSCHE (semestral)

Prof. Carles Llinàs, 11 de febrer a 3 de juny
Horari: Dimecres, 17.30 a 19.30 h.

RELIGIÓ I CULTURA: HUSSERL, HEIDEGGER, GADAMER: TRES PENSADORS SS 2015 (semestral)

Prof. Ignasi Boada, 11 de febrer a 3 de juny
Horari: Dimecres, 19.30 a 21.30 h.

ÈTICA I NOVEL·LA: DE DOSTOIEVSKI A CONRAD (semestral)

Prof. Sílvia Coll-Vinent, 12 de febrer a 4 de juny
Horari: Dijous, 19.30 a 21.30 h.

INTERPRETACIÓ DEL PATRIMONI, RUTES CULTURALS I PATRIMONI SUBTIL

Profs. Jesús Oliver-Bonjoch, Enric Puig i Anna Casas, 17 de febrer a 12 de maig
Horari: Dimarts, 18 a 21 h.

ARQUEOLOGIA CRISTIANA, ICONOGRAFIA I SIMBOLOGIA RELIGIOSA

Profs. Jaume Aymar i Robert Baró, 19 de febrer a 30 d'abril
Horari: Dijous, 18 a 21 h.

GAUDÍ I EL MODERNISME

Prof. Jaume Aymar, 7 de maig a 4 de juny
Horari: Dijous, 18 a 21 h.

CAMINOS DEL ARTE CONTEMPORÁNEO (semestral)

Prof. Diego Malquori, 13 de febrer a 5 de juny
Horari: Divendres, 17.30 a 19.30

NARRATIVA DE LA ERA SECULAR (semestral)

Prof. Juan Manuel Cincunegui, 13 de febrer a 5 de juny
Horari: Divendres, 19.30 a 21.30

Tots els mòduls del diploma d'especialització en Gestió del Patrimoni Cultural Eclesiàstic s'ofereixen també com a AULES OBERTES

Informació i Inscripcions

Facultat de Filosofia
Universitat Ramon Llull
Diputació, 231 – 08007 Barcelona
Telf. 93 453 43 38 – Fax. 93 453 09 57
facultat@filosofia.url.edu

De dilluns a divendres, d'11 a 13 h
De dilluns a dimecres, de 17 a 19 h

 Facultat de
Filosofia

Universitat Ramon Llull

WEB DE LA FACULTAT
<http://filosofia.url.edu>

Editorial

Sor Genoveva, caritat a les perifèries

La recent publicació d'un llibre* sobre Sor Genoveva Masip és una ocasió per mantenir la memòria agraïda envers aquesta Filla de la Caritat que ha dedicat tants anys de la seva vida als més pobres i que en l'actualitat pateix les limitacions pròpies d'una edat avançada i el desgast d'una existència lliurada de ple al servei dels altres. Genoveva Masip i Torner nasqué a Sabadell el 1923 en el si d'una família humil educada en la sobrietat i en la feina. Va deixar la seva casa per donar-se a Déu en els pobres seguint l'esperit de Vicenç de Paül i Lluïsa de Marillac. «Em sento feliç per deixar de ser mare d'alguns i ser-ho d'una multitud», va dir. La seva tasca apostòlica va començar el 1945 al Patronat de Jesús Natzarè (Avinguda de Roma, 21, de Barcelona) un projecte de les Filles de la Caritat que servien els presos de la Model, tot responant a la necessitat de recollir i educar els fills dels reclusos. S'admetien també els nens i les nenes dels funcionaris de la presó i a poc a poc l'oferta educativa es va ampliar als infants del barri, l'escola dels quals fins aleshores era el carrer. Sor Genoveva va freqüentar les pensions del nucli antic de Barcelona, els centres penitenciaris i el «càmping» d'escombraries de l'Hospitalet de Llobregat. Aquesta presència cristiana enmig d'unes condicions tan dures, fa pensar en Sor Emmanuelle Cinquin (1908-2008) l'abnegada religiosa belga que va exercir el seu apostolat a la

ciutat escombraria del Caire. Sor Genoveva va treballar també a les coves de Montjuïc i a Can Tunis, servint de vehicle de comunicació entre les famílies de les barraques i els reclusos. La Legió de Maria, la xarxa de voluntaris de presons, la xarxa de visitadors de reclusos, el barri de Can Puiggener de Sabadell, van ser alguns escenaris d'una immensa tasca apostòlica exercida amb delicadesa i competència. El 1983, l'obra Social Santa Lluïsa de Marillac arribava a la Barceloneta, on esdevingué un referent. En els anys de l'emergència de la sida, Sor Genoveva i les seves companyes —talment com la beata Teresa de Calcuta— recollien els malalts que morien al carrer. Però l'apostolat de Sor Genoveva s'ha anat concretant també en la seva relació amb centres terapèutics, en l'ajut a infants en situació de risc (ASIR), en gestions amb advocats, jutges i fiscals, i amb la seva presència habitual davant dels mitjans de comunicació social. «Els esmorzars amb Sor Genoveva», esdevingueren fecundes tertúlies de sensibilització. Ara que s'apropa el Nadal convé refermar el nostre compromís amb els més pobres tenint com a referent persones com Sor Genoveva Masip que han viscut la caritat encarnada en les perifèries existencials.

*R. Mendoza, HC, *Sor Genoveva Masip. Una trajectoria de amor y servicio*. Ed. La Milagrosa, 2014

Un nou llindar

Sebastià Taltavull Anglada
Bisbe auxiliar de Barcelona

Resposta d'amor a un amor més gran

En la celebració del Naixement del Senyor, quina resonància té en nosaltres el fet que esperem l'anunciat «Messies dels pobres»? La conversió personal i la seva projecció social han de ser la nostra resposta a allò que el Senyor que ve ens demana a cadascú. La proposta és un canvi del cor que ens condueixi a construir un món a l'inrevés: derroca els poderosos i exalta els humils, acull els qui passen fam i els rics se'n tornen sense res, dispersa els homes de cor altiu i és misericordiós amb els qui l'acullen.

Ens acompanya Maria, la Mare de Jesús, i anima el coratge dels cristians, ella que ha estat valenta a l'hora de fer el primer pas i fer de la pregària acció transformadora. Acull la Paraula de Déu i respon dient un «sí» generós a allò que Déu li demana. El resultat és el naixement de Jesús, el Fill de Déu, el Messies esperat. Hi ha alguna decisió en la història humana que hagi tingut més gran repercussió que aquesta? Hi ha cap canvi substancial per a la humanitat que pugui ser comparat amb el que ha significat que Déu s'encarni en la persona de Jesús? En aquesta intervenció hi som nosaltres, tot fent història amb Ell, edificant el present i projectant en esperança el futur. D'aquí prové la nostra responsabilitat en ser anunci i testimoni d'aquesta presència salvadora.

Maria s'ha convertit en casa d'acollida, lloc en el qual Déu vol habitar i conversar, espai per discernir la seva voluntat. Acollim així nosaltres el Senyor que s'apropa? La bona notícia del Nadal cristià és la casa que ha estat escollida. L'elecció és la màxima declaració d'amor envers nosaltres, feta realitat en el moment en què troba Maria de Natzaret disponible per acollir-lo. La resposta de Maria és valenta, generosa i lliure. Resposta d'amor a un amor més gran. Ara, és tota la humanitat la que està invitada a respondre al Déu que ve, al Déu que s'apropa cada dia a tots i cadascun de nosaltres perquè participem de la seva amistat, de la seva mateixa vida. Amb tot el meu afecte, us desitjo un sant, familiar, solidari i joiós Nadal!

L'efemèride de la setmana

Dia 26 de desembre del 1996: mor el cardenal Narcís Jubany, arquebisbe de Barcelona.

***CatalunyaCristiana**

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Pérez Ansótegui, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patrícia Navas, URGELL; Xavier Bisbal, VIC; Javier Molina, EL CAIRE; Ana Alba, JERUSALEM

Col·laboradors d'aquesta setmana: Natàlia Aldana, Pilarín Bayés, Agustí Codinach, Montserrat Esteve, Jaume Gabaró, Carmen García, Josep Gil, Joan Guiteras, Joan M. Gutiérrez, Dani Majà, Josep M. Massana, Joan A. Mateo, Victòria Molins, Josan Montull, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Jordi Pérez Ansótegui, Armand Puig, Quique, Josep Rius-Camps, Josep M. Sabé, Lluís Serra, Teresa Solà, Valentí Serra, Sebastià

Taltavull, Josep M. Vallejo, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:
C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)
a/e: administracio@catalunyacristiana.cat

(Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat
www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 130 €
Gibraltar i Portugal: 130,01 €
Resta d'Europa: 208,01 €
Amèrica i Àfrica: 243,11 €
Àsia i Oceania: 317,21 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

Nadal interior

La festa de la Nativitat de Jesús pot ser una bona ocasió per revifar la vida espiritual

Samuel Gutiérrez

Fa dies que les llums i la decoració nadalenca omplen de color els carrers de les nostres viles i ciutats. Ens recorden que el Nadal és a prop. Que arriben les festes més familiars de l'any. Que serà un temps d'encontre i d'alegria, d'il·lusió i d'esperança, sobretot per als més menuts, que preserven encara la innocència dels orígens. Però tota aquesta «parafernàlia» nadalenca, no ens enganyem, vol ser també, i sobretot, una invitació prou eloqüent al consum i a la despesa. Manen avui els criteris d'una societat materialista, que ha apostat més pel tenir que per l'ésser. Ja fa temps que el Nadal ha estat buidat de gran part de la seva essència, ha perdut el seus veritables valors, ha oblidat que el que se celebra, en realitat, és el naixement de Déu Infant en un pobre pessebre de les perifèries del món. Per als cristians, el Nadal és un temps privilegiat de joia. Joia exterior, per descomptat, però sobretot joia interior: Déu s'ha fet home perquè l'home pugui esdevenir Déu! Misteri insondable que s'escapa a tota lògica humana i que ja fa més de 2.000 anys va capgirar el rumb de la història.

L'alegria cristiana del Nadal neix de la convicció que hi ha un Déu que estima fins a la bogeria. Un Déu que accepta perdre la seva condició divina per fer-se encara més proper als homes. Aquesta convicció pregona no respon a cap equació matemàtica, ni és el resultat d'un sil·logisme lògic. Neix d'una experiència interior. Gairebé d'una aventura. La de submergir-se en el propi món interior i descobrir-hi el Déu que hi habita i que tant ens estima. Per això, el Nadal, tot i la superficialitat que avui ens envolta, ha estat sempre un temps privilegiat per a l'aventura interior.

Espiritualitat encarnada

La crida a l'aventura interior no és exclusiva de l'Església. Es troba present gairebé en totes les religions. Però en el cristianisme té unes connotacions pròpies. És una espiritualitat sempre encarnada, no de fugida o d'aïllament del món, sinó de relació íntima amb Déu per rebre'n una mirada mística, que permeti copsar el món amb ulls nous. És, per tant, una espiritualitat compromesa amb el món, que no es desentén, sinó que s'acosta a la font de la vida per després revitalitzar i guarir tota la humanitat. La Mare Teresa de Calcuta, una de les grans figures del catolicisme contemporani, mística i al mateix temps apòstol, ho expressava amb unes paraules que ja formen part del llegat espiritual de l'Església: «El fruit del silenci és l'oració. El fruit de l'oració és la fe. El fruit de la fe és l'amor. El fruit de l'amor és el servei. El fruit del servei és la pau.»

A Catalunya, una de les persones que més ha treballat el tema de l'es-

piritualitat és el jesuïta Jesús Renau, director espiritual del Seminari Interdiocesà de Barcelona i professor de Teologia Espiritual. Ho ha fet al llarg de tota la seva vida, convençut que és una qüestió central, que necessita ser aprofundida i desplegada. Precisament acaba de publicar el llibre *La vida interior*, editat per Claret. En ell presenta l'espiritualitat com a aventura: «Tots tenim l'anhel d'una vida interior sense estridències, sense tensions, sense desequilibris, sense pors...» L'autor proposa un itinerari viscut que va des de la recerca de la pròpia harmonia gràcies a l'amor, cap a la plenitud que ve d'acollir els altres i l'Altre, Jesús el Senyor, en el més interior de nosaltres. «Jesús, el Déu fet home —afirma el P. Renau—, ens dinamitza cap enfora tant a nivell de relacions personals com de canvis socials.»

«La pregària és una relació amb qui sabem que ens estima», declara citant santa Teresa aquest jesuïta veterà, amb molts kilòmetres d'experiència, «per això, tot i no ser una teràpia, a cops pot tenir certs aspectes terapèutics». En el món actual, sobretot a Occident, tan marcat per la indiferència religiosa i el relativisme, el P. Jesús Renau hi veu molta buidor i desig espiritual insatisfet. Com a resposta, la recerca espiritual ha crescut en els últims anys, encara que en molts casos s'ha optat per una tradició que no és la pròpia, sovint en relació amb les religions orientals, atrets pels valors de l'equilibri, la serenitat i la pau. «Però no tot el que es diu oriental —assenyala l'autor de *La vida interior*—, respon a les tradicions dels grans mestres.»

El P. Renau creu que l'Església, en-

P. RENAU
«No esperis a definir i veure clar el que significa pregar. Comença! Entra! Prova! Confia!... Perquè Déu té molt d'interès en tu»

O. CLÉMENT
«No hi ha res més responsable que pregar»

què consisteix: «No esperis a definir i veure clar el que significa pregar. Comença! Entra! Prova! Confia!... Perquè Déu té molt d'interès en tu.»

L'exemple de Taizé

En l'àmbit de l'espiritualitat cristiana, fa 75 anys que la comunitat ecumènica de Taizé exerceix una gran influència en molta gent, sobretot a Europa. Els seus monjos han esdevingut veritables mestres de pregària per a milers i milers de joves que acudeixen a aquest petit llogarret de la Borgonya francesa atrets per la seva senzillesa i fraternitat. El secret: que tots, monjos i joves, caminen plegats cap a aquella font amagada capaç de sadollar la set de Déu que portem dins.

Molt recentment han visitat Catalunya els germans Pere i Cristian. Ho feien per recollir el guardó del IV Memorial Cassià Just, que el Govern de Catalunya els ha atorgat com a reconeixement pel seu treball en el camp de l'espiritualitat, l'ecumenisme i la reconciliació. També per la seva «influència a Catalunya, a través dels milers de joves que cada any viatgen al poble de Taizé o que peregrinen a la multitudinària trobada anual en una ciutat europea, que Barcelona ha acollit en tres ocasions».

Enguany la seva trobada anual de Cap d'Any tindrà lloc a Praga del 29 de desembre al 2 de gener. Allà s'aplegaran milers de joves d'arreu d'Europa que faran, en molts casos, les seves primeres passes en l'aventura interior. Aquest és, sens dubte, un dels carismes de la comunitat francesa fundada per Roger Schutz. «A través de la pregària i dels cants meditatis volem oferir als

tesa com a Poble de Déu, està també responent prou bé a aquesta urgent necessitat espiritual: «Hi ha una gran varietat de carismes i estils. La pregària sadolla en part la set espiritual, en part l'augmenta, ja que ens situa cara a cara amb el misteri, i molts cops la nostra mentalitat racionalista ens pot crear un nou tipus de buidor. La pregària ens convida a donar un salt en el buit.» Com també ho fa el P. Renau. Des de la seva llarga experiència d'acompanyament espiritual, el qui va ser també provincial de la Companyia de Jesús a Catalunya, anima tothom a la pregària, sense esperar a saber molt bé en

joves la possibilitat de conèixer una mica més l'Evangelí, la persona de Jesús i Déu mateix —explica el germà Pere—. Aquest coneixement més profund de l'Evangelí ens ha de dur a un compromís i una solidaritat més gran amb la gent d'avui. La pregària ens porta a l'acció!» Abans, però, de la recerca de Déu, que també hi és, els monjos constaten especialment avui una recerca de sentit: «Molts dels joves que vénen a Taizé busquen un sentit a l'existència. Estan desorientats en aquest món nostre, tan materialista, i tenen preguntes molt essencials.»

El camí que Taizé proposa cap a l'interior és el camí de la pregària. Una pregària que destaca sobretot per la música. Els cants de Taizé, presents avui arreu del món, són avui una de les seves senyes d'identitat: «Els cants orants i repetitius ajuden molt a fer silenci i a la interiorització. És dins nostre on descobrim el millor de nosaltres mateixos: la set de transcendència i de germanor.»

Referents sòlids

Una altra de les apostes fortes d'aquesta comunitat monàstica és la simplicitat i austeritat de vida. I, tot i que no estan massa acostumats, els joves entren sense problemes en aquesta dinàmica. «Potser a l'inici els costa una mica el silenci —precisa el germà Cristian— però al final hi acaben entrant i ho agraeixen. Moltes vegades descobreixen sorpresos que poden viure una setmana sense mòbil, whatsapp, internet...» Des de Taizé constaten que tot i que la joventut actual té moltes més coses que la de fa unes quantes dècades, ho té una mica més difícil. «Sempre estan connectats a tot, però no a referents sòlids que els puguin guiar —adverteix el germà Pere—. Per això avui prendre un compromís durable és molt difícil. I és precisament aquest compromís durable el que dóna consistència i profunditat a la vida de les persones...»

Per a l'Anna Roig, cap de premsa de Càritas Barcelona, un dels referents sòlids que ha tingut en la seva vida és la comunitat de Taizé: «Taizé està en el món i la seva proposta és anar a les fonts, de l'Evangelí i del sentit de la pròpia vida. A Taizé vius una experiència del valor i la riquesa de la senzillesa, senzillesa en l'acollida, en el menjar, en l'allotjament... A la tornada, valors molt més les coses senzilles.» En els últims quinze anys l'actual responsable de comunicació de Càritas Barcelona s'ha desplaçat moltes vegades fins a la Borgonya francesa, on ha pogut consolidar l'experiència de Déu a la seva vida. «Per a molts joves, descobrir Taizé amb 18 o 20 anys ha significat apropar-se a l'experiència de la pregària i el silenci d'una forma molt senzilla», acaba resumint.

La imatge que en el seu dia va fer servir Joan Pau II per definir Taizé encara avui perdura i ha esdevingut una bonica metàfora que permet copsar l'essència de la comunitat: «Taizé és com una font on el pelegrí es pot refrescar i continuar el seu camí.» Així ho ha viscut també Jaume Casassas, un dels veterans que a Catalunya intenta viure aquest carisma: «Taizé

permet poder beure de la font, que ens ajuda, però això després demana un compromís des d'aquí, sense crear un moviment nou.» Aquesta ha estat també una de les conviccions fermes de la comunitat: no crear cap moviment internacional. Els joves que passen per Taizé, o que participen en els encontres anuals de cap d'any, han de poder tornar a les seves parròquies i comunitats d'origen i enriquir-les amb el que han rebut. L'Església a Catalunya és avui un bon exemple d'això. No només pels grups de pregària que a l'estil de Taizé hi ha arreu, sinó també pels cants, alguns fins i tot en català, que s'han introduït en les celebracions ordinàries i en les trobades de pregària. «El món fraternal i de pregària que es descobreix a Taizé ha de ser un començament del que després els joves poden viure a casa seva», afirma el germà Pere, barceloní de naixement amb més de trenta anys de vida monàstica a França.

Amistat amb Catalunya

Des de fa molts anys el pelegrinatge de catalans a Taizé és prou significatiu. Hi ha un vincle i una amistat que s'ha anat consolidant al llarg del temps. El difunt germà Roger, fundador de la comunitat, estimava molt Catalunya i va impulsar personalment la celebració de tres trobades internacionals a Barcelona. Aquest cap d'any un autobús sortirà d'aquestes terres en direcció a Praga, on viuran una experiència de comunió i de pregària juntament amb milers de joves d'arreu d'Europa. A la República Txeca els joves, coincidint amb el temps de Nadal, seran convidats a redescobrir que estimar Déu i estimar el germà van de bracet, que la vida interior i la solidaritat són inseparables. En paraules del teòleg ortodox, Olivier Clément, «no hi ha res més responsable que pregar.»

En el camí cap a l'amor que proposen els germans de Taizé és decisiva

ANNA ROIG
«Per a molts joves, descobrir Taizé amb 18 o 20 anys ha significat apropar-se a l'experiència de la pregària i el silenci d'una forma molt senzilla»

GMÀ. PERE
«És dins nostre on descobrim el millor de nosaltres mateixos: la set de transcendència i de germanor»

l'acollida i acompanyament dels joves: no des de la imposició, sinó des de la proposta; no des del moralisme sinó des de la llibertat. Sota aquests paràmetres la comunitat convida amb entusiasme els milers de joves protestants, catòlics i ortodoxos que cada setmana visiten Taizé o participen en les trobades internacionals a viure una experiència de comunió. «Inicialment l'anomenen experiència d'amistat, de respecte, d'ajuda mútua... a vegades se sorprenden quan superen tota mena de murs culturals i confessionals —escriu el germà Alois, prior de la comunitat—. Això desperta en els joves la seva curiositat i cerquen la causa. I molts troben en Crist la font d'una unitat que no té fronteres.»

Des de fa molts anys, per a molts joves, i no tan joves, el temps de Nadal és ocasió privilegiada d'interiorització. No només a través de Taizé, sinó també d'altres iniciatives que lluiten per superar la superficialitat vigent i submergir-nos en el misteri, sempre nou, del Déu que es fa carn.

Tradició i qualitat al servei de l'hostaleria des de 1880

Venda
T 93 318 14 95
F 93 412 44 55
Roger de Llúria, 12-14
08010 Barcelona

Lloguer
T 93 308 01 04
F 93 308 71 93
Pg. de la Verneda, 150
08020 Barcelona

CASA GAY S.A.

www.casagay.com

«L'espiritualitat és un element intrínsec de la condició humana»

Josep Otón, catedràtic d'ensenyament secundari i professor de l'Iscreb

S.G.

«L'espiritualitat ha estat el factor fonamental de la meua vida.» Són paraules de Josep Otón i Catalán, professor de secundària i de l'Iscreb, així com autor de nombroses obres que tenen a veure amb el món interior. La darrera es titula *La mística de la Palabra* i ha estat publicada per Sal Terrae.

Hi ha set avui d'espiritualitat a Occident? O més aviat hauriem de parlar d'indiferència?

Hem de ser conscients d'una obvietat: el món és molt gran i hi ha gent per a tot. És cert que es detecta un renovat interès per l'espiritualitat, però també es manté la indiferència religiosa. A més, persones de vida de pregària han derivat cap a la increença; i, a la inversa, antics agnòstics se senten atrets per la meditació. Occident és complex i la realitat religiosa actual, també.

Té alguna cosa a dir el cristianisme a l'hora de sadollar aquesta set?

El cristianisme és una tradició milenària i ha acumulat una gran experiència espiritual. S'han barrejat errors i encerts, però aquesta trajectòria històrica li ha aportat un bagatge de saviesa que no es pot menystenir. El cristianisme té molt a dir en l'actual context religiós.

Està responent l'Església amb encert a la necessitat cada vegada més urgent d'interioritat?

L'Església d'avui respon com pot a les noves necessitats espirituals de la gent. Potser certa inèrcia, pròpia de les grans institucions, dificulta trobar respostes encertades amb prou rapidesa. Però tampoc podem negar que al llarg dels segles, i avui també, l'Església ha donat mostres d'una gran creativitat per atendre els signes dels temps. Sovint, els arbres no ens deixen veure el bosc i no som capaços de valorar les iniciatives dutes a terme dins del si de l'Església.

Per què es continua recurrent avui a les religions orientals?

És lògic sentir fascinació per Orient. Hi trobem tradicions que han treballat la interioritat de forma intensa durant segles. Tenen molt a aportar als ciutadans d'Occident massa immersos en la societat del guany. Ara bé, aquest contacte tan profitós amb Orient no ens ha de conduir a un desarrelament,

a trencar amb el que és valuós de la nostra tradició enlluernats per l'exotisme de certes modes que, disfressades d'orientalisme, provenen de fet de l'Occident nord-americà. A més, molts valors de l'Occident cristià farien molt de bé en les societats d'Orient.

En un món cada vegada més tecnològitzat, hi ha espai per a la interiorització?

Precisament per la preeminència de la tecnologia cal recuperar el valor de la interioritat, del silenci, de la serenitat, de la reflexió, de la cura d'un mateix. És el contrapès necessari per equilibrar un ésser humà desbordat per les noves possibilitats al seu abast. Calen personalitats madures i serenes per gestionar els recursos que ens proporciona la tecnologia. Altrament serem aprenents de bruixots en el laboratori de la ciència.

Vostè és professor de secundària i treballa amb joves. Hi ha fórmules per aprofundir la vivència espiritual d'una joventut massa acostumada a viure en la superfície?

Per experiència sé, malgrat el que es diu, que els joves d'avui són com els de sempre. Per descomptat, molts es conformen amb la superficialitat —i els adults tampoc els ajudem gaire a aprofundir—, però també hi ha molts joves compromesos, insatisfets amb el món i disposats a canviar-lo. Continuen fent-se les preguntes que s'han fet les generacions anteriors. I, com sempre ha passat, desconfien de les respostes simples que els donem els adults per fer veure que nosaltres en sabem més.

Quin paper ha tingut l'espiritualitat en la seva vida?

L'espiritualitat ha estat un factor fonamental a la meua vida. M'ha il·luminat en moments de crisi, m'ha donat esperança enmig de les dificultats i força per seguir endavant. Tenir la convicció que Algú sempre és amb mi, malgrat que no sempre en sigui conscient, m'ajuda a afrontar amb coratge els reptes de la vida. Jo no seria jo mateix sense aquesta dimensió.

Escriu sovint sobre espiritualitat. És una tema que apareix de manera transversal gairebé en totes les seves obres. Per què?

No sóc un escriptor acadèmic o erudit. Escriure forma part de la meua vida espiritual. Tots els meus llibres són el resultat d'un procés personal, d'un viatge interior. Posar per escrit el que he trobat ha estat una necessitat.

Un món sense espiritualitat és necessàriament un món menys humà?

Podem entendre l'ésser humà sense la poesia, la música o la ciència? Tampoc no entenc un ésser humà sense alguna mena de recerca espiritual. Ara bé també hem d'estar alerta davant d'espiritualitats deshumanitzadores perquè promouen un narcisisme immadur o bé la submissió alienant a una alteritat tirànica. Al meu entendre, l'espiritualitat és un element intrínsec de la condició humana que ens esperona a avançar en l'aventura descobrir el sentit profund de l'existència.

«El cristianisme té molt a dir en l'actual context religiós»

«Per la preeminència avui de la tecnologia, cal recuperar el valor de la interioritat, del silenci, de la serenitat, de la reflexió...»

Devoció filial del Papa a Maria

En la solemnitat de la Immaculada assenyala que «tot és gràcia» de Déu

Agències
Ciutat del Vaticà

El 8 de desembre, solemnitat de la Immaculada Concepció, el papa Francesc va demanar als fidels caminar aquest Advent de la mà de Maria. En el rès de l'Àngelus el Pontífex va comentar que el missatge d'aquesta festivitat es pot resumir en aquestes paraules: «Tot és gràcia, tot és do gratuït de Déu i del seu amor per nosaltres.»

El Bisbe de Roma va destacar que l'àngel Gabriel diu a Maria «plena de gràcia», cosa que significa que en ella «no hi ha espai per al pecat, perquè Déu l'ha escollida des de sempre com a mare de Jesús i l'ha preservat de la culpa original». Segons Francesc, Maria correspon a aquesta gràcia i s'hi abandona. Per això, «a nosaltres se'ns demana que escoltem Déu que ens parla i que acollim la seva voluntat».

El Papa va indicar que l'actitud de la jove de Natzaret ens ensenya que «l'ésser ve abans que el fer. Cal deixar fer a Déu per ser veritablement com Ell ens vol. (...) Maria és receptiva, però no passiva. (...) Ha concebut primer la fe, i després el Senyor».

Un altre aspecte que va assenyalar el Pontífex va ser el fet que Elisabet saludí Maria com a «beneïda entre les dones. De la mateixa manera també nosaltres hem estat des de sempre "beneïts", és a dir, estimats i, per tant, "escollits abans de la creació del món per ser sants i immaculats"».

Novament va insistir el Bisbe de Roma en la idea de la gratuïtat: «Davant de l'amor, davant de la misericòrdia, de la gràcia divina vessada als nostres cors, la conseqüència que s'imposa és una de sola: la gratuïtat. Cap de nosaltres no pot comprar la salvació. La salvació és un do gratuït del Senyor. (...) Així com hem rebut de franc, de la mateixa manera de franc hem estat cridats a donar. (...) Deixant que l'Esperit Sant faci de nosaltres un do per als altres» i així arribar a ser «instruments d'acollida, de reconciliació, instruments de perdó».

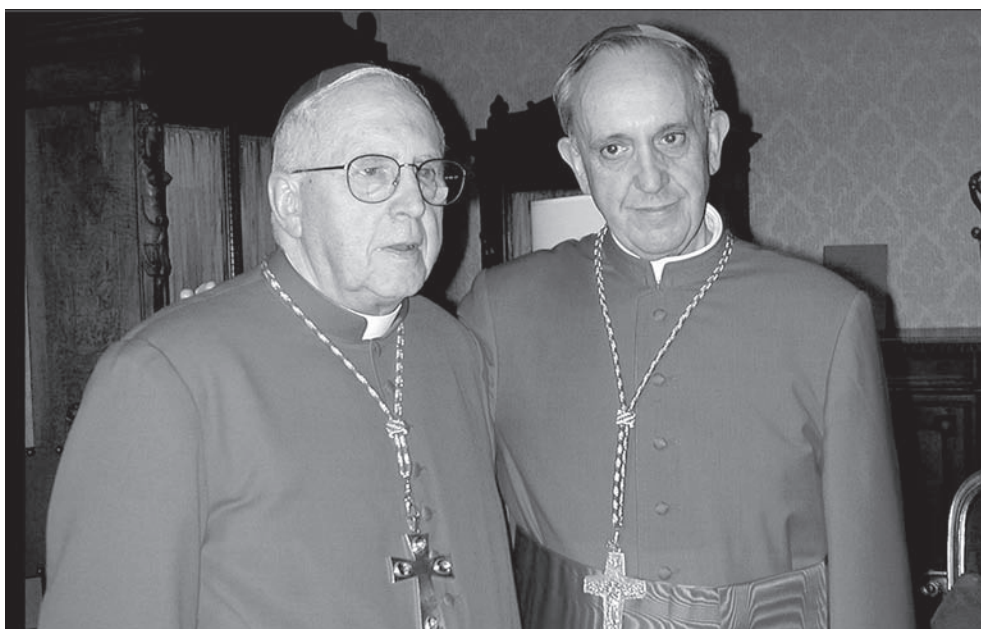
A la tarda, el Papa va visitar la basílica

de Santa Maria la Major, el principal santuari marià de Roma, on hi ha el quadre de Maria Salus Populi Romani. Després, es va traslladar a la plaça d'Espanya, per al tradicional acte de veneració de la Immaculada Concepció, on va col·locar una ofrena floral als peus del monument a la Mare de Déu.

Francesc va demanar la intercessió de la Immaculada perquè «sapiquem anar contra corrent en aquest període que ens condueix al Nadal, ensenyar-nos a despullar-nos, a prostrar-nos, a donar-nos, a escoltar i fer silenci, a descentrar-nos de nosaltres mateixos i

a fer espai a la bellesa de Déu, font de la nostra veritable alegria». Així mateix, va demanar l'ajuda de la Mare de Déu «en la lluita quotidiana que hem de combatre contra les amenaces del maligne». Això no obstant, va posar en relleu que «en aquesta lluita no estem sols, no som orfes, perquè Jesús, abans de morir a la creu, ens ha donat a vós com a mare». I va instar «que la intercessió de la Mare de Déu alliberi la humanitat de tota l'esclavitud espiritual i material i faci guanyar en els cors i en els esdeveniments el disseny de la salvació de Déu».

Mor el cardenal Jorge María Mejía

El cardenal Mejía amb l'aleshores cardenal Bergoglio.

VIS / Ciutat del Vaticà

El papa Francesc ha enviat un telegrama a Alejandro Jaime Mejía, amb motiu de la mort als 91 anys del seu germà, el cardenal Jorge María Mejía, arxiver i bibliotecari emèrit de la santa Església romana. El Pontífex recorda el purpurat «que durant anys ha servit amb fidelitat i competència en diversos organismes de la Santa Seu» i assegura les seves oracions pel difunt, «al qual m'unia una

llarga amistat», escriu perquè el Senyor concedeixi la seva pau a «qui s'ha lliurat de forma tan intensa i generosa a l'Església». «Amb la fe en el misteri pasqual de Crist, que il·lumina i omple d'esperança la vida cristiana, i el record d'un pastor dedicat a la missió evangelitzadora, demano el consol diví en aquests moments de dolor, per a vós i els éssers estimats que ploreu una pèrdua tan sensible, als quals imparteixo de cor la benedicció apostòlica», conclou.

Església en sortida

La tendresa en un pessebre

Esther Borrego

En aquests dies propers a celebrar la gran festa del Nadal hauríem de pensar i contemplar què significa per a cadascun de nosaltres aquests desitjos i sobretot la vinguda de Déu al món.

Són molts els cops que pensem com preparar les grans festes i ens preguntem si som justos, si actuem com caldria. En aquest sentit Francesc ens deia: «Però tu ets just perquè Déu s'ha apropiat a tu, perquè Déu t'acaroni, perquè Déu et diu aquestes coses boniques amb tendresa: aquesta és la nostra justícia, aquesta proximitat de Déu, aquesta tendresa, aquest amor. Malgrat que pugui semblar ridícul, el nostre Déu és molt bo.»

Sí, tenim un Déu que es fa home per estar al món, és Déu mateix que s'apropa a nosaltres, Déu el qui vol acaronar-nos... la nit de Nadal hem d'apropar-nos al pessebre disponibles a rebre aquest nen que ens dona una nova oportunitat d'acceptar tota aquella tendresa de Déu, des de la certesa que serà la que ens ajudarà a créixer i transformar la nostra vida i el nostre entorn.

Com a Església, hem de reviuir el moment en què els pastors s'apropen al pessebre sense saber que allà trobaran tota la grandesa d'un Déu que ha volgut fer-se nen perquè puguin agafar-lo en braços i així donar-li el caliu necessari i la tendresa que li obri oportunitats noves.

Com a cristians podem apropar aquella tendresa de Déu al món, acaronent aquell que ho necessita perquè no ha tingut qui ho fes, mirant els ulls d'aquell que no se sap important per a ningú, oferint la mà a aquell que no té a qui recórrer... mostrant aquell Déu que va saber néixer en un pessebre una nit per donar-nos l'oportunitat de conèixer la seva tendresa i viure-la en carn pròpia.

Nadal és un bon temps per obrir el nostre cor!

Visquem el Nadal, i ara sí, pau i felicitat per a tothom.

Opinió

No hi ha res de nou sota el sol: canvi i repetició

Teresa Solà
Doctora en
Teologia bíblica

Home d'experiència i d'especulacions

L'autor d'aquesta curiosa i simpàtica obra no es lliura a especulacions, sinó a experiències. Es podria dir que amb ell la Il·lustració (Aufklärung) entra en l'Antic Testament. Però aquest home que raona, introdueix també el dubte pel que fa a la raó, no tant a nivell del seu funcionament, sinó a nivell del seu significat últim: «Em deia a mi mateix: "La sort del neci serà també la meua. Què en trec, doncs, de ser savi?" I concloïa que també això és en va» (2,15).

Però el Qohèlet és un home honest que té el coratge d'esguardar la realitat de cara. Tanmateix, refusa violentar aquesta realitat per fer-la entrar en les coordenades segures d'un sistema natural o d'una teodicea. Analitza el que passa sota el sol a l'alçada de l'home: «Allò que passa sota el sol a l'alçada de l'home tornarà a passar, allò que s'ha fet tornarà a fer-se: no hi ha res de nou sota el sol» (1,9).

La dignitat de l'home és viure en la recerca de sentit

La dignitat de l'home és viure en la recerca del sentit, per bé que sigui generadora d'angoixa: «Vaig posar-me amb tota l'ànima a cercar el sentit de tot el que passa sota el cel» (1,13). Perquè, com diu Stuart Mill: «Val més ser un Sòcrates descontent que un imbècil satisfet» (S. Mill, *Experience*, London 1922, p. 14).

En aquesta obra existeix una unitat interna que, però, no segueix les categories de la nostra lògica. Hom s'adona fàcilment que Qohèlet se serveix sovint d'uns quants conceptes fonamentals, dotats d'una especial força d'unificació: «vanitat», «inconsistència», «caudicitat», «fugacitat», «caça de vent», «monotonía», «fatiga»... però l'estil desapassionat i la força expressiva captiven el lector modern.

Els savis tradicionals d'Israel veien

un lligam estret entre el seu esforç per adquirir el coneixement i la seva total i absoluta confiança en Déu. Qohèlet, en canvi, percep l'obscuritat de la vida com una de les majors tares de l'existència: «Déu ha fet les coses boniques i apropiades al seu temps, i també ha donat a l'home el sentit del passat i del futur, però sense que l'home pugui arribar a comprendre, des del començament fins al final, l'obra que Déu ha fet» (3,11).

No hi ha res de nou sota el sol

Amb uns versets d'extraordinària bellesa i suggestivitat Qohèlet escriu el frontispici del llibre. No en té prou amb la contemplació de la natura i amb unes quantes dades i dates de la història. La seva reflexió abraça tot el que hi ha «sota el sol»: «Una generació se'n va, i una altra ve, però la terra es manté sempre... Les paraules són pura

En tots els homes hi ha una saviesa que raona i una saviesa sofrent que medita amb un pessimisme punyent sobre el destí, l'atzar, la mort i la vanitat

rutina, no val la pena de parlar... De les generacions passades no en queda cap record, ni en quedarà cap de les futures... no hi ha res de nou sota el sol» (1,4-11).

La seva reflexió comprèn tot el que hi ha sota el sol, no a sobre. Les ratlles d'aquest poeta i teòleg reflecteixen d'una manera clara i harmoniosa l'objecte de la seva reflexió. Paradoxalment l'absent d'aquesta gran pintura és el Creador. L'incessant fluir i

esguimbar-se de la realitat, la seva amorfa monotonia es palesen en la repetició martellejada de les paraules i reproduïda dels paral·lelismes.

Per al Qohèlet, l'home com a vivent és unitat en la diversitat. En tots els homes hi ha una saviesa que raona i una saviesa sofrent que medita amb un pessimisme punyent sobre el destí, l'atzar, la mort i la vanitat. És precisament la vanitat que constitueix la unitat fonamental d'aquesta obra: la inconsistència de tot. El Qohèlet vol ser savi dedicant-se a la recerca del sentit de les coses i del sentit de l'existència. Però lúcidament pren les distàncies d'aquest món superficial i frívol al qual pertanyen grups de pensadors, de clergues funcionaris, de docents i de polítics. Tot evocant el poeta grec Teògnides invita a no lliurar-se a «res en excés», que després es converteix en el llatí «*Ne quid nimis*»: «No vulguis ser massa bo ni tornar-te massa savi: et podries destruir a tu mateix» (7,17).

43ena. EDICIÓ

TONA PESSEBRE VIVENT D'OSONA

L'ART D'UN POBLE

Dies de representació: 21, 25, 26 i 28 de desembre de 2014, i 1, 4, 6, i 11 de gener de 2015

Tots els dies a partir de les 6h de la tarda. Última representació a les 8h de la tarda,

com sempre, a la Falda del Castell de Tona

Tel. d'informació: 938124304, 938124288, 938124373

www.pessebre-vivent-osona.es

Nou
WEB
2014

www.roca.es

NOU
CATÀLEG
iPad Android

+

=

+

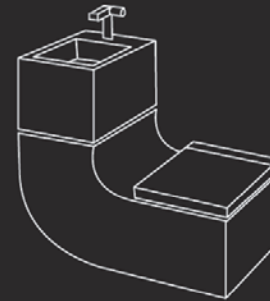
=

+

=

DISSENY + SOSTENIBILITAT = W + W

W+W és el resultat de l'ambició de Roca a l'hora d'incorporar solucions noves, úniques i innovadores als espais de bany. Una solució que combina disseny i sostenibilitat que uneix l'inodor i el lavabo en una sola peça. El seu sorprenent disseny fa que sigui una peça ideal per a espais reduïts, malgrat això, la seva gran aportació és la tecnologia que permet reutilitzar l'aigua del lavabo per omplir la cisterna de l'inodor. Un producte únic que Roca ha fet realitat.

Roca

Mèxic

«Un pastor que no ha ensenyat a llegir no coneix el dolor de la gent»

Mons. Rogelio Cabrera, arquebisbe de Monterrey (Mèxic)

Samuel Gutiérrez

Fa dos anys que és al capdavant d'una de les diòcesis més importants de Mèxic, Monterrey, on la pastoral urbana es presenta com un desafiament ineludible. Mons. Rogelio Cabrera pensa que l'Església avui ha d'interpel·lar la societat i per això ser provocadora. Això sí, en el bon sentit. Les seves experiències com a arquebisbe en una gran metròpoli han estat molt valuoses en el recent Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats celebrat a Barcelona.

Vostè ve d'un país de majoria catòlica, Mèxic, i d'una Església acostumada a la pastoral urbana...

A Monterrey, el 82% de la població és catòlica, però els graus de pertinença a l'Església poden arribar a ser molt diversos. La meua diòcesi, situada al nord del país, destaca per la seva gran participació laical. Això és perquè el nord del país no va tenir una evangelització gaire prolongada i això li ha donat la frescor de la trobada recent de la comunitat amb l'Església. Alhora, la diòcesi de Monterrey ha esdevingut un centre de trobada de moltes cultures mexicanes de diferents intensitats de fe. Comptem amb 16 cultures indígenes, més de 75.000 habitants que provenen dels pobles antics de Mèxic, i això és un repte important: d'acollida, d'acceptació i d'oportunitats per a ells. Un altre desafiament és la desigualtat educativa, perquè essent Monterrey una zona d'alt nivell acadèmic, amb les millors escoles superiors del país, tenim un grup molt considerable d'analfabets. L'Església s'ha abocat amb aquesta realitat i del nostre seminari diocesà, en senyal de solidaritat, tots els seminaristes van participar enguany en la campanya d'alfabetització. No podem restar-ne al marge! Un pastor que no ha ensenyat a llegir no coneix el dolor de la gent. Cal fer l'experiència de complir amb aquesta primera obra de misericòrdia: ensenyar el qui no en sap. Aquest és un de tants reptes en una diòcesi que viu el contrast dels grans rics del país, però també d'aquelles noves immigracions a la ciutat amb moltes i grans necessitats.

Quins trets han de caracteritzar aquesta Església en sortida?

L'acció pastoral de l'Església requereix avui profunditat, creativitat i, és clar, també promptitud. Avui les respostes han de ser més significatives per a la comunitat. Han de ser interpel·ladores. Quan un pastor, juntament amb el seu presbiteri, decideix emprendre una acció, ha de ser provocativa en el bon sentit de la paraula: una acció que qüestionï la comunitat. Un exemple és el que vam fer a Monterrey Dimecres de Cendra. Pràcticament tots els preveres de l'arxidiòcesi vam anar a visitar les presons. Aquest signe va ser una paraula per a la gent: per què els pastors abracen els criminals?, què volen dir-nos? I nosaltres hem contestat: «Mireu el moment escollit per fer aquest gest.» Dimecres de Cendra és una crida a la conversió. Aquest missatge pot tocar també el cor dels qui han comès un greuge a la societat. L'Església ha de ser capaç de provocar una pregunta.

«No podem cercar còmodament el que va amb la nostra agenda. Cal seguir l'agenda del poble. La ciutat no dorm i l'Església ha de respondre a aquesta tasca»

Quines altres accions «provocatives» han fet?

Una altra experiència interessant és la de l'apropament als joves del carrer que s'apleguen en bandes. El repte és fer que aquests joves siguin els seus mateixos apòstols. A Monterrey hi ha un gran nombre de joves missioners sortits de les bandes. Treballen en un horari inusual, de 21.00 a 23.30 de la nit, i això ens ha d'interpel·lar. La renovació pastoral a la qual som cridats implica també renovar els nostres horaris. Els pastors no podem cercar còmodament el que va amb la nostra agenda. Cal seguir l'agenda del poble. Quan el Papa ens va cridar a impartir el sagrament de la reconciliació en un horari ampli, vam comprovar que la gent responia. Vam estar confessant fins a les onze i dotze de la nit! A la gran ciutat la gent té un altre horari i els pastors no podem ignorar aquesta

realitat. La ciutat no dorm i l'Església ha de respondre a aquesta tasca.

Un dels teòlegs que més ha estudiat el desafiament de l'evangelització a la ciutat és el mexicà Benjamín Bravo. Per què és important aprofundir la reflexió teològica?

Perquè un dels grans desafiaments és afinar la mirada mística a la gran ciutat: poder veure en la gent el mateix Crist, el Crist que pateix. Això és teologia! És descobrir la sacramentalitat àmplia de la presència de Crist. A més de la seva presència sacramental real, hi ha aquella altra presència que Ell mateix ens va convidar a descobrir: en el pobre, en el malalt, en el rodamón, en el qui no té res... És aquí on l'Església ha de demanar el do de la fe: creure i també veure-hi Crist. A Déu el trobem en la Paraula, a l'Eucaristia, al sagrari... però la fe també implica creure que Crist és al proïsme, en qui pateix. I aquesta és la mirada més complicada. Ningú no pot ser rebutjat, sinó acceptat i abraçat. Això és veritable teologia: la trobada amb el Senyor en els indrets on ell es fa present. Per això el Papa diu que l'evangelització s'ha de fer sense por, sense fàstic i sense tardança.

El Papa enamora gairebé a tothom, però també exigeix moltíssim...

Sí. Francesc ha obert un panorama que ja havíem intuït a Aparecida, en la trobada de pastors d'Amèrica Llatina. Als meus preveres els dic que aquest moment exigeix de nosaltres serenor i discerniment. Serenor per poder discernir on és la prioritat, per on cal començar l'evangelització a la gran ciutat.

LLOGUERS – ALQUILERES – LOCATIONS – RENTS
ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

al kilando
by FINCASGANDIA

DIPUTACIÓ 193
08011 - BARCELONA

www.alkilando.com
93 451 50 00

L'AGUS I ELS MONSTRES

AUTORS
JAUME COPONS I LILIANA FORTUNY

Tatxaaan! Us presentem l'Agus Pianola, un noiet molt despistat i una mica galtes que, al capdavall, és un tros de pa. Ell ja ho sap prou, que hauria de tenir l'habitació ben endreçada, però sempre espera que la mare li ho recordi perquè mai no troba el moment per posar-s'hi. I és clar, en una habitació desendreçada es perden moltes coses, com ara pilotes, videojocs i redaccions, i també se'n troben d'altres... Tu què faries, si un bon dia et trobessis l'habitació plena de monstres?

ARRIBA LA SÈRIE DE NOVEL·LES GRÀFIQUES MÉS MONSTRUOSA!

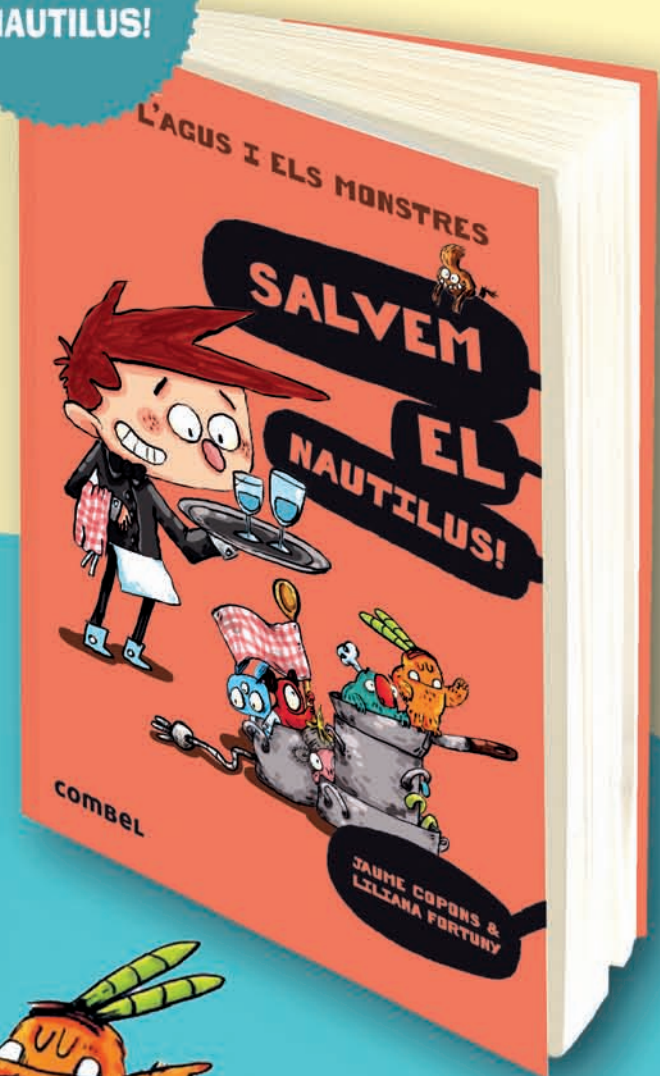
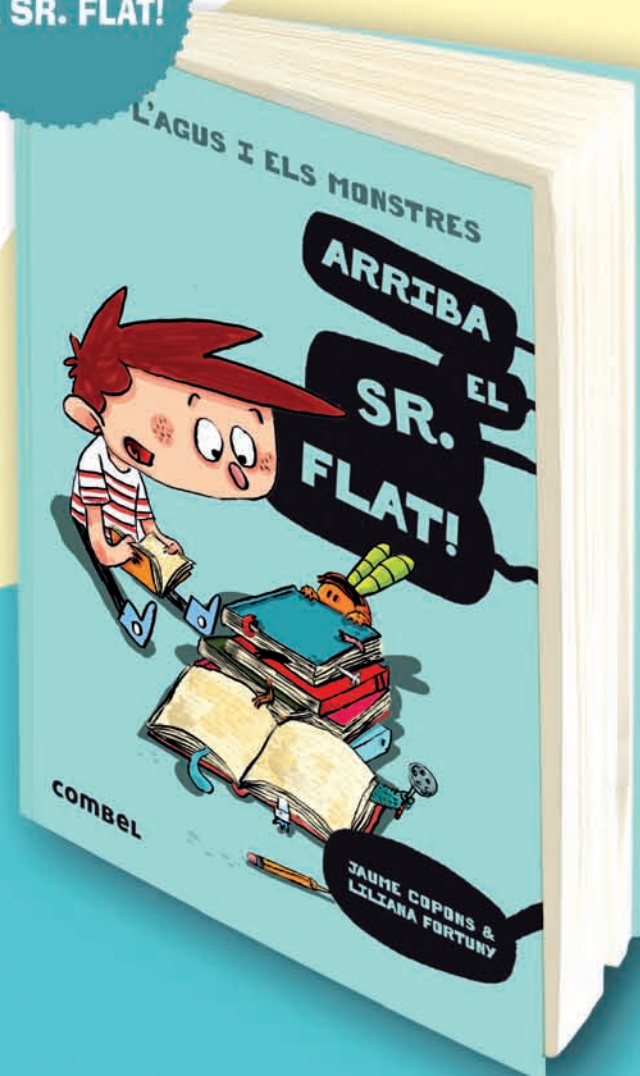

ARRIBA EL SR. FLAT!

SALVEM EL NAUTILUS!

A PARTIR DE
8
anys

AGUS & MONSTERS

VINE A VEURE'NS A
AGUSANDMONSTERS.COM

COMBEL
combeleditorial.com

MÉS AVENTURES I SORPRESSES DELS MONSTRES A LES XARXES!

facebook.com/agusandmonsters
@agusandmonsters
instagram.com/agusandmonsters
pinterest.com/agusandmonsters

MIRA EL VÍDEO!

Madrid

«Jo també sóc cristià de l'Iraq»

Ajuda a l'Església Necessitada llença una nova campanya d'emergència

Redacció

Madrid

Fotos: Ajuda a l'Església Necessitada

Des de l'Iraq arriba un clam que no es pot ignorar: «Ajudeu-nos, no podem continuar així. Els cristians de l'Iraq som naufragats que allarguem la mà perquè algú ens salvi de la mort.»

Aquest crit esquinçador ha trobat ressò en Ajuda a l'Església Necessitada (AEN), que ha posat en marxa una nova campanya d'emergència amb un total d'1,5 milions d'euros per als cristians iraquians. Amb el lema «Jo també sóc cristià de l'Iraq», la campanya es proposa donar resposta a tres projectes: escoles i abrics per als més petits, sacerdots i allotjaments.

Milers de persones han fugit amb les mans buides davant l'arribada dels jihadistes de l'Estat Islàmic. Els han donat un ultimàtum: «Conversió o mort.» Fins a 120.000 cristians estan pels carrers, escoles, esglésies i descampats del Kurdistan iraquian, una zona de moment segura.

Almenys cinc bisbes han hagut de fugir de les diòcesis; els convents i seminaris han quedat buits i una trentena de sacerdots han perdut les seves parròquies. «Els cristians de l'Iraq tindrem futur si la comunitat internacional ens ajuda immediatament. No ho oblideu», diu el patriarca catòlic dels caldeus, Mons. Louis Raphael I Sako, que ha demanat ajuda per atendre els refugiats així com per tirar endavant la pastoral ordinària.

Actualment, la comunitat cristiana a l'Iraq cada cop és més escassa. Després de la campanya militar contra Saddam Hussein el 2003, el nombre de batejats ha passat d'1,6 milions de persones a unes 300.000. Molts han abandonat el país per la violència dels radicals musulmans. No hi ha cap família cristiana que no tingui algun màrtir o assassinat pels extremistes.

L'hivern ja és aquí i per això la campanya d'AEN es destina a béns de primera necessitat, allotjament, educació, ajuda a la formació de seminaristes, sosteniment de religioses i sacerdots, i regals de Nadal per als infants. Des d'AEN se subratlla que «ara més que mai estem cridats a ser una mateixa Església, a ser un de sol en Crist i a sostenir els nostres germans que més pateixen: tots som cristians de l'Iraq».

AEN ha aprovat una partida per a projectes escolars. Es construiran vuit escoles: quatre a Ankawa i quatre més a la província de Dohuk, a l'extrem nord de l'Iraq kurd. L'arquebisbe caldeu d'Erbil, Bashar Warda, ha assenyalat que només a la seva diòcesi hi ha uns 7.500 infants que esperen començar el curs escolar. La necessitat de l'educació dels fills és una de les causes principals que porten les famílies a sortir definitivament del país. Mons. Warda necessita 630.000 euros per cobrir les despeses d'escolarització i per repartir paquets amb aliments bàsics i medicines per a les famílies.

«Natzarè»

AEN convida a descarregar-se la icona d'aquesta campanya i a posar-la com a perfil al whatsapp i xarxes socials, com a símbol d'unió amb els cristians iraquians. El símbol és la lletra N en àrab i significa «Natzarè», terme amb què l'Alcorà designa els cristians. Amb aquesta lletra, els terroristes islàmics marquen les cases i les esglésies de l'Iraq en expropiar-les. Per això, AEN assenyalava que «també som natzarens i, com a germans en la fe, estem cridats a ajudar-los. Portem aquesta N com a símbol d'unió fraterna i comprometem-nos amb ells amb oració constant i generositat».

Per a més informació: c/ Luis Antúnez, 24 - Barcelona, tel. 932 373 763, www.ain-es.org.

Ajuda a l'Església Necessitada no oblidava les dates en què ens trobem, per això vol fer un regal de Nadal als més petits. Uns 15.000 infants que viuen refugiats a Erbil i Duhok rebran paquets amb roba d'abric, material catequètic, dolços nadalencs i joguines. Un grup de religioses de diferents congregacions s'ha compromès a lliurar paquets personalitzats amb el nom de cada infant. Per a aquest projecte es donaran 300.000 euros.

Els seminaristes són una altra preocupació d'AEN. Martin Boani té 24 anys. Estudia al Seminari de Sant Pere, als afores d'Erbil. «Ho tindria fàcil per anar-me'n», explica, «la família viu ara a Califòrnia i tinc un visat per anar-me'n. Però vull quedar-me. No vull fugir del problema». Està acabant els estudis de Teologia i aviat serà ordenat prevere.

Actualment, persones de diferents denominacions cristianes estudien a la Universitat de Babel de Teologia i Filosofia, amb seu a Erbil i Bagdad, centre adscrit a la Pontifícia Universitat Urbaniana. Allí reben formació teològica uns 50 seminaristes i 400 persones, membres de la vida religiosa i laics. AEN finançarà amb 78.000 euros les despeses de professorat, material didàctic, beques escolars, manteniment d'instal·lacions i altres activitats.

Un altre problema és l'allotjament. Als afores de la capital kurda d'Erbil s'està edificant un nou complex d'habitatges per a 200 famílies. Cada família disposarà d'un contenidor amb aigua corrent, llum i bany. L'arquebisbe Emil Nona, de Mossul, un dels prelats que ha fugit de la diòcesi amb els seus fidels,

està buscant vivendes de lloguer per a unes 2.000 famílies, però els lloguers a Ankawa són abusius. AEN vol assegurar amb 400.000 euros el lloguer durant tot l'hivern de 670 allotjaments per acollir unes 10.000 persones.

Suport del Papa

També el papa Francesc ha volgut mostrar, una vegada més, el seu suport a la comunitat cristiana. Per això ha gravat un missatge per als cristians que són perseguits a l'Iraq i a tot el Pròxim Orient. Visiblement emocionat, el Pontífex assegura la seva proximitat espiritual i lamenta no poder estar físicament allí, com ha manifestat en diverses ocasions: «Estic amb vosaltres en aquests moments de prova», diu el Bisbe de Roma en un videomissatge difós a través del perfil a Twitter. El Papa ha volgut encoratjar els pròfugs amb motiu de la visita d'uns cent fidels de la diòcesi francesa de Lió, encapçalada pel seu arquebisbe, el cardenal Philippe Barbarin, a la ciutat d'Erbil, al Kurdistan iraquian.

Referint-se a l'Estat Islàmic, el Papa assegura que «sembla que allí no volen cristians. Això no obstant, vosaltres doneu testimoni de Crist. Penso en les llàgrimes, en els dolors de les mares i els infants, dels ancians i dels desplaçats, en les ferides de qui és víctima de tota mena de violència». Francesc ha demanat «una convergència internacional més gran que resolgui els conflictes que amaren de sang les seves terres d'origen» i «promoguin les condicions perquè puguin romandre-hi o retornar».

Punt de vista

Fra Josep Manuel Vallejo
Caputxí

Ens visita un sol que ve del cel

Quan els apòstols varen fer l'experiència de la Resurrecció, varen comprendre, a poc a poc, que Jesús, aquell amb qui havien conviscut durant tres anys, era una persona divina, el Fill de Déu que havia baixat del Cel. És el que ens diuen, fonamentalment, els relats de Nadal: «...Avui a la ciutat de David us ha nascut un Salvador, que és el Messies, el Senyor...» (Lc 2, 11); «...El naixement de Jesús, el Messies, fou d'aquesta manera..., li posaràs el nom de Jesús, perquè ell salvarà dels pecats el seu poble...» (Mt 1, 18-21).

És el que ens dibuixen les icones gòtiques o bizantines quan el pessebre esdevé un sepulcre i el Nen no està amb bolquers sinó embolicat en un sudari. Ens estan dient: «Aquest que neix al Pessebre és el Ressuscitat!»

Aquest convenciment va fer que l'evangelista Joan, més tard, redactés el bell i profund pròleg del seu evangeli: «... Al principi existia el qui és la Paraula, i la Paraula estava amb Déu, i la Paraula era Déu.... I la Paraula s'ha fet carn i ha habitat entre nosaltres...» (Jn 1, 1-14). Jesús és el «sol que ve del cel» que ens anunciava Zacaries al Benedictus (Lc 1, 78).

Quan els evangelistes narren el que feia Jesús (guaricions, visites, sopars...) ens fan veure que és el Fill de Déu el qui fa aquests gestos. És el Fill de Déu el qui es deixa convidar a casa de Marta i Maria, el que visita la casa de Zaqueu, el qui sopa amb els pecadors..., el qui renta el peus als deixebles, el qui explica en paràboles com és el Regne de Déu...

Aquesta és la meravella de la nostra fe, que es transparenta d'una forma bellíssima al Nadal. És el Fill de Déu el qui allesta Maria i li canvia els bolquers. És el Fill de Déu el qui s'ha deixat educar en una cultura i un país concret, que ha treballat

com nosaltres, que s'ha cansat com nosaltres, que ha patit com nosaltres... Transparència de Déu en forma humana. Ara sí que entenem el que és diví, ara sí que copsem el que és plenament humà.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova
Degà del Capítol Catedral de Barcelona
secretaria@catedralbcn.org

Arreglar el món

Abans d'«arreglar el món», agraeixo als bons amics que m'envien alguns materials per ajudar-me a confeccionar l'article setmanal que escric amb molt de gust per al nostre setmanari. Avui em serveixo de la carta d'una revista dominical. Qui me l'ha enviada té raó. Val la pena de reportar-la.

El signant de la carta explica que hi havia un home que rumiava i rumiava per solucionar els problemes del món. Cercava la manera de resoldre'ls. Un dia el seu fill, de sis anys, entrà a la biblioteca. El noi, com solen fer els altres nens, no parava d'enredar. El pare rumiador va pensar com el podria entretenir.

Va veure, en una revista, un mapamundi, el va tallar en mil bocins i digué al menut que refés el mapa. Quina feinada! Un bon trencaclosques! Encara que no era pitjor que el cub de Rubik.

El menut va ser enginyós i, al cap d'una estoneta, ja havia refet el mapa. Com ho havia aconseguit? «Quan vas arrencar el full de la revista amb el mapa, a l'altra pàgina hi havia el dibuix d'un home. I el que he fet ha estat recompondre l'home. Jo no havia vist mai el mapa que m'has donat, però sí que sé com és un home. Quan he aconseguit arreglar l'home, he girat el full i m'he adonat que havia arreglat el món.»

El nen tenia raó: per arreglar el món cal arreglar l'home.

A propòsit de...

P-J Ynaraja
Capellà del Montanyà
ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net

Camins que duen a Betlem (4)

A Jericó no tot eren palmeres i camins costeruts, no. Tampoc no anaven sols. Una jove embarassada sempre provoca simpatia. Israel volia perdurar en la història. Se sentia satisfet de ser el poble elegit i sempre va esperar un Messies, que no podia arribar d'altra manera que naixent en aquest país. Israel era un poble esperançat. Cada embarrassada era un signe que aquesta virtut es perpetuava. Maria caminava confiada i, de tant en tant, se li apropaven altres dones i l'animaven.

No se sentia sola, o potser sí. Cada conversa, cada advertència, cada pregunta, la cerciorava més de la seva originalitat. Creia que no podia comunicar als altres el seu misteri perquè estava convençuda que tot el que li havien dit a ella era una confiança de Déu, que havia de preservar en el més íntim del cor. A més, tampoc no l'haurien comprès... ni tan sols Ella ho veia clar. Confiava en Déu, submergida en un mar de preguntes, sense perdre la pau interior. Durant el camí tenia ocasió de meditar i no defugia de fer-ho.

Josep, de vegades, s'apartava d'ella. Estava convençut que la seva Esposa ho volia. Tot aquest assumpte, l'embaràs, la confiança que ell va rebre en somnis, la confiança que el Senyor li demostrava i la responsabilitat feixuga que sentia, el sumia en cavil·lacions estranyes. De vegades, pensava il·lusionat, tancava i obria els ulls i mirava cap al cel perquè a la il·lusió li seguia el dubte, la incertesa, la pesadesa del misteri que se li havia revelat. Aleshores se sentia aclaparad, però no deprimid. Cap baix i pensarós, tímid i reservat. Aquesta era la imatge que els companys de ruta tenien d'ell.

Ell era una mica més gran que la seva dona. La més home, se suposava, doncs, que des dels dotze anys pujava a Jerusalem els dies de Pasqua. Coneixia el camí. Conscient d'això, li xiuxiuejava manyac detalls del paisatge i li indicava tot el que veia i coneixia. «Mira a la dreta», li deia afectuós, «aquest castell que veus al cim, és un palau del rei Herodes. Un de tants, perquè ell en necessita tenir molts per mantenir el seu prestigi. Però, ja saps que gaudeix de ben poca simpatia entre la gent. Aquesta vegada no entrarem a la capital. Però, ara que hi penso, si neix aquests dies, haurem d'anar al temple per oferir el que mana la Llei. Qui sap què ens espera?» «Que qui sap què ens espera», li interromp Maria, «doncs Déu, no ho oblidis, que és Ell qui ha ideat aquest projecte. Nosaltres en sabem ben poca cosa».

«Que sí, que sí, però jo trepitjo aquesta terra i no em puc treure del cap com ho arreglarem, tot això. Sembla que el Senyor confia que ho faré jo, però, ja ho veus, aquí sóc un foraster. Vinc de Betlem i, el fet que el meu avantpassat pugui ser el rei David no em fa perdre el son. Que estiguem aquí i en el teu estat, això sí que em preocupa.»

«Déu sabrà ajudar-te, no t'amoïnis, estimat», li repetia Maria.

ELS PASTORETS DE L'AMETLLA

LA FLOR DE NADAL

Autor: Francesc A. Picas
Creu de Sant Jordi 2007

Música: Josep Conangla
Direcció musical i arranjaments: Carles Cases
Director d'escena: Moisès Boixadera
Promotors: Jaume Estruch i Ramon Cabra

Teatre de l'Ametlla de Merola (Berguedà)
(carretera de Manresa-Berga)

DIES DE REPRESENTACIÓ

28 de desembre del 2014, diumenge, a 2/4 de 5 de la tarda
4 de gener del 2015, diumenge, a 2/4 de 5 de la tarda
11 de gener del 2015, diumenge, a 2/4 de 5 de la tarda
18 de gener del 2015, diumenge, a 2/4 de 5 de la tarda
25 de gener del 2015, diumenge, a 2/4 de 5 de la tarda

Informació i venda:

686 278 836
www.ametllademerala.cat
pastorets@ametllademerala.cat

Preu: 12 euros
Anticipada: 10 euros

CatalunyaCaixa
2013-6068-24-0200000711

«**La Flor de Nadal** ajuda a viure el Misteri de Nadal i a ser més fidels a Déu i al poble. Forma part del bagatge cultural nadalenc» (Antoni Deig, bisbe de Solsona 1990-2001)

«**La Flor de Nadal** renova el teatre nadalenc i ofereix noves motllures escèniques, literàries i musicals» (Josep M. Junyent, crític teatral)

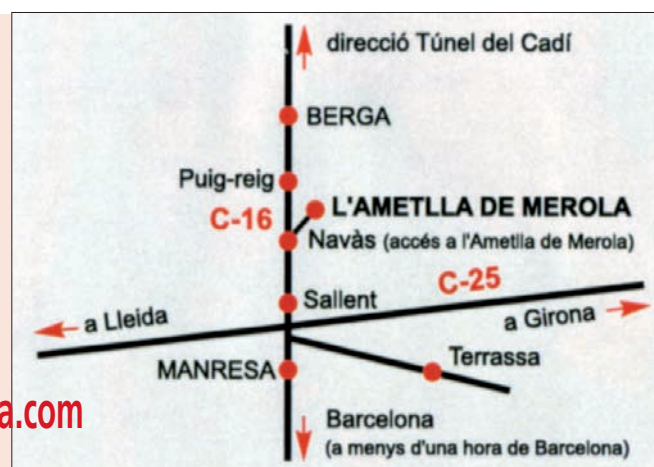
Edicions de *La Flor de Nadal*

La Flor de Nadal - Els pastorets de l'Ametlla
La Flor de Nadal (versió popular)
La Flor de Nadal (versió infantil)
La Flor de Nadal-Pastorets-Catecisme
(10 estampes nadalencues)

Llibreria Balmes: Duran i Bas, 11 / 08002 Barcelona

Adreça de l'autor:
apartat 21
17700 La Jonquera
Telèfon 972 554 117

pivesa@picasviaeuropa.com

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

No ens deixem robar el Nadal!

El papa Francesc, a l'exhortació apostòlica *Evangelii gaudium*, utilitza set vegades l'expressió: «No ens deixem robar...» Quines coses? L'entusiasme missioner, l'alegria evangelitzadora, l'esperança, la comunitat, l'evangeli, l'amor fratern, la força missionera. En aquest mateix esquema, em ve al cap que tampoc no ens hem de deixar robar el Nadal. Joan Pau I, quan era Patriarca de Venècia, va escriure una carta a Pinotxo titulada *Quan t'enamoris*. S'hi pot llegir: «T'hauràs de defensar: avui, de la fe només es conserva allò que es defensa.» En el fons, tots vivim en una terminal d'aeroport. De vegades, sentim pels altaveus: «Vigileu les vostres pertinences.» D'això es tracta, de guardar allò que considerem valuós.

Si no estem atents ens robaran el Nadal i ni tan sols ens n'adonarem. Hi ha diferents maneres que ens el robin, algunes de les quals són subtils i elaborades. Primer, mantenir l'alegria i desplaçar-la de la font que l'origina, que està en la presència de Jesús en la nostra història personal i col·lectiva. Per als lladres nadalencs, es tracta de substituir Jesús per la festa consumista, pels imperatius econòmics, per un desig eteri de felicitat aparent. Els emporis comercials s'apunten a aquesta tasca. Els pastors reben un missatge precís: «Us anuncio una bona nova que portarà a tot el poble una gran alegria.» En la vida cristiana, no es nega la festa. Se la situa al seu lloc. Moments intensos de pregària, de celebració i de compartir, especialment amb els més pobres i necessitats.

Jesús va néixer a la perifèria, per això incomoda tant els centres de poder

Despesa, però no malbaratament. Interioritat, sense deixar de tenir els ulls oberts. Les ruptures familiars, en alguns casos, converteixen en conflictiva qualsevol celebració que es vulgui fer. Es noten les absències, les cadires buides, els silencis... La família està a l'aparador, però la seva consistència s'aconsegueix treballant-la cada dia. Segon, la substitució del Nadal per la geometria. N'hi ha que volen eliminar qualsevol vestigi d'espiritualitat en la societat moderna, perquè consideren que la fe és només una qüestió privada. Algunes reaccions d'aquesta mena hi va haver quan el Papa va parlar al Parlament europeu a Estrasburg. N'hi ha prou de passejar pels carrers de Barcelona, molt més il·luminats que altres anys, per adonar-nos que gairebé tot es redueix a figures geomètriques i a l'absència gairebé sistemàtica de la paraula *Nadal*. No s'elimina la festa —les protestes serien monumentals—, però se la desposseeix del seu sentit. Les religions tenen dret democràtic a fer-se visibles en els àmbits socials. Se'n vol minimitzar la importància, però tenen el seu lloc en la societat, el que els correspon, ni més ni menys.

Jesús va néixer a la perifèria, per això incomoda tant els centres de poder. Seguir-lo no significa conquerir el poder d'aquests centres, sinó il·luminar la pròpia vida i la d'aquells que escolten la Paraula amb les propostes de Jesús de Natzaret, per realitzar-les amb alegria.

Zoom

Eduard Brufau

Com ja va fer Benet XVI el 2011 en guany el papa Francesc ha encès des del Vaticà l'arbre de Nadal del poble de Gubbio, al centre d'Itàlia. Es tracta d'una estructura de 750 metres de llarg i formada per milers de llums de colors. En encendre'l el Bisbe de Roma ha desitjat que la claror d'aquest arbre «sigui la llum de Jesucrist».

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

35 anys repartint amor a dojo!

Em sento una privilegiada per poder viure tot el que visc cada dia al costat dels desafortunats. Són tantes les coses que m'ajuden a entendre el sentit més pregon de la vida, de les persones, de l'amor!

Aquesta setmana tindria diferents coses per explicar, però aniré al detall insignificant, dins d'una gran experiència.

Se celebraven els 35 anys de l'Obra Social Santa Lluïsa de Marillac. La sala del centre cívic de la Barceloneta estava plena de gom a gom. Els homes

El dia a dia m'ajuda a entendre el sentit més pregon de la vida

i les dones que cada setmana tinc la sort d'acompanyar, ho organitzaven tot amb la il·lusió d'una cosa pròpia. Com es prepara una festa de família: uns paraven taula per a l'aperitiu del final, altres estaven a la recepció repartint el detall que havien fet

amb molta il·lusió al taller; cadascú aportava el seu granet de sorra amb entusiasme. La col·laboració de tots havia fet possible una festa meravellosa on l'ambient d'alegria, de germanor i d'agraïment es feia palès en cada intervenció dels que formaven la taula rodona, i de tots aquells que tenien una paraula a dir des de la seva experiència. Confesso que en més d'una ocasió les llàgrimes em van ennuvolat la vista en sentir explicar a alguns dels nostres amics com havien arribat allà i tot el que havien rebut.

Recordant els inicis, la llum encisadora del record de Sor Genoveva era present durant tota la celebració. Sense la seva presència física, a causa del seu estat de salut, tot respirava la tendresa d'aquella dona a qui tots admirem i reconeixem. La presentació del llibre sobre ella que acabava de sortir ho feia més evident.

La celebració va adquirir un caire més festiu amb les intervencions de les diferents corals: d'Assís, de Rauxa, d'Arrels, d'uns músics de la Llar de Pau, Heura i dels Ronderos de l'Obra Social.

I ara vaig al detall. Acostumada a mirar amb ulls de periodista o encisada per la persona humana, enmig d'una de les cançons amb una música ballable, vaig quedar impressionada amb una dona. El seu aspecte exterior jutjat des d'uns altres paràmetres seria força ridícul: carregada d'anys i d'històries desconegudes, molt prima i demacrada, però amb un posat, una manera de vestir, de pentinar-se i de guarnir-se no gaire pròpia de l'edat que representava. Amb els ulls tancats i un somriure de joia irresistible, ballava ella sola fent una sèrie de postures i de moviments que semblaven transportar-la a una altra època passada. Potser a la que hauria viscut fa molts anys i que ara recordava amb aquella plenitud. Jo no podia apartar els ulls d'aquella imatge que, lluny de semblar-me ridícula, era per a mi d'una gran tendresa. En aquella festa que ens igualava a tots, també tot hi tenia cabuda: records i tendresa es donaven la mà fent possible el miracle d'oblidar durant aquella estona les penes del passat i les pors del futur.

**CERTIFICATS MÈDICS
CARNET DE CONDUIR
NÀUTICA I ARMES**

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

Membre de la Societat Espanyola de Medicina Marítima

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR
 - PSICOTÈCNICS
 - LLICÈNCIA D'ARMES
 - LABORALS I ESCOLARS
 - NÀUTICA
- INFORMEU-VOS-EN:**
Tel. 932 188 826
Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n
08006 Barcelona

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de *Catalunya Cristiana* tindran un descompte de 10 euros

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

Des del monestir

Nascut a Betlem

Arribant al terme del temps d'Advent i a les portes de Nadal, ens podem preguntar: a què és deguda la importància d'aquesta festa, amb quatre setmanes de preparació?; per què és un dels dos pols de l'any litúrgic, i segurament la celebració que ha entrat més en el cor de la nostra gent al llarg de segles, la més rica en folklore i creacions artístiques?

Crec que és per la seva humanitat. El que en diem *religió*, pot caure en dos perills: o quedar massa lluny de les persones, com una mena de superestructura prescindible, o quedar reduïda a un àmbit simplement natural d'emocions i fantasies. Nadal, en canvi, és un fet, un naixement real, com els que ha viscut qualsevol família de la terra —«Tindràs un fill, Maria»—, i al mateix temps,

des de la fe, és també un naixement històric per la seva transcendència, ja que Jesús serà crucial en la interpretació del mateix existir, per la renovada condició que ell aporta a aquest món. Perquè fins aleshores l'home i la natura podien estar més o menys separats del Creador, terriblement desvinculats, en orfandat. Déu per una banda, i el món profà per una altra: abocat a la mort.

Però resulta que Déu mateix ha entrat a formar part del món, que el Fill de Déu s'ha fet carn en el si d'una noia. Amb això l'ésser humà i tota la naturalesa han quedat tocats, transformats. Déu participa de la vida humana i tot esdevé sagrat. S'ha unificat la història, la relació entre Déu, les persones i l'univers. D'aquí prové l'alegria de Nadal, «la nit més ditxosa».

Això pot semblar bastant abstracte, però no ho és gens. En Jesús, el Déu Amor s'ha fet de la nostra família, germà i amic. D'ençà del seu naixement, Déu ens estima amb un cor humà.

Jesús tenia els seus amics, concretament entre els apòstols i a la llar de Betània, posem per cas. Doncs bé, com a home i Déu, té la possibilitat de ser veritable amic de tots i cadascun dels homes i dones que hagin existit, existeixen i existiran, en nombre infinit (cf. Sv 11,23: «Justament perquè ho pots tot, Senyor, tens misericòrdia de tot-hom»).

Me'n va fer adonar un bon professional de la personalitat, en dir-me: «Saps què és el que més m'impresiona de Jesús? La seva capacitat d'estimar.» Déu n'hi do...

Jaume Gabarró
Monjo de Solius

La sal de la terra

Dones violades en una guerra silenciada

«Cada dona, filla i mare que violen és com si fos la meva dona, la meva filla o la meva mare violada.» Són paraules del ginecòleg congolès Denis Mukwege (Premi Sàkharov a la Llibertat de Consciència del Parlament Europeu), que denuncia que el cos de la dona s'ha convertit en un camp de batalla i les violacions, en una arma de guerra. A la República Democràtica del Congo (RDC) centenars de milers de dones i nenes són víctimes de violacions. El conflicte que va devastar el país (1996-2003, amb posteriors insurreccions) continua viu a l'est, on aquest metge va fundar l'hospital Panzi, per tractar les víctimes de violacions i mutilacions sexuals, sovint perpetrades pels grups armats. La primera pacient de l'hospital, el 1999, va ser una dona violada, i amb un tret de pistola a la vagina. De seguida van arribar 45 dones més torturades pels violadors. «Les acostumen a violar en grup davant la família, destrueixen els seus genitals, les deshumanitzen», explica Mukwege.

Els grups armats financen la guerra amb l'exploració de les mines d'or i coltan (la RDC té el 80% de coltan del planeta), però la població és pobre. Una guerra silenciada, globalitzada i envoltada d'impunitat. Fa dos anys Mukwege deia davant l'ONU: «Com puc estar orgullós de pertànyer a una nació sense defensa, completament sacsejada i impotent davant les 500.000 nenes violades, sis milions de persones assassinades i sense una solució visible?» En tornar a la RDC va trobar la seva família retinguda a cop de metrallera.

Una altra de les veus morals és l'advocada i periodista congoleesa Caddi Adzuba (Premi Príncep d'Astúries de la Concòrdia) també amenaçada de mort i dos cops a punt de ser assassinada. Treballa a ràdio Okati, que emet per tot el país sota el paraigua de les Nacions Unides. La periodista ha denunciat casos esfereïdors i no aïllats. Una famí-

lia està sopant a casa. De sobte, un grup d'homes entren i violen la mare, davant dels 5 fills i el marit. Si aquest s'hi oposa l'esquarteren. A la dona li introdueixen armes i objectes tallants a la vagina. Als nens els obliguen a violar la mare. Els fills i filles se'ls emporten al bosc i quan la mare pregunta per ells, li llancen una bossa amb cinc cranis a dins. Una experiència de terror traumàtica que té com a objectiu destruir la societat a través de la dona, que n'és el puntal fort. Adzuba diu que «el que està passant és un feminicidi» i denuncia que les nenes nascudes de l'esclavatge sexual són víctimes de violacions i que els nens són reclutats a la força. També cita «informes de Nacions Unides que denuncien la massacre organitzada i planificada a l'est de la RDC». La pau és un gran repte per a la humanitat. Hi podem contribuir col·laborant en petits projectes d'ajuda a les nenes i dones congoleeses. Recuperar la dignitat perduda és un primer camí per construir la pau.

Montserrat Esteve
Periodista /
emmontserrat@hotmail.com

Mirada al món

El pare Mateuz viu el mateix risc que els seus fidels

La nit del 12 d'octubre el pare Mateuz, un franciscà polonès a la missió de Bouar (RCA), va ser raptat per un grup armat. El 26 de novembre va ser afortunadament alliberat. L'obra d'aquesta congregació és digna d'elogi en un context de pobresa i dificultat. Les carreteres són un trencacotxes, hi ha manca d'aigua potable, d'electricitat, de gas, de comunicacions, de metges i fins i tot de mecànics. A part de l'activitat d'evangelització, com la formació dels catequistes i la constitució de comunitats cristianes als pobles, el P. Mateuz també hi ha desenvolupat una intensa tasca: escoles, dispensaris i desenvolupament agrícola. Aquests missioners franciscans han assumit el risc de quedar-se en plena guerra civil per acompanyar la població. Com la gent del poble, han patit

robatoris, intimidacions i han vist com les armes són utilitzades de manera capritxosa. Han vist la mort pels carrers, la gent plorant desesperadament pels abusos soferts. Sabent que ells estaven en el mateix perill s'hi han quedat mantenint sempre un esperit de reconciliació en les seves intervencions. La parròquia de Bouar va obrir les portes a musulmans per protegir-los de revenges religioses. «Nosaltres veiem cada persona en perill com un fill de Déu i germà nostre sense mirar la seva religió», deia un germà de l'orde. Quan aquests missioners diuen que estimen aquesta gent ningú no en pot dubtar. S'hi queden perquè s'estimen la gent.

Però el risc del missioner no és un turisme d'aventura. El perill assumit és un signe d'una gran

vocació i esperit de servei. No es pot abandonar el germà quan et necessita. La fidelitat als pobres és tan sagrada com la fidelitat al Senyor. Com a conseqüència del risc, el diumenge 12 d'octubre a la nit, quan el pare Mateuz reposava al poble de Baboua després d'una jornada de celebracions, un grup armat el pren per la força. Durant un mes i mig no se'n sap gairebé res. Després d'unes negociacions ell i 26 persones més van ser alliberades a canvi de l'alliberament d'un cap d'aquest grup armat.

Aquests dies de Nadal a Baboua de ben segur que tots celebraran un gran Nadal. És Ell el qui ha cridat a aquests missioners i és Ell el qui els dona empenya per ser fidels als pobres. Jesús és entre nosaltres! Bon Nadal a tots!

Josep Maria Sabé
Colom
Missioner salesià al Camerun
jmsabe@yahoo.fr

«Ens has marcat, Nadal»

Ens has marcat, Nadal,
—tant sí com no—,
insinuant-nos carícies com
d'albada.

Fins hem cregut, mesells,
que eres passat i ens feies nosa.

Res no en traurem d'aclucar els ulls
quan la claror traspasa les parpelles.

Siguem sincers!
Deixem que ens entris dins el cor
esbatanant-ne els finestrons.

Vals més, Nadal, que un dolç enyor
—poesia o certesa, tant se val...—
No ens bressolem amb les cinc
lletres.

Massa sovint ens n'hem vestit
talment en féssim nostra disfressa.

Sorolla'ns fort.
No deixis que un any més
siguis tan sols un vell record
que, refiats, se'ns ha fet cendra.

Mn. Antoni Verdura i Roger

«Los nacimientos, fiestas traen...»

Y surgieron las Navidades,
Navidades añales y peregrinas,
no estaban escondidas
y los calendarios como profetas
y los cantos de los gallos madrugando,
anunciaban su llegada.

Y llegó la antigua y moderna
Navidad, la de Reyes, camellos y
regalos,
la del belén y vetusto establo,

refugio del parto de virgen santa
María,
y del Jesús nacido, el profeta,
entre el amor y la pobreza.

Ya la Navidad se la festeja,
ataviada de lumínicos saludos en
colores,
y con cristianas y laicas tradiciones,
y liturgias, cantos y oraciones,
y en ayunos, comilonas y alcoholes,
en mesas desbordadas y vacías,
y ojuelos de niños inocentes
atraídos por belenes artesanos.

Navidad seguirá su camino,
dejando un mundo satisfecho,
hambriento y dolorido,
regado con sangre de inocentes
niños,
por el odio vertido
en belicosos conflictos.

Que las venideras Navidades sean
alegres, cristianas y portadoras
de paz y amor... en recuerdo
del niño Jesús, futuro redentor.

Jesús Muñoz Gil

«Un estel a trenc d'alba»

Camí d'Advent. Hi ha lloc per a
l'esperança?
Han mort els colors vius de la
tardor.
Arriba el fred. Engrunes
d'enyorança.
El cor del món sotmès a la foscor...

Ja no poden assumir la hipoteca,
cau el desnonament com cop de
mall;
és el dogal al coll que el cor impreca.
Les llàgrimes rodolen rostre avall.
Hi ha plors i desesper. No hi ha
clemència,
ni prec, ni pressions. Ja res hi val.

Són cominats a viure en la indi-
gència.
Caldrà abandonar el pis, just per
Nadal.

La implacable justícia no té
entranyes,
i l'ordre s'ha complert sens dilació.
Els han foragitat i en les muntanyes
recerquen amb deler un barracó.
La història es repeteix. També un
pessebre
aixopluga fa anys el nen Jesús.
Idèntics sentiments ens fan percebre
que el món poc ha mudat. Tot és
refús?

Un estel es dibuixa a trenc d'albada
i s'esdevé un fet paradoxal:
l'amo d'una masia abandonada
els ha fet masovers del seu casal.

D'amor s'enjoia el cel amb un nou
cant,
i, en el fons d'un portal, somriu
l'Infant.

Lleonard del Rio Campmajó

«Pau a la terra!»

Ja ens ve Jesús, la llum del món
per la nostra resurrecció!
Sigui el nostre cor
la seva establia.
La glòria de Déu,
el nostre repòs per sempre.
Temps il·luminat a totes les cases
per les nits més fosques que ens
vindran.
Doneu-nos sempre Nadals de Llum
per la joia amb retorns
d'esperança!
Que la vostra nit lluminosa
i sagrada d'Infant nat,
perduri als nostres cors
per la Gràcia del vostre perdó.

Montserrat Balaguer Taribó

Podeu enviar les cartes a: redaccio@catalunyacristiana.cat

Amb bon humor

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Suïcidi

Fa temps que visito una persona d'edat molt avançada i que ho està passant molt malament. Malgrat els seus anys, té el cap ben clar. Em va dir una cosa que em va desconcertar. Va insinuar que volia llevar-se la vida i jo li vaig dir que això era un pecat greu. Em va contestar que es confessaria abans i que després se suïcidaria... Què puc dir-li? És tan greu el suïcidi en aquests casos?

Possiblement aquesta persona, pels anys i la malaltia, ja no pot pensar amb claredat. Pel que em diu, és una persona amb conviccions cristianes. Li ha de recordar que una confessió autèntica implica el propòsit d'esmena i per això la confessió que li planteja no tindria sentit. Més enllà d'aquestes consideracions, el que cal és intentar que aquesta persona visqui el final dels seus dies amb serenitat, acompanyada de l'estimació dels seus i rebent les atencions degudes, inclosa l'assistència espiritual. Serà bo que la visiti un sacerdot i la conforti. Sé de molts casos de persones que es plantejaven el suïcidi i han desistit en el moment que han rebut atenció humana i espiritual. El drama del suïcidi, malauradament molt present a la nostra cultura, posa en evidència que la vida es fa insuportable quan no hi ha un sentit últim per afrontar-la i comprendre-la, particularment quan el camí es fa costerut i arriba el dolor, la soledat i el patiment. Pel que fa a la gravetat moral del suïcidi, cal recordar que el manament «no mataràs» és un mandat absolut que ens indica que la vida només pertany a Déu i ningú no té dret a llevar-se-la. Antigament es considerava que els suïcides tenien gran lucidesa i llibertat. Posteriorment, l'estudi de la psicologia i de la psiquiatria ens ha demostrat que no és així. Malauradament, en la meua vida sacerdotal he hagut d'oficiar funerals de suïcides, de persones que he conegut i he arribat a la conclusió que realment no sabien què feien i que la seva ment es va ofuscar greument. Amb això no dic que s'hagi de minimitzar la responsabilitat dels nostres actes ni encara menys negar que el suïcidi, objectivament considerat, és un greu desordre moral.

• Per enviar consultes al Dr. Mateo:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
A Ràdio Estel, de dilluns a divendres,
a les 23.00, podeu escoltar la versió
radiofònica d'El Consultori

Construïm la societat del benestar

Xavier Viejo

«Fem-ho tots junts i bé. L'economia és la ciència de l'administració de recursos escassos destinats a les persones.» És una de les idees força —no l'única— dels dos dies de debat de les jornades Valors i Política que, amb el lema «Construïm», van fer a Barcelona a finals de novembre les fundacions INEHC i Konrad Adenauer, totes dues vinculades a partits democratacristians, a Unió Democràtica de Catalunya i a la CDU alemanya, respectivament.

La cita és d'Eduard Arruga, president del Banc dels Aliments de Barcelona, que, conjuntament amb Salvador Busquets, director de Càritas diocesana de Barcelona, l'economista Guillem López Casanovas, i Concepció Patxot, de la Xarxa de Referència de R+D+I en Economia i Polítiques Públiques, va participar en la primera taula de debat.

La persona com a centre i eix de l'activitat econòmica i política per assolir el bé comú va ser el denominador comú de les intervencions. Tots els debats van ser protagonitzats per representants de la societat civil, que van aprofundir en la necessitat d'una política social justa i solidària i d'una nova economia del bé comú, l'economia social de mercat.

Ànima social que va reflectir Ramon Adell, president de la Societat d'Estudis Econòmics, en assenyalar que cal combatre el repartiment asimètric dels costos socials i remarcar que cal reforçar la justícia, la llibertat, la igualtat, els valors i les oportunitats. Un altre exemple: l'economista

Antoni Duran-Sindreu va destacar que «cal un canvi de cultura i posar la família com a eix vertebrador de la societat que és». És a dir, la família, que tot i no rebre suports institucionals, és motor i garant del benestar social.

Juventut compromesa

La reivindicació dels valors va ser un altre eix. El treball i l'esforç com a valors que comporten el de la dignitat van protagonitzar una altra taula amb joves, un dels sectors més castigats per l'atur. Les intervencions de membres del FNEC o de Carles

Lombarte, president de la Jove Cambra Internacional de Catalunya, van demostrar que en contra del que es diu hi ha una joventut compromesa, projecte de societat i de país solidari i just. El regeneracionisme polític va ser la quarta taula de debat, en la qual va participar el president d'E-Cristians, Josep Miró i Ardèvol, amb la defensa d'una pràctica virtuosa per recuperar la confiança dels ciutadans en la política.

Les jornades ideològiques van ser inaugurades pel polític democratacristià Enrico Letta, exprimer ministre italià, que va alertar del perill

dels populismes i van comptar amb la cloenda del president del comitè de govern d'Unió, Josep A. Duran i Lleida, que va presentar la plataforma de debat Construïm amb el propòsit d'avançar en el bé comú, i que ja prepara noves activitats per a l'any vinent.

Van ser dos dies de debats sobre valors i política amb el lema de «Construïm» i amb idees fermes i molt sòlides: transformar l'estat del benestar en la societat del benestar i apostar per la reconstrucció social fonamentada en l'ètica, els valors i les virtuts cíviques, la democràcia, el pluralisme, el respecte i el diàleg.

CONTE PER EXPLICAR LA NIT DE REIS

On viuen els reis?

Maria del Carme Bigorra
i Maria Josep Salvadó

Quan els savis que van anar a Betlem van tornar a casa seva, Jesús també els va fer un regal i els va donar a cadascú un lloc per viure-hi sempre. Són uns llocs meravellosos, però llunyans. Tan llunyans que estan a la galàxia Luminis, on hi viuen els angelets i les persones benaurades, i si voleu saber on és, només hi podreu anar de nit, quan hagueu fet tots els deures, menjat un plat de sopa d'estrelles i resat al vostre àngel de la guarda.

Una dolça soneta us envairà, deixeu-vos agombolar i gaudiu del viatge. Llavors descobrireu tres planetes: el primer és molt brillant, és el planeta Aurum i val el que pesa; allí hi viu el rei blanc, Melcior, i tota la seva cort de patges. També hi té un gran corral per als camells.

El segon és el planeta Turis. És un planeta que té molts fums i fa una oloreta que encanta. Aquí hi viu el rei ros, Gaspar, que té tants patges

i camells com Melcior. El tercer planeta és el planeta Myrrha, on hi viu Baltasar, el rei negre. Aquest planeta té un terra que sembla fet de mantega, però en canvi, si te'n fregues una miqueta sentiràs l'olor semblant a les fregues que et fa la mare quan estàs

refredat. Baltasar té tants camells i tants patges com els altres dos reis junts. Cada planeta té els seus satèl·lits, que és el lloc on cadascun dels reis guarda les joguines.

Cada any, per les festes de Nadal, se'ls gira feina: van amunt i avall

donant ordres i més ordres, mirant mapes i plànols per veure on viuen els nens que els han enviat cartes. No us preocupeu, nens i nenes, la tècnica ha millorat molt: ara tenen GPS... i uns estels d'última generació que, en comptes d'anar amb combustible, es carreguen amb plaques d'amor i d'il·lusió. Com més bé us porteu, més aviat arribaran a casa vostra amb les joguines.

I una cosa imprescindible: penseu que durant el viatge els camells no han menjat ni han begut, i que vosaltres els heu de deixar al balcó menjar i beure perquè, en una nit, han de fer la volta al món i retornar als seus planetes d'origen. Allí, una vegada han aterrat, no us penseu que reposin, no, sinó que comencen a pensar quines joguines noves us podran portar l'any vinent. No patiu, que el temps passa de pressa, i no us n'adonareu que ja tornarem a ser Nadal. I ara, afanyeu-vos a dormir, que la nit és curta i el sol comença a treure el cap darrere de l'últim estel, perquè té ganes de veure tot allò que us han deixat.

Paraula i vida

La Bona Notícia de Nadal

L'home actual, malgrat estar adelerat per la ciència i la tècnica —i distret pels sorprenents productes que aquesta darrera produeix— té necessitat del missatge de Nadal i pot esdevenir-hi sensible. Perquè aquesta festa ens porta a la contemplació d'un misteri sorprenent i joios: que Déu creador i omnipotent és sobretot amor i que aquest amor el porta a fer-se per a nosaltres un infant pobre i humil.

Viure escoltant la Paraula de l'Evangeli és per a tota l'Església el fonament de la seva esperança i la base de la seva renovació. El papa Francesc desitja una reforma de l'Església, però per fer-ne una Església «en sortida missionera», una Església entesa com la totalitat del Poble de Déu que evangelitza. Aquesta és la Bona Nova que voldríem que arribés a tots aquest Nadal.

Tanmateix, no podem oblidar que la tasca missionera té necessitat d'unes motivacions espirituals,

com ens recorda el papa Francesc en el seu document titulat precisament *La joia de l'Evangeli*. Potser només els místics són capaços de copsar el sentit espiritual més profund del Nadal, que és un missatge d'amor. Tot el Nadal està amarat d'amor. Santa Caterina de Siena, una de les patrones d'Europa, ho expressava amb aquestes paraules fetes pregària joiosa: «Vós, oh Déu, empès pel vostre amor, per la voluntat que teníeu de reconciliar per la gràcia el llinatge humà amb vós, ens vau donar la paraula del vostre Fill Unigènit, que realment fou conciliador i mitjancer entre vós i nosaltres.»

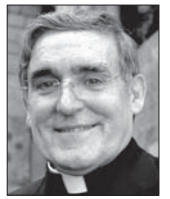
La santa no podia comprendre que es pogués romandre insensible a aquest missatge quan es feia la pregunta: «Quin cor serà tan dur que es pugui conservar intacte, sense esqueixar-se, si considera que tanta altesa davallà a una profunditat i humilitat tals com són les de la nostra humanitat?»

I encara es preguntava davant de Déu quina fou la causa del Nadal, i es responia així: «La causa fou només l'inefable amor vostre.»

Sí, realment, el missatge de Nadal, com ja he dit, està amarat d'amor. Per això ha calat tan profundament en el cor de la humanitat. Aquest any és el centenari de l'inici de la Primera Guerra Mundial, la *Gran Guerra*, que em porta a recordar un fet tan insòlit com significatiu que s'hi va produir amb motiu del Nadal: en alguns indrets, combatents de les dues bandes del front van sortir de les seves trinxeres per confraternitzar els uns amb els altres. Sant Joan evangelista ho diu amb aquestes paraules: «Perquè tant va estimar Déu el món, que va donar el seu Fill Unigènit perquè tothom el qui creu en ell no es perdi, sinó que tingui vida eterna.» Desitjo que la fraternitat i la pau de Nadal puguin arribar a tots els homes i les dones de bona voluntat. Sant i joios Nadal per a tots!

Lluís Martínez Sistach

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

Palau i estable

Una bonica llegenda talmúdica explica que damunt del llit de David hi havia penjada la seva arpa, i que a l'alba un ventijol suau en movia les cordes i aquesta per ella mateixa entonava un himne. Quan li van preguntar a Eugenio Zolli, gran rabí de Roma, com va arribar a ser cristià, es va referir a aquesta llegenda i va dir que va ser una cosa així: de la mateixa manera que David sentia tocar l'arpa sense esforç, també ell va sentir el toc de la mà de Jesucrist en la seva ànima. Així va entrar Déu en el món quan es va encarnar en la Mare de Déu. Molts pensaven que el «fill de David», el Messies promès i esperat durant segles, quan arribés irrompia amb estrèpit i majestat. No deixaria dubtes sobre qui manava. En canvi va venir de la manera més senzilla possible: encarnant-se en el si d'una jove jueva i naixent en el lloc més humil: un estable.

Benet XVI, reflexionant sobre això, es va referir al fet que algunes representacions nadalenes de la baixa edat mitjana presentaven el lloc de naixement de Jesucrist com si fos un antic palau, el palau de David, vingut a menys, amb els seus murs en ruïnes, abandonat per la reialesa i convertit en un estable.

El Papa dóna la volta a la interpretació: no és un palau que hagi derivat en estable, sinó un estable que s'ha convertit en palau, perquè en ell neix de manera nova la reialesa davídica, el Crist redemptor del món que tot ho atraurà cap a ell i farà noves totes les coses.

És cert que en els palaus d'aquell temps hi vivien Herodes i Pilat, els mandatari de Judea per delegació de Roma. Però aquells sí que acabarien

en ruïnes, com acaben totes les glòries d'aquest món.

És el que passa sempre i també ara: els actuals palaus estan habitats pel poder, els diners, el plaer, i els seus habitants desconeixen que la felicitat veritable es troba en Déu, que s'amaga freqüentment en un petit pis que sembla una cova on viuen els pobres, o en l'angoixa d'un aturat que no pot oferir recursos a la seva família, o a l'habitació d'un hospital on pateixen els malalts. Jesús ens recorda per Nadal que va venir al món suau com el ventet que tocava l'arpa de David. Sense voler imposar-se per la por, sinó oferint amor i alhora implorant-lo. Que siguin dies de tornada a la senzillesa perduda, l'amor més pur, perquè el Nen Déu trobi refugi en els nostres cors.

Bon Nadal!

Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe de Tarragona i Primat

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC B; FERIA 2)

TEMPS D'ADVENT I DE NADAL

(SALTERI: SETMANA 4)

DESEMBRE

21. DIUMENGE

Diumenge IV d'Advent, *Morat*. Lectures: 2 Samuel 7,1-5.8b-12.14a.16 / Salm 88 / Romans 16,25-27 / Lluç 1,26-38
SANTORAL: Glicerí, prev. i mr.; Miquees, prof.; Pere Canisi, prev. i doctor; Severí, b. i mr.; Temístocles, mr.

22. DILLUNS

Fèria, *Morat*. Lectures: 1 Samuel 1,24-28 / Salm 1 S 2,1-8 / Lluç 1,46-56
SANTORAL: Francesca-Xaviera Cabrini, rel. i fund.; Helena, rel.; Zenó, mr.

23. DIMARTS

Fèria, *Morat*. Lectures: Malaquies 3,1-4;4,5-6 / Salm 24 / Lluç 1,57-66. O bé *Sant Joan de Kety* (ML), *Blanc*.
SANTORAL: Sèrvul el Paralític; Victòria, vg. i mr.

24. DIMECRES

Fèria, *Morat*. Lectures: 2 Samuel 7,1-5.8b-12.14a.16 / Salm 88 / Lluç 1,67-79
SANTORAL: Adela, ab.; Delfí, b.; Irmína, vg.

Comença el temps de Nadal

25. DIJOUS

NADAL DEL SENYOR (S), *Blanc*. Lectures: Isaïes 52,7-10 / Salm 97 / Hebreus 1,1-6 / Joan 1,1-18
SANTORAL: Anastàsia, mr.; Eugènia, vg. i mr.

26. DIVENDRES

Sant Esteve (F), *Vermell*. Lectures: Fets 6,8-10;7,54-60 / Salm 30 / Mateu 10,17-22
SANTORAL: Dionís, p. i mr.; Zòsim, p.

27. DISSABTE

Sant Joan, Apòstol (F), *Blanc*. Lectures: 1 Joan 1,1-4 / Salm 96 / Joan 20,2-8
SANTORAL: Nicaret, vg.; Teodor, monjo.

Lectures bíbliques

Diumenge IV d'Advent

Lectura primera

2S 7,1-5.8b-11.16

El regne de David es perpetuarà davant del Senyor

Lectura del segon llibre de Samuel:

Quan el rei David s'hagué traslladat al seu palau, després que el Senyor l'hagué deixat en pau de tots els enemics que tenia al voltant, digué al profeta Natan: «Mira, jo visc en un palau de cedre, mentre l'arca de Déu està en un envelat.» Natan digué al rei: «Vés, fes tot el que es proposi el teu cor; tens amb tu el Senyor.»

Però aquella nit Natan rebé aquesta paraula del Senyor: «Vés, digues a David, el meu servent: Això diu el Senyor: Tu m'has de fer un casal per a residir-hi? Jo t'he pres del clos del ramat, de guardar les ovelles i les cabres, per fer-te cap del meu poble Israel. He estat amb tu en totes les campanyes que has emprès, he derrotat els teus enemics i t'he donat una anomenada com la dels més famosos de la terra.

»He destinat un lloc per al meu poble Israel, l'hi he plantat perquè hi visqui sense por, i no l'oprimiran més els perversos com ho havien fet abans, durant el temps en què vaig enviar jutges per governar Israel, el meu poble. A tu, et deixaré en pau de tots els teus enemics. I ara el Senyor t'anuncia que et farà un casal. Quan t'arribarà l'hora de reposar amb els teus pares et donaré per successor un descendent, sortit de les teves entranyes, i consolidaré el seu regne. Jo li seré pare, i ell serà per a mi un fill.

»El teu casal, la teva dinastia, es perpetuarà davant meu, el teu tron es mantindrà per sempre.»

Salm responsorial

Senyor, cantaré tota la vida els vostres favors, d'una generació a l'altra anunciaré la vostra fidelitat.
Vós heu dit: «El meu favor és indestructible, mantinc la fidelitat en el cel.»

R. Senyor, cantaré tota la vida els vostres favors.

He fet aliança amb els meus elegits, jurant a David el meu servent:
«T'he creat per sempre una dinastia, mantindrè per tots els segles el teu tron.» **R.**

Ell em dirà: «Sou el meu pare, el meu Déu i la roca que em salva.»
Mantindrè per sempre el meu amor, la meva aliança amb ell serà perpètua. **R.**

Lectura segona

Rm 16,25-27

Ha sortit a la llum el pla de Déu, amagat en el silenci dels segles

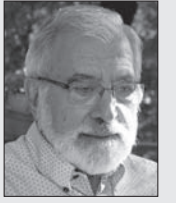
Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma:

Germans: Glòria a aquell qui té el poder de confirmar-vos en la bona nova que us anuncio, en allò que proclamem de Jesucrist, que és la revelació del pla de Déu, amagat en el silenci dels segles, però que ara ha sortit a la llum, per la decisió del Déu etern, d'acord amb els escrits profètics, i ha estat posat a l'abast de

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps

Teòleg i bibliista / riuscamps@yahoo.es

Aquis'adreçal'Àngel Gabriel, a Mariam o a Maria?

En l'escena de l'anunciació apareix una constel·lació de noms: angèlics, Gabriel, el mateix missatger que anuncià a Zacaries el naixement de Joan; humans, masculins, Jacob, David, Josep i Jesús; femenins, Elisabet i Mariam/Maria; finalment divins, masculins, el Senyor Déu, Fill de l'Altíssim i Consagrat, Fill de Déu, i femenins, Esperit Sant (en hebreu) i Força de l'Altíssim. El títol més repetit és el de «l'àngel» (6x), així com «el sisè mes», a l'inici, i «el mes sisè», al final, formant un quiasme, dia en què Déu plasmà l'home. A Josep, Lluç no el menciona pel seu nom real, sinó amb la fórmula «que tenia per nom Josep», equivalent a un sobrenom, «de la casa de David», que enllaça Jesús, per via paterna, amb la dinastia davídica: «Li donarà el tron de David, el seu pare; regnarà sobre la casa de Jacob pels segles i el seu regnat no tindrà fi.» La noia és designada primerament amb el nom hebreu, «el nom de la noia era Mariam», i tot seguit, només segons el còdex Beza, amb el nom grecitzat i declinable: «No tinguis por, *Maria*, perquè has trobat gràcia davant Déu. I mira, concebràs en el teu ventre i pariràs un fill i li posaràs el nom de Jesús.» El missatger Gabriel se salta les convencions jueves: serà la mare, i no el pare, qui li posarà el nom. A partir de l'anunci de l'àngel, Lluç-Beza l'anomenarà pel seu nom nou, «*Maria*» (3x), deixant entreveure així el canvi profund que s'ha produït en la seva persona en sentir la salutació de l'àngel: «¡Alegra't, plena de gràcia, el Senyor és amb tu, *benedida tu entre les dones!*», un crit que li aplicarà més tard també Elisabet (Lc 2,42). Maria pregunta a l'àngel: «Com serà això, ja que no conec home?», cap home —li ve a dir— que em pugui donar un fill semblant. Gabriel li replica: «L'Esperit Sant sobrevindrà sobre teu i la Força de l'Altíssim t'ombrejarà; per això, el que ha de néixer serà anomenat Consagrat, Fill de Déu.» La generació divina del Messies està assegurada.

88 tots els pobles perquè siguin obedients a la fe. Déu és l'únic ple de saviesa. Glòria a ell eternament per Jesucrist. Amén.

Al·leuia

Lc 1,38

Sóc l'esclava del Senyor: que es compleixi en mi les teves paraules.

Evangeli

Lc 1,26-38

Déu t'ha concedit el seu favor i tindrà un fill

Lectura de l'evangeli segons sant Lluç:

En aquell temps, Déu envià l'àngel Gabriel a un poble de la Galilea anomenat Natzaret, per dur un missatge a una noia, promesa amb un descendent de David, que es deia Josep, i el nom de la noia era Maria. L'àngel entrà a casa d'ella i li digué: «Déu te guard, plena de gràcia, el Senyor és amb tu.» Ella es torbà en sentir aquestes paraules, i pensava per què la saludava així. Però l'àngel li digué: «No tinguis por, Maria; Déu t'ha concedit el seu favor. Tindrà un fill i li posarà el nom de Jesús. Serà gran i l'anomenaran Fill-de-l'Altíssim. El Senyor Déu li donarà el tron de David, el seu pare, serà rei del poble d'Israel per sempre, i el seu regnat no tindrà fi.» Maria preguntà a l'àngel: «Com pot ser, això, si jo no tinc marit?» L'àngel li respongué: «L'Esperit Sant vindrà sobre teu, i el poder de l'Altíssim et cobrirà amb la seva ombra; per això el fruit sant que naixerà l'anomenaran Fill de Déu. També la teva parenta, Elisabet, ha concebut un fill a la seva edat; ella que era tinguda per estèril ja es troba al sisè mes, perquè a Déu res no li és impossible.» Maria va respondre: «Sóc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules.»

I l'àngel es va retirar.

El cor de la celebració

Jaume González Padrós

Director de l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona

Sí, tota celebració litúrgica té el seu cor, el seu centre vital i el moment cimbal. I que aquesta realitat s'esdevingui davant dels ulls transfigurats dels batejats és el resultat de la sinergia que té per font la Santa Trinitat, amb la cooperació de l'Església, Esposa del Crist gloriós i, per tant, una sola carn amb Ell.

Aquest moment nuclear és el que porta a acompliment, en el marc del símbol sacramental, la dinàmica de la redempció que sant Joan ens ha fet saber amb el conegut *et Verbum caro factum est*, la Paraula es féu carn. Perquè la litúrgia cristiana, fidel a aquesta voluntat salvadora de Déu «no solament recorda els esdeveniments que ens han salvat» (Catecisme 1.104), com si es tractés d'un pensament nostàlgic de quelcom que ens fou favorable però que, indefectiblement, ja ha passat. No. La litúrgia actualitza aquests esdeveniments salvadors, els de la vida, passió, mort i resurrecció del Crist, i els fa presents.

Tant és així que, el mateix Catecisme, en el número a penes citat, afirma que «El misteri pasqual del Crist és celebrat, però no pas repetit; són les celebracions que es repeteixen». Per tant, comencem per parlar amb propietat. No podem dir «misses» o «eucaristies» sinó «celebracions de la missa» o «de l'eucaristia». Aquesta és una sola.

Les altres poden ser i són moltes, segons el temps i el lloc. I «en cada una d'elles es fa veritat l'efusió de l'Esperit Sant que actualitza l'únic misteri». El mot clau per determinar aquesta actuació de la qual estem parlant és *epiclesi*, paraula d'arrel grega que vol dir «invocació sobre». Així ho defineix el Catecisme: «És la intercessió en la qual el prevere suplica al Pare que envii l'Esperit santificador per tal que les ofrenes es converteixin en el Cos i la Sang del Crist i que, en rebre-les, els fidels esdevinguin ells mateixos una ofrena vivent a Déu» (1.105).

I no és difícil de saber que ha arribat el moment epiclètic. Tota l'assemblea s'hi compromet, s'hi implica amb la pregària que brota del silenci contemplatiu i adorant del cor, mentre el seu cos, agenollat, es disposa a reconèixer Aquell que ha de venir. El qui actua *in persona Christi capitis*, és a dir, el sacerdot, seguint el missal, prega el Pare que envii l'Esperit Sant, fent el senyal de la creu sobre el pa i el vi i imposant les mans sobre els dons; tot seguit pren el pa, s'inclina una mica sobre ell com a signe íntim de comunicació de l'Alè diví i cobreix amb la seva ombra el sant altar, i, així, el qui és icona del Fill, tot fent del seu cos una pregària al Pare, repeteix les paraules del Mestre en la Institució de l'eucaristia. I en

acabar de dir-les sap, per la fe de l'Església santa, que aquest pa ha esdevingut el Cos de Crist. I el mateix fa amb el calze, fins que el presenta a l'assemblea ja convertit en la Sang del Senyor. Aleshores, després de mostrar primer el pa i després el vi eucarístics, és ell mateix que s'agenolla davant l'obra per a la qual ha prestat la seva vida. Davant del Crist, Senyor gloriós, present sobre l'altar de forma mística, sacramental i, doncs, absolutament real.

És en aquest moment, quan encara el sacerdot continua preguntant i enlaira els seus mots cap als sants i les santes, sense oblidar els fidels difunts per als quals no cessa de demanar la llum de la mirada eterna del Pare, mirada de misericòrdia i dolça pau; és —diem— en aquest moment, quan ens adonem especialment que estem vivint un tast del cel, que se'ns ha obert una porta per entrellucar la glòria que esperem; és, en definitiva, un do de Déu que ens fa tastar l'avenir d'eternitat. Per això el Catecisme pot afirmar: «Enviat pel Pare que escolta l'Epiclesi de l'Església, l'Esperit dóna la vida als qui l'acullen, i constitueix per a ells, des d'aquest moment, les "arres" de la seva herència» (1.107).

Sí, quan hem arribat en aquest punt som, ben bé, en el cor de la celebració!

Lectures bíbliques

Solemnitat de la Nit de Nadal

Lectura primera

Is 9,1-6

Anuncieu de dia en dia que ens ha salvat, conteu a les nacions la seva glòria, conteu a tots els pobles els seus prodigis. **R.**

Ens ha estat donat un fill

Lectura del llibre d'Isaïes:

El poble que avançava a les fosques ha vist una gran llum, una llum resplendeix per als qui viuen al país tenebrós. Els heu omplert de goig, d'una alegria immensa; s'alegren davant vostre com la gent a la sega, com fan festa els vencedors quan reparteixen el botí. Heu trossejat el jou que li pesava, la barra que duia a l'espatlla i l'agulló del qui l'arriava; tot ho heu trossejat com al dia de Madian. Les botes dels soldats que marquen el pas i els mantells revolcats en la sang seran cremats i el foc els devorà.

Ens ha nascut un noi, ens ha estat donat un fill que porta a l'espatlla la insígnia de príncep. Déu li ha posat aquest nom: Conseller-prodigios, Déu-heroi, Pare-per-sempre, Príncep-de-pau. Serà immens el principat, la pau no tindrà fi en el tron de David i en el seu regne, fonamentat i sostingut, des d'ara i per sempre, sobre el dret i la justícia. Això és el que farà el zel del Senyor de l'univers.

Salm responsorial

95

Canteu al Senyor un càntic nou, canteu al Senyor arreu de la terra, canteu al Senyor, beneïu el seu nom.

R. *Avui ens ha nascut un salvador, que és el Messies, el Senyor.*

El cel se n'alegra, la terra hi fa festa, bramula el mar amb tot el que s'hi mou, jubilen els camps amb tot el que hi ha, criden de goig els arbres del bosc. **R.**

Lectura segona

Tt 2,11-14

S'ha manifestat l'amor de Déu, que vol salvar tots els homes

Lectura de la carta de sant Pau a Titus:

Estimats: s'ha revelat l'amor de Déu, que vol salvar tots els homes, i ens ensenya que abandonem la impietat i els desigs mundans, per viure en aquest món una vida de sobrietat, de justícia i de pietat, mentre esperem que es compleixi feliçment la nostra esperança, que es manifesti la glòria de Jesucrist, Déu gran i salvador nostre. Ell s'entregà a si mateix per nosaltres, per rescatarnos de l'esclavatge de les culpes, deixar-nos nets i fer de nosaltres un poble ben seu, apassionat per fer el bé.

Al·leluia

Lc 2,10-11

Us anuncio una gran alegria: Avui ens ha nascut un salvador, que és el Messies, el Senyor.

Evangelí

Lc 2,1-14

Us ha nascut un salvador

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc:

Per aquells dies, sortí un edicte de Cèsar August ordenant que es fes el cens de tot el món romà. Era el primer cens de l'imperi, abans del que es va fer quan Quirini era governador de Síria. Tothom anava a inscriure's a la població d'on cadascú descendia. També Josep, que era de la casa i la família de David, va pujar des de Natzaret de Galilea a Judea, al poble de David, anomenat Bet-Lèhem, per inscriure's amb Maria, la seva esposa, que esperava un fill. Mentre eren allà es van complir els dies i va néixer el seu fill, el primogènit. Ella l'embolcallà i el posà en una menjadora, perquè no havien trobat lloc a l'hostal.

A la mateixa contrada, vivint al ras, hi havia uns pastors que vetllaven, guardant de nit el seu ramat. Els aparegué un àngel del Senyor, la glòria del Senyor els envoltà de llum, i es van esglaiar. Però l'àngel els va dir: «No tingueu por: us anuncio una nova que portarà a tot el poble una gran alegria: Avui, a la ciutat de David, us ha nascut un salvador, que és el Messies, el Senyor. Les seves senyes són aquestes: trobareu un nen en bolquers, posat en una menjadora.»

I una multitud dels exèrcits celestials s'uní llavors mateix a l'àngel, lloant Déu i cantant: «Glòria a Déu a dalt del cel, i a la terra pau als homes que estima el Senyor.»

Pelegrinatges del 2014-2015

Cristianisme etiòp. Celebració de l'Epifania Timkat - a la Jerusalem africana - Lalibela.

Del 9 al 16 de febrer de 2015
Pelegrinatge a TURQUIA organitzat per la basílica de Santa Maria del Mar en col·laboració amb el Club +Amics de Catalunya Cristiana, sota la direcció espiritual de mossèn SALVADOR PIÉ NINOT, rector de la basílica

FEBRER / **Índia:** El Rajasthan

MARÇ / **Roma i Assís:** Audiència papa Francesc

MARÇ / **Marroc** monumental

ABRIL / Setmana Santa / Pelegrinatge a **Santiago de Compostel·la i Fàtima**

ABRIL / **Grècia:** Ruta de sant Pau

MAIG / **Uzbekistan:** La ruta de la seda

MAIG / **Roma:** Secrets del Vaticà

JUNY / Pelegrinatge a **Terra Santa**

JUNY / **Nord d'Itàlia:** Ruta de Joan XXIII

JULIOL / **Canadà:** Costa del Pacífic

JULIOL / **Castella:** Ruta de santa Teresa d'Àvila

AGOST / **Armènia i Geòrgia:** Cristianisme al Caucas

AGOST / **Etiòpia:** Ètnies, cristians i tribus del sud

AGOST / **Terra Santa i Petra**

SETEMBRE / **Indoxina:** Vietnam i temples d'Ankgor

OCTUBRE / **Turquia:** Ruta de sant Pau

OCTUBRE / **Japó:** Gran imperi d'Orient

NOVEMBRE / **Pèrsia:** Ruta bíblica

DESEMBRE / Llums de Nadal a **Nova York**

DESEMBRE / Pelegrinatge a **Terra Santa**

Barcelona

El sentit de la filosofia, segons Francesc Torralba

El reconegut filòsof i teòleg ingressa a la Reial Acadèmia de Doctors

Eduard Brufau
Barcelona

Poques vegades s'ha vist l'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona tan plena com el dijous 4 de desembre passat. El motiu de tanta concurrència era l'acte d'ingrés a la Reial Acadèmia de Doctors per part del filòsof i teòleg Francesc Torralba. Entre les diverses personalitats que hi van assistir hi havia el cardenal Lluís Martínez Sistach; el bisbe d'Urgell, arquebisbe Joan Enric Vives; els degans de les Facultats de Teologia i Filosofia, Armand Puig i Jaume Aymar respectivament; el conseller d'Interior, Ramon Espadaler, i el president de la Reial Acadèmia de Doctors, Alfredo Rocafort.

Després de la solemne, i gairebé litúrgica, cerimònia d'ingrés, Francesc Torralba va oferir als presents un bell, entenedor i profund discurs que duia per títol *La filosofia com a cura de l'ànima i del món*. En la seva esperada intervenció el filòsof va fer una defensa de l'acte de pensar com una necessitat indefugible per a l'home i el món contemporanis. Amb aquesta exigència en ment Torralba va enumerar i descriure els set moviments o passos del pensament filosòfic: assossegarse, meravellar-se, indagar, dialogar, criticar, decidir i transformar.

El nou membre de la Reial Acadèmia de Doctors va assenyalar l'assossegament com l'estat d'ànim «que fa possible la contemplació, l'admiració», aquell estat que és imprescindible per llegir la realitat que ens envolta. Per a Torralba aquest primer pas tan bàsic avui ja es fa molt difícil en una societat accelerada i superficial que afavoreix «la dispersió de la ment i del cor». Pel que fa al pas següent, el filòsof va destacar que aquell que es meravella, s'admira «no tant de com són les coses, sinó del fet que siguin». Així, davant de l'existència del món, l'home s'adona de la seva ignorància d'aquella gran realitat que l'envolta, es fa conscient que en el fons no sap. Però la consciència d'aquesta ignorància, en lloc de tancar-lo en ell mateix, el fa delerós de saber, el fa àvid de coneixement. En la capacitat de meravellar-se, per tant, hi ha continguda la llavor de la conversió d'un mateix. Seguint aquesta cadena de moviments, Francesc Torralba va acabar arribant al darrer de tots: la transformació del món. El veritable pensament filosòfic, en definitiva, no pot ser només discursiu i teòric, sinó eminentment pràctic, amb conseqüències reals en la vida quotidiana. La filosofia, segons Torralba, ha de donar sentit a la vida i s'ha de comprometre a canviar i perfeccionar l'ànima de cadascú i el món que ens toca viure.

Compromís creatiu

Acte seguit a la brillant intervenció del novell membre de la Reial Acadèmia de Doctors, en l'acostumat discurs

Agusti Codinach

de resposta va prendre la paraula el físic i poeta David Jou. El científic va lloar no només la tasca acadèmica de Francesc Torralba, sinó també el seu pensament rigorós i el seu compromís

amb la correcta divulgació de temes importants per a l'home d'avui. Per l'anàlisi profunda i la divulgació filosòfica que realitza de les qüestions cabdals fora de l'àmbit estrictament

acadèmic, Jou va descriure Torralba «com un dels pensadors cristians més actius a l'Europa actual». També va lloar la coherència del reconegut filòsof a l'hora de parlar públicament de la fe cristiana. Va concloure afirmant que «Torralba forma part de la minoria creativa de què parlava Benet XVI, i de la majoria alegre i serena dels qui han viscut a fons el gaudi de l'Evangeli, com diria el papa Francesc».

Finalment el cardenal Lluís Martínez Sistach també va tenir paraules d'elogi cap a Francesc Torralba, de qui va destacar el compromís cristià i la ingent obra filosòfica. Prenent el darrer dels set moviments de la filosofia que el pensador havia descrit en el discurs d'ingrés, l'arquebisbe de Barcelona va assenyalar la transformació com un dels objectius que també persegueix el Bisbe de Roma, en aquest cas aplicat al conjunt de l'Església.

A l'Aula Magna del Seminari van ressonar durant força estona els aplaudiments. L'acte d'ingrés de Francesc Torralba a la Reial Acadèmia de Doctors va ser un reconeixement merescut cap a un filòsof que convida la societat actual, líquida i dispersa, a deixar-se meravellar de nou, a contemplar el món amb els mateixos ulls plens de serenitat i admiració que van fer possible el naixement de la filosofia a Grècia ara fa uns 2.500 anys.

#LaNit2014 @radioestel @catcrist @clubmes

Gràcies per creure-hi

www.radioestel.cat

www.catalunyacristiana.cat

www.clubmes.cat

L'IL·LUSTRADOR CANARI TOMÁS DE ZÁRATE FA CADA SETMANA UNA SIMPÀTIC

L'Àngelus del Papa

Samuel Gutiérrez

«Què faig jo per la pau al món?» Aquesta pregunta va ressonar amb força, de manera sobtada, al cor i a la ment de Tomás de Zárate durant una peregrinació al santuari marià de Medjugorje, a Bòsnia Hercegovina. Allà va poder sentir i gaudir dels cants orants que els catòlics orientals, probablement a Síria i al Líban, elevaven al cel. «Em va impressionar la pau que transmetien—afirma—i l'alegria..., tot i que no entenia el que cantaven perquè ho feien en àrab. Però sabia que la situació dels cristians en aquests països no és gens fàcil. Llavors em va arribar aquest pensament: què faig jo, com a cristià i mitjançant la meva feina, per construir la pau al món?»

Quan va tornar d'aquell viatge a casa seva a Eslovènia, on viu amb la seva dona i la seva filla, va decidir posar fil a l'agulla i aportar el seu granet de sorra en la construcció d'un món millor. I ho va fer com millor sap fer-ho: amb el llenguatge del còmic. Aquest geòleg canari convertit en il·lustrador va començar a dibuixar cada diumenge una petita vinyeta amb les paraules de l'Àngelus del papa Francesc. «El Papa no para de lluitar per construir un món millor i il·lustrant el seu missatge jo també vull contribuir en aquesta batalla», assenyala Tomás de Zárate, «em semblava una cosa útil i simpàtica». S'iniciava així la primera tira-còmica de l'Àngelus de Francesc, una iniciativa capdavantera que trasllada al llenguatge de la il·lustració les pindoles de saviesa que cada diumenge recepta el Papa argentí.

Aquest modest còmic setmanal, publicat en cinc idiomes, ha estat acollit amb entusiasme pel món catòlic i fins i tot la prestigiosa web *The Vatican Insider* ha decidit publicar-lo cada di lluns al seu portal d'internet. «El que

és increïble —confessa l'autor— és que Déu sempre dona per centuplicat. M'han passat coses molt bones des que vaig començar a dibuixar la tira. Déu és com un banc que et torna un milió per cada euro que hi diposites. Em sento molt agraït.»

Nova evangelització

Per a Tomás de Zárate, d'entre els múltiples beneficis obtinguts per l'elaboració setmanal de la vinyeta de l'Àngelus, potser el més valuós és l'enriquiment que suposa aprofundir en el missatge de Francesc. «M'he adonat que la tira-historieta és la millor forma de captar part del missatge —reconeix—. En un món que sembla que sempre té pressa, el còmic permet una comunicació veloç i alhora representa una manera fàcil per introduir-nos en el missatge del Papa.» I afegeix: «Són dibuixos molt sintètics que poden ajudar-nos a captar el significat del text papal... i, qui sap, fins i tot fer-nos venir ganes d'aprofundir en el seu pensament.»

No és casualitat que la idea de traslladar l'Àngelus a una tira còmica hagi cristal·litzat en el pontificat d'un Papa que destaca sobretot per la seva predicació: «Joan Pau II era un símbol, Benet XVI un escombriaire i Francesc un predicador. Un estava per sobre, impulsant-nos a tots a conèixer Crist; l'altre per sota, netejant les clavegueres de l'Església i ensenyant-nos la doctrina sana i la humilitat veritable, i el tercer és el qui pot parlar-nos més del dia a dia pel treball que han fet els altres. Així que en aquest sentit, penso que el llenguatge de Francesc és més apte per llançar-lo directe al cor.»

L'il·lustrador canari confessa que mai abans no havia parat atenció a l'Àngelus del Papa: «Em semblava tan monòton!» Però després de vèncer els

UNA VINYETA SOBRE EL MISSATGE DOMINICAL DE FRANCESC

en còmic

prejudicis i iniciar aquesta aventura ha descobert que «el llenguatge religiós és com la música clàssica: Bach no té l'arrencada de *Metallica*, però un cop que aprens a apreciar-lo et canvien els valors musicals. Doncs una cosa així amb l'Àngelus del Papa, o amb les encíclicues, ja posats, tot i que les de Benet XVI són enlluernadores...»

Les vinyetes no responen a cap estratègia comunicativa, ni tan sols evangelitzadora. Són la resposta a una inspiració divina. Per això l'autor tampoc no es planteja la seva incidència: «Déu fa la feina. A mi em correspon agafar el llapis i que es coneguin les paraules del Papa, perquè potser així ajuda que Déu es fiqui al cor de la gent.» L'objectiu de la tira de l'Àngelus és sobretot despertar l'interès: donar el «titular de la notícia» ressaltant alguna de les idees-força.

L'elaboració de la tira li ocupa a Tomás de Zárate unes cinc o sis hores setmanals. La primera cosa és veure l'Àngelus per internet i consultar el text original en italià a la web del Vaticà. «És important escoltar el Papa

per saber en quins moments fa pauses dramàtiques o dóna més força al missatge —explica—. Si només el llegeixo no el capto. Llavors busco una idea simple que estigui a l'Àngelus i cerco les frases que en parlen. Vaig fent uns esbossos d'imatges que recorden aquella idea fins que ensopego amb un ordre i unes imatges que em semblen adients.»

Diumenge acostuma a treballar-hi unes tres hores, que «prenc al temps familiar», per fer l'esbós de la tira i dibuixar al matí l'acaba abans del migdia. Tomás de Zárate no es permet llicències estilístiques, pròpies dels artistes, sinó que, en aquest cas, se ceneix amb fidelitat al missatge original. «La veritat és que no sóc un gran humorista i trigaria massa a introduir elements d'humor —reconeix—. A més, el missatge del Papa gairebé mai no és humorístic. Però si algun cop fa una broma, segur que la posaré a la vinyeta.»

Admirador de Corto Maltés

L'arribada d'aquest geòleg canari al món del còmic es produeix després d'una

«Són dibuixos molt sintètics que poden ajudar-nos a captar el significat del text papal»

«Déu fa la feina. A mi em correspon agafar el llapis perquè es coneguin les paraules de Francesc»

llarga travessa en la qual s'ha dedicat a gairebé tot. Als seus 38 anys, Tomás de Zárate, establert a Eslovènia, ha viatjat arreu del món fent les feines més diverses i curioses: tatuador a Madrid, venedor de crispetes als circs francesos, rentaplats a Sydney... Ja fa uns anys que va aterrar a Itàlia, on es va recordar d'una associació cristiana que treballa i conviu amb persones disminuïdes: les comunitats de l'Arca. Va preguntar si necessaven assistents i li van dir que sí, a Eslovènia, i cap allà se n'hi va anar. La responsable de l'Arca en aquell país era una jove anomenada Mateja, de la qual es va enamorar, es va casar i tenen una filla. «Fa tres anys que em vaig proposar ser il·lustrador perquè m'agrada dibuixar —explica—. Actualment, però, compagino el dibuix amb el treball a una escola bressol, on ensenyo espanyol i cuido els nens petits.» A més de les vinyetes setmanals a *The Vatican Insider*, De Zárate també col·labora com a il·lustrador en una revista catòlica eslovena.

Les noves vinyetes del papa Francesc trenquen amb tots els esquemes del còmic tradicional. Són originalíssimes. El seu autor, però, confessa que ha admirat sempre els còmics de Corto Maltés i que aquests han influït necessàriament en la seva manera de dibuixar. «Adoro tot el seu univers, però també admiro Harold Foster, primer il·lustrador de la transposició en tires de *Tarzan* i creador de la sèrie *El Príncipe Valiente*.» Del còmic contemporani, Tomás de Zárate destaca *Las aventuras de Lobato*, del francès Jean-François Kieffer, publicades recentment per Editorial Encuentro.

VEREMUNDO
velón veremundo lo mejor del mundo

Distribuidor exclusivo para España de
veremundo@veremundo.com - www.veremundo.com

Partida Fanecaes, s/n. - Apdo. Correos 19 - 46860 ALBAIDA (Valencia) - Tel.: 962 900 971 - Fax: 962 901 362

NOVA Bíblia Escolar

Text bíblic de la
Versió Oficial
de la Conferencia
Episcopal

**ADREÇADA A JOVES
I ADULTS QUE DESITGIN
DESCOBRIR I VIURE
LA PARAULA DE DÉU.**

- **Text bíblic** acompanyat d'una descripció de conceptes, personatges bíblics i llocs geogràfics que faciliten la seva comprensió.
- **Atles historicogeogràfic** amb una guia de lectura per situar els fets narrats.
- **Annex** amb les referències bíbliques dels principals aspectes de la doctrina i vida cristiana, i amb la influència de la Bíblia en les arts.

**Una Bíblia
que ens ajuda
a viure la fe**

LLIBRE EN CASTELLÀ

 Casals

editorialcasals.com

Terrassa

Nova seu de Càritas

Es posa de manifest la necessitat d'efectuar un treball complementari entre administracions i entitats socials

Redacció
Sabadell

Divendres 5 de desembre, al carrer Duran i Sors de Sabadell, va tenir lloc la benedicció i inauguració de la seu de Càritas diocesana del bisbat de Terrassa. L'acte va ser presidit per Mons. Josep Àngel Saiz, bisbe de Terrassa, acompanyat pel bisbe auxiliar, Mons. Salvador Cristau; l'alcalde de Sabadell, Joan Carles Sánchez; la consellera de Benestar i Família, Neus Munté, i el diputat de la Diputació de Barcelona, Carles Rossinyol.

També van assistir representants de diferents entitats eclesials i civils, així com col·laboradors de Càritas a la diòcesi de Terrassa: socis, donants, voluntaris, empreses, fundacions, etc. Especialment destacada va ser la presència de tres exassociades de les Filles de Maria Immaculada i Sant Antoni

Carles Rossinyol, Joan Carles Sánchez, Josep Àngel Saiz, Neus Munté i Salvador Obiols, d'esquerra a dreta.

Maria Claret, que van recordar els seus anys de servei en la Casa de Família i Guarderia, l'actual seu de Càritas diocesana.

Totes les intervencions van destacar el paper de Càritas en la lluita contra la pobresa i l'exclusió social i van posar de manifest la necessitat d'efectuar un treball complementari entre les administracions, les entitats socials i altres agents de les nostres comunitats.

Gràcies a la donació d'aquest edifici a Càritas per part del bisbat de Terrassa i el Pares Claretians, es pot donar serveis de suport a totes les Càritas locals presents en 123 parròquies de 54 municipis de la diòcesi de Terrassa, que comprèn les comarques del Vallès Oriental i Occidental.

D'altra banda, des de Càritas diocesana també es donarà suport a Càritas interparroquial de Sabadell, ja que el Servei d'acollida a les persones sense llar de Sabadell estarà ubicat també en aquest edifici. Aquest emblemàtic espai de Sabadell, recuperat després de més de 25 anys d'estar tancat, també acollirà la seu de l'Observatori de la Pobresa i l'Exclusió Social a la diòcesi de Terrassa; així com un empresa d'inserció laboral de nova creació.

Opinió

Els diaques permanents

Josep Gil i Ribas
Prevere

Els diaques permanents són una de les troballes més interessants del Concili Vaticà II, és a dir, la restauració del diaconat com a grau propi i permanent de la jerarquia, un diaconat que es podrà conferir a homes d'edat ja madura, encara que siguin casats, com també a joves idonis, per bé que, per a aquests, segons el Concili, cal mantenir ferma la llei del celibat.

Sóc conscient que una comunitat cristiana no pot existir si en ella no s'hi celebra l'eucaristia, l'eucaristia que és la font de la santificació dels homes en Crist i el cim al qual tendeix l'acció de l'Església; i, per això, caldran sempre els ministres sagrats que, actuant «en la persona de Crist», confeccionin el sagrament i l'ofereixin a la santa Trinitat com a víctima saludable. Però la celebració de l'eucaristia podria no ser considerada com a habitual i podria ser ajornada i situada en moments especialment significatius de la comunitat cristiana. En canvi, la celebració de la Paraula, per a la qual són especialment destinats els diaques, podria i hauria de ser l'acte litúrgic principal de la comunitat. Si els diaques han d'ocupar la presidència «jeràrquica» de les comunitats, vol dir que han de ser molts i, si més no, superiors en nombre als preveres. I, de retruc, una Església d'aquesta mena ajudaria a trobar el lloc adient per als preveres en l'estructura diocesana, des del moment en què se'ls desvincularia del servei directe i quotidià de les comunitats cristianes. Bisbe i preveres —el presbiteri, en definitiva— podrien arribar a ser el que han de ser: els servidors de les comunitats cristianes, a les quals aporten puntualment la il·luminació especial que necessiten i en les quals celebren oportunament l'Eucaristia.

Sóc conscient que, per molt presents que siguin els laics i laiques en les comunitats cristianes, de res no serviria de cara a l'estructura laical de l'Església, si laics i laiques són exclòs de la direcció teòrica i pràctica del bisbat (i, per extensió, de l'Església catòlica estesa d'Orient a Occident). Renuncio, però, a parlar-ne, entre altres coses perquè no ho veig clar. Em sembla, tanmateix, que la solució dels anomenats «consells pastorals» és insuficient, oimés quan aquests consells comparteixen un mateix espai amb el consell presbiteral i ho fan amb inferioritat de condicions. Penso que canvis d'aquesta mena no es poden improvisar i penso que requereixen un autèntic esperit de conversió.

cerers
des de
1862

CERABELLA

P.I. Can Clapés, 08181 Sentmenat (Barcelona)
T. 93 715 31 02 / Fax 93 715 02 51
CERERIA ABELLA
Sant Antoni Abat, 9, 08001 Bcn.
T. 93 441 09 07 / Fax 93 441 70 47
Boters, 5, 08002 Bcn. T./Fax 93 318 08 41
Comte Borrell, 41, 08015 Bcn. T.93 442 93 28

Lleida

Empenta de la Generalitat a les Llars del Seminari

Els 50.000 euros aportats ajudaran a finalitzar les obres

Jordi Pérez Ansotegui
Lleida

El secretari d'Habitatge i Millora Urbana i president de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya, Carles Sala, i el vicari general de la diòcesi de Lleida, Mn. Ramon Prat, van signar el dimarts 10 de desembre un conveni per ajudar a finançar les Llars del Seminari.

Aquest conveni aporta 50.000 euros, que han d'ajudar a finalitzar la tasca constructiva del projecte, però podria anar més enllà en propers exercicis, si les Llars del Seminari es poden acollir a la catalogació d'allotjaments d'inclusió, segons va explicar Carles Sala durant l'acte de signatura, que es va celebrar al pis pilot de l'edifici que s'està rehabilitant.

El president de l'Agència de l'Habitatge va lloar el projecte de les Llars del Seminari, que va qualificar de «modèlic i engrescador», i va explicar que des del seu departament havien fet mans i mànigues per poder contribuir-hi. «El mínim que podíem fer com a Govern de la Generalitat era estar al vostre costat», va dir Sala quan va explicar que, malgrat totes les dificultats presupostàries, havien trobat un «raconet» en equiparar els allotjaments en la categoria dels destinats a famílies en situació d'acabar en risc d'exclusió.

«Si aconseguim que aquests 19 habitatges, un cop finalitzats, siguin considerats allotjaments d'inclusió, entrarien en una línia d'ajut de 1.200 euros anuals per a cadascun», va seguir explicant Sala, que també va informar que enguany l'Agència ha subvencionat 1.570 habitatges arreu de Catalunya, els quals són gestionats per entitats i fundacions diverses, que fan tasques d'inclusió.

Per la seva part, el vicari general de la diòcesi de Lleida, Mn. Ramon Prat, que va signar el conveni en representació del bisbat, manifestava la felicitat en viure un moment com aquest. «Em cau la bava», va dir emocionat, quan

Ramon Prat i Carles Sala signen el conveni.

va explicar que aquesta signatura conegeniava tres aspectes.

«Primer, aquest és un model de col·laboració entre institucions administratives i societat, que té com a objectiu el bé comú, sempre dins del respecte a tothom», va remarcar.

«Segon, el projecte de les Llars del Seminari ha permès treballar plegats de diferents maneres i de forma voluntària un munt de gent, aprofitant les sinergies. Quelcom molt emocionant, ja que ha permès a l'Església recuperar un paper que no havia deixat mai de tenir, però oblidat per molts.»

La tercera qüestió que emocionava Mn. Prat del projecte era poder concentrar en un mateix edifici el món de la cultura —en acollir l'Institut Superior de Ciències Religioses, des de fa 24 anys— i el món dels pobres. «Tots a la

mateixa casa, inseparables, com ho són l'eucaristia i la caritat», va explicar el vicari general. A l'acte de la signatura del conveni van assistir el delegat del Govern, Ramon Farré; els directors territorials dels departaments de Territori i Sostenibilitat i de Benestar i Família,

Dolors Tella i Josep Maria Forné, respectivament; la responsable de l'Agència de l'Habitatge a Lleida, Cristina Casol, i el director dels Programes Socials de l'Agència a Catalunya, Joan Batlle, així com un grup de voluntaris que col·laboren en el projecte.

Girona

Caminant per la pau durant el cicle nadalenc

Víctor Gay / Sant Feliu de Guíxols

«La pau sigui amb vosaltres» és una de les salutacions més repetides en llavis de Jesús i recollida a l'Evangeli. Tres comunitats de fidels de la diòcesi de Girona s'apleguen a l'entorn del Nadal per pregar per la pau i ho fan mentre caminen.

Enguany la Caminada per la Pau a Solius, que organitza la parròquia de Vilartagues de Sant Feliu de Guíxols, ha tingut lloc amb el lema «Brins d'humanitat en un món embogit per la barbàrie». Un centenar i mig de persones s'aplegaren en concloure l'any litúrgic per marxar fins al monestir, on foren acollits per la comunitat cistercenca. Plegats van fer un cant per la pau i unes lectures que culminaren amb una volada de coloms.

La vila de Salt és una de les que aplega ciutadans procedents de més de vuitanta països. La parròquia de Sant Cugat de Salt fa un quart de segle que promou una caminada fins a la veïna parròquia de Vilablareix

(mitja dotzena de quilòmetres). El 28 de desembre, a les 19 h, té lloc aquesta caminada amb el lema «Apropem-nos a la pau». Durant el recorregut es fan dues aturades per fer unes lectures i cants. En arribar, tenen lloc les intervencions d'alguns testimonis, la lectura d'un breu manifest per finalitzar amb cants i pregàries. No hi manca la xocolatada.

El mateix dia 28 i a la mateixa hora, les 19 h, té lloc la Marxa de la Pau de Blanes que organitzen conjuntament les parròquies blanques i la comunitat evangèlica baptista. La sortida és davant de la parròquia de Santa Maria, per anar fins a la capella baptista (carretera de Lloret), on es fa una pregària per la pau. Seguidament la caminada continua fins a la capella de Nostra Senyora de Valldoig, on hi ha les intervencions dels testimonis, cants, pregàries i lectura del manifest per la pau. La celebració acaba també, dolçament, amb una xocolatada.

El pessebre vivent dels **PRATS DE REI** és l'únic pessebre de Catalunya que té música pròpia composta pel mestre Mons. Valentí Miserachs

REPRESENTACIONS:
26 i 28 de desembre i
1, 4, 6 i 11 de gener del 2015

Més informació:
www.acrsigarra.cat/pessebreprats

Ràdio Estel

espai de trobada, participació i diàleg

Entrevistes, debats, tertúlies, informació d'última hora, i propostes de servei. Una línia de programació que es manté puntualment fins a la nit, a 2 de 8, quan ja és possible fer una anàlisi dels fets del dia amb l'ajuda de destacades personalitats del món polític, econòmic o cultural.

Al final del dia la proposta de Ràdio Estel es basa en la informació, la tertúlia i el debat sobre els valors que formen part del nostre ideari. La família, el món dels discapacitats, l'economia, les ONG, la salut i altres entitats de servei.

actualitat

Cultura

Església

Solidaritat

online

Radioestel.cat

a la carta

Durant moltes hores la programació de Ràdio Estel la configura una selecció musical que no es pot trobar enlloc més. Les millors versions d'alta cançó internacional anglosaxona alternen amb clàssics europeus d'altres idiomes, amb especial presència de temes cantats en català.

Cada dia, en hores diverses i formats diferents, oferim a la nostra audiència programes de caire religiós: la Missa, el Rosari, la lectura de l'Evangelí, Laudes i Vespres entre d'altres. La presència de Montserrat, Solius i Vallbona de les Monges és molt visible, així com les transmissions des de la Sagrada Família i la Catedral de Barcelona.

Barcelona

La força del primer anunci

La parròquia de Santa Tecla de Barcelona inicia els encontres «Vine i veuràs»

Rosa María Jané Chueca
Barcelona

Núria Adán Lezcano i Elena de Paz Monfort compten els dies que queden per iniciar els encontres «Vine i veuràs» a la seva parròquia, basats en els guions de primer anunci elaborats per Mn. Xavier Morlans. El dissabte 10 de gener, a les 17.30, s'inicien les sessions a la parròquia de Santa Tecla de Barcelona (av. Madrid, 107) amb el tema *Jesús i la samaritana*, a càrrec de Yolanda Salgado.

Aquestes dues parroquianes són les impulsores d'aquests encontres que pretenen afavorir «viure una experiència amb Jesús». La Núria i l'Elena van participar l'any passat a l'Escola Diocesana d'Evangelització de Barcelona i van sortir entusiasmades, amb el convenciment que «aquest coneixement i vivència que tenim de Jesús cal transmetre'l a altres i propiciar que hi hagi persones que puguin tenir aquest encontre amb Jesús», ens explica Núria.

Així que van proposar la idea al rector, que els va donar llum verda. En principi, aquestes sessions estan pensades per a persones adultes «allunyades de l'Església o no creients», apunta Elena, «però obrim les portes a tothom i segur que hi participarà gent de la parròquia. Estem fent publicitat amb el boca-orella, tenim una pàgina de Facebook de la parròquia, els nostres perfils personals, rètols a la porta de l'església, a les botigues del barri...».

La Núria està molt il·lusionada i també molt impacient per començar aquests encontres de primer anunci. Comenta que «Jesús no va dir que fos fàcil, però cal intentar-ho. Si una persona aconsegueix connectar i tenir aquella experiència, aquest encontre amb Jesús, doncs lloat sigui Déu! haurà valgut la pena! I si no, doncs també és un enriquiment per a nosaltres perquè la nostra fe es

La Núria i l'Elena ens conviden a un encontre personal amb Jesús.

veurà reforçada donant-la, explicant la nostra vivència». L'Elena afegeix que és tot un repte, «però amb la força de l'Esperit és possible perquè Ell és qui bufa, nosaltres som mers instruments. És Ell el qui accepta el repte, l'acompleix i el tira endavant... que quedi ben clar».

Les sessions es faran els dissabtes cada quinze dies, amb un total de dotze encontres, de gener a juny. «L'important», diu la Núria, «és que això no és una catequesi. La part central de la sessió és l'encontre amb Jesús a través dels diferents testimonis. Això no és una catequesi, és una vivència, és la teva vida, la teva experiència...». I precisament perquè no s'imparteix catequesi ni teologia, la Núria assegura que «això em dona una gran calma i perquè tot està en mans de l'Esperit Sant. "Només»

Les sessions es faran els dissabtes cada quinze dies, amb un total de dotze encontres, de gener a juny

es tracta de transmetre la teva vivència i això em produeix una gran tranquil·litat perquè el testimoni no es discuteix, és el que és, és la teva vida, la teva vivència...» Tot i així, l'Elena creu que en certa manera «pesa» la responsabilitat d'oferir el propi testimoni: «Pesa en el sentit que és un primer anunci i, per tant, hi pot haver un "després". Aquest anunci ha d'interpel·lar la persona i això

vol dir que el testimoni és important perquè arribi a aquesta persona i pugui dir: "Jo vull viure una experiència així." Segons el meu testimoni, de quina manera el doni, de quina manera se senti acollida aquella persona, hi pot haver un "després" que arribi al cor de la gent.»

Dotze persones, entre elles la Núria i l'Elena, seran les encarregades de conduir les sessions i de transmetre'n les vivències. Per a la Núria, «es tracta d'una cosa apassionant per a aquestes persones perquè poden ajudar-ne d'altres. Hi ha testimonis molt diferents i cada persona que vingui s'hi pot veure reflectida en qualsevol d'ells. Són testimonis amb experiències de Jesús molt fortes». Entre els testimonis hi ha sacerdots, seminaristes, laics, solters, casats... «fins i tot algun testimoni de conversió a l'estil de sant Pau», subratlla l'Elena.

Aquestes sessions conformen el primer anunci. La gran pregunta és: «I després?» L'Elena i la Núria s'han plantejat aquesta qüestió. Per a l'Elena, «això és el primer anunci, que ha de dur a una obertura a la fe. Es tracta d'una porta d'entrada i si la gent en té ganes, es pot plantejar una catequesi d'adults, però aquest serà un pas posterior». «Tant de bo que aquesta primera experiència d'encontre amb Jesús pugui fructificar!», expressa la Núria.

Entre els «culpables» que han dut la Núria i l'Elena a fer aquest pas i involucrar-se en l'aventura del «Vine i veuràs», hi ha el papa Francesc. Com explica l'Elena, «en el meu cas, un 90% de culpa és d'ell... la seva crida a sortir a les perifèries em ressonava, i em vaig adonar que les perifèries és la gent del teu entorn que no coneix Jesús... però "beneïda" culpa...».

Per a més informació: tel. 669 161 261, edepazmonfort@gmail.com.

UN REGAL PER NADAL QUE DURA TOT L'ANY

Un brot nou està naixent
Joan Escales

Una novetat (edició en català i castellà), per oferir als amics i a les parròquies. Un regal que podeu fer a Jesús perquè, com diu el papa Francesc: «L'Evangelí és el missatge més preciós que té aquest món.»

Es ven en paquets de 28 exemplars, però també en podeu comprar els que vulgueu.

Per demanar-lo:

Llibreria Sant Pau (Paulines), Ronda Sant Pere, 23 - Barcelona.
Srs. Lois, tel. 933 473 506 i 650 020 100, a/e: lois_cayuela73@yahoo.es
Joan Escales, tel. 606 344 513, a/e: eutopiadeenviny@gmail.com
Preu: 3 euros l'exemplar.

XXI Jornades de religiosos i religioses a barris obrers

Carmen García / Barcelona

«La greu crisi que afecta gran part de la societat ha permès el sorgiment de llavors socials que són signe del Regne de Déu. En els darrers anys, podem apreciar un augment d'iniciatives socials guiades pel model d'empresa social i per valors econòmics alternatius per respondre els nous reptes.» Amb aquest missatge s'inaugurava el 22 de novembre la XXI Jornada de Religiosos i Religioses a barris obrers i populars organitzada per la Coordinadora de la Pastoral Obrera de Catalunya. L'acte va tenir lloc al Seminari de Barcelona sota el títol *Llavors socials: signes del Regne de Déu*, i va comptar amb la presència de Jaume Botey, historiador, teòleg i antropòleg cristià, encarregat de la

ponència. Va començar la seva intervenció explicant que podem veure el sorgiment de nombroses iniciatives econòmiques cooperativistes, de finances ètiques, alternatives mediambientals, nous models energètics, etc., que constitueixen un moviment social en creixement. Va continuar denunciant que aquesta no és una crisi única, sinó múltiple, que tracta de liquidar les conquestes socials i laborals. Va denunciar la submissió total de la política a l'economia. Pel que fa als moviments socials, va comentar que «són com un profetisme laic. Des de la laïcitat, els valors que proclamen són evangèlics: justícia, sobrietat, veritat, gratuïtat, multiculturalisme». I va ressaltar que la funció dels profetes és consolar, animar, donar esperança, anunciar el final de les tribulacions.

Solsona

«Tot berguedà és d'alguna manera franciscà»

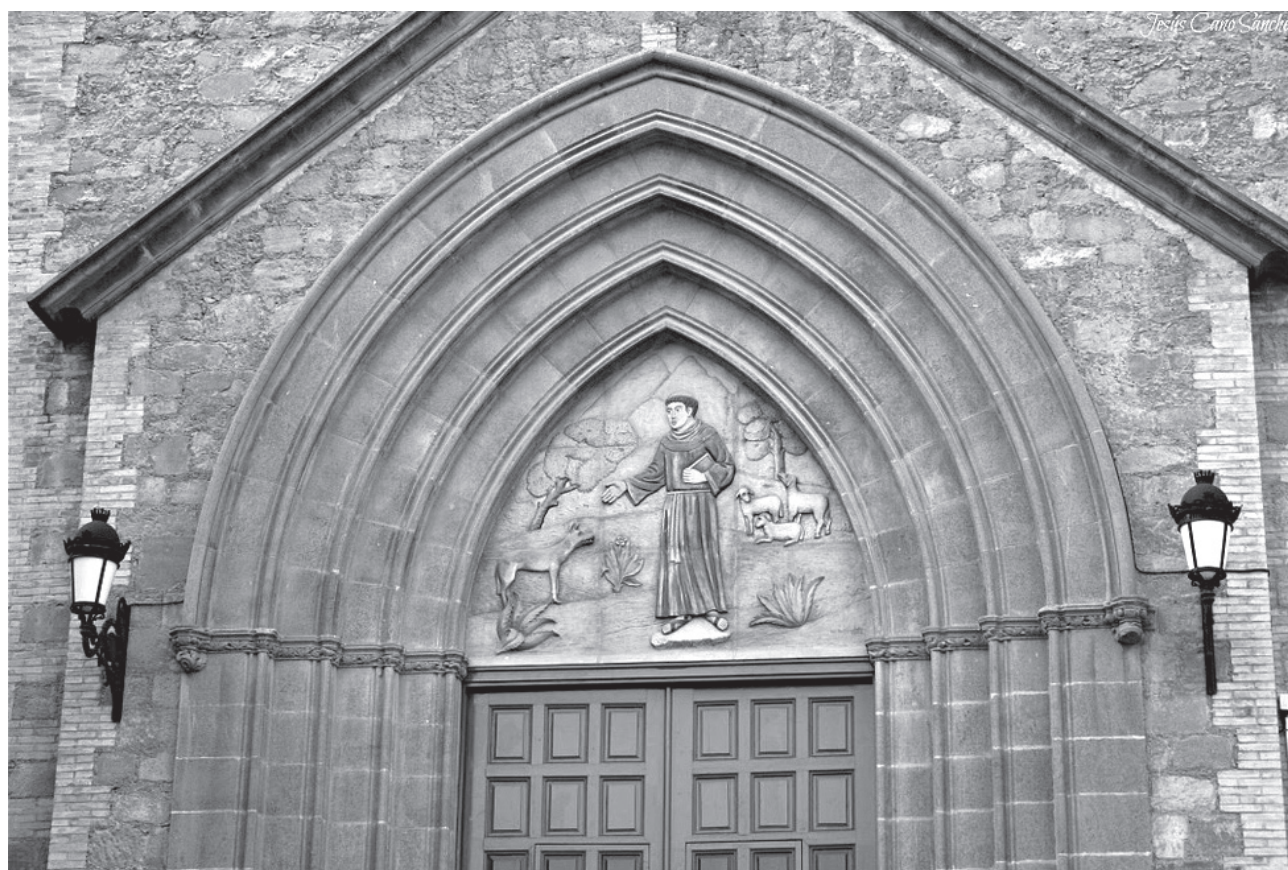
Els franciscans viuen el comiat de Berga amb fe i esperança

Carme Munté
Berga

Els comiats sempre són motiu de nostàlgia, tristesa i recança, més encara quan és una comunitat religiosa la que diu adéu a 800 anys de presència. Estem parlant dels franciscans i del tancament de la seva fraternitat a Berga. Una missa de comiat alhora que d'acció de gràcies a l'església de Sant Francesc de Berga va ser el colofó d'aquesta llarga història de presència pràcticament ininterrompuda a la capital del Berguedà.

«La presència dels frares a Berga es remunta pràcticament al temps de sant Francesc», expliquen els frares Josep Gendrau i Josep M. Massana, que, no obstant això, diuen que aquesta presència continuarà: «No solament per aquest edifici i aquest temple que ocupen un lloc central a la ciutat, sinó també perquè, després de tants anys, per osmosi, tot berguedà és d'alguna manera franciscà.»

I encara afegeixen un bri més d'esperança: «Així com en el temps de la desamortització hi va haver una interrupció, i després la presència franciscana va recomençar com si res no hagués passat; potser d'aquí a un temps, tornaran els frares a Berga, un cop superada aquesta crisi de vocacions. Potser també amb vocacions berguedanes... Qui sap!» «Per tant, estem vivint aquest tancament amb fe i esperança. No s'acaba l'alè fran-

Porta de l'església del convent de Berga.

ciscà a la ciutat, sinó que sabem que d'alguna manera continuarà.»

Hi ha hagut sempre una interacció entre Berga i el franciscanisme, que queda palesa en els camps de la religió i l'acció social, de la cultura i de l'art. La influència, tal com expliquen els franciscans, ha actuat en tots dos sentits al llarg dels segles: de Berga

envers els frares, i dels frares envers la ciutat. El tancament de la fraternitat de Berga s'emmarca en la reestructuració de l'orde en l'àmbit espanyol a causa de la manca de vocacions. Així, el dia 1 de gener del 2015 neix la nova Província Franciscana de la Immaculada en l'àmbit de la península Ibèrica, amb 380 frares.

«Hi haurà uns estatuts que s'han d'acabar de redactar i aprovar en l'imminent capítol fundacional», expliquen Josep Gendrau i Josep M. Massana, alhora que defensa que «la nostra identitat catalana, amb tot el contingut de cultura, llengua i tarannà, hi quedaran suficientment salvaguardats».

Lleida

Alguaire i Bujanda commemoren els 1.400 anys de la mort de sant Faust

Jordi Curcó / Alguaire

El poble d'Alguaire commemora el 1.400 aniversari de la mort de sant Faust, llaurador i confessor, que segons una antiga i arrelada tradició va néixer en aquest poble del Segrià. Entre els actes organitzats conjuntament per l'Ajuntament d'Alguaire i la parròquia de Sant Serni, amb la implicació de les entitats culturals i socials, cal destacar l'agermanament amb el poble alabès de Bujanda, situat a la vall del Campezo, a uns trenta quilòmetres de Vitòria. A la seva església es conserva, suposadament, el cos incorrupte de sant Faust d'Alguaire.

Amb aquesta festa d'agermanament, s'ha volgut també recuperar la memòria històrica i la tradició fortament arrelada tant a Alguaire i comarca del Segrià, com a Bujanda i la vall del Campezo, a Àlaba, que ens

diu que sant Faust va néixer a Alguaire a finals del segle VI, on va viure amb fama de santetat i on va morir el 14 d'octubre de l'any 614.

L'antiga tradició amb trets llegendaris explica també que el sant havia demanat als seus convilatans que, un cop mort, el col·loquessin damunt la seva cavalleria i que en aquell indret on Déu la conduiria, allí el deixessin. Així ho feren, però la cavalleria, diuen que guiada per la Providència, va travessar els regnes d'Aragó, Navarra i Castella, fins a arribar al País Basc, al poble alabès de Bujanda, on finalment s'aturà. Allí fou deixat el seu cos i encara hi reposa.

La devoció a sant Faust, tant a les contrades de Bujanda com a les segrianenques d'Alguaire i també a Rosselló, Alpicat i altres, queda prou avalada per la nombrosa iconografia, les venerades relíquies, les nombroses

Josep Manel Prada, MCS Bisbat de Lleida

La imatge del sant va ser portada a Alguaire per homes que es diuen Faust.

ses i contínues peregrinacions al seu sepulcre i les seves petjades en l'anomenat Camí de Sant Faust. Aquest és el camí que Alguaire renova tots els anys el primer diumenge de juliol,

peregrinant a Bujanda i en aquesta ocasió ho ha fet el poble de Bujanda peregrinant a Alguaire, bressol de Sant Faust en complir-se el 1400 aniversari de la seva mort.

Actituds pastorals a la gran ciutat

**Armand Puig
i Tàrrach**

Degà-president de la
Facultat de Teologia de
Catalunya

Entre el 24 i el 27 de novembre s'ha celebrat la segona fase del Congrés Internacional de Pastors de les Grans Ciutats en sessions tancades a l'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona. Presidits pel cardenal de Barcelona, dotze cardenals més, sis arquebisbes i dos bisbes auxiliars, fins a un total de vint-i-un, han debatut les conclusions de la primera fase del Congrés, celebrada el propassat mes de maig. Els assistien quatre experts. Després, el dia 27 de novembre, festa del beat Ramon Llull, a la Sala del Consistori dels Palaus Apostòlics, a Roma, el papa Francesc va rebre tots els participants i els va adreçar un discurs sobre els reptes que presenta la pastoral urbana avui. Anteriorment, el cardenal Lluís Martínez Sistach li havia presentat els treballs de les dues fases del Congrés i, concretament, els resultats de les reunions dels pastors a Barcelona.

Trobar-se amb el Papa és sempre expressió concreta i emotiva de la catolicitat de l'Església. Com va subratllar el cardenal M. Sistach en les seves paraules, és un trobament que es fa *cum Petro et sub Petro*. La paraula del Sant Pare, en virtut de la successió episcopal, conté, en expressió de *Dei Verbum* 8, «el carisma segur de la veritat», i per això demana l'adhesió cordial i efectiva. D'altra banda, en aquesta ocasió, hi havia una vinculació especial entre el Bisbe de Roma i els pastors vinguts dels quatre continents (nou d'Europa, sis d'Amèrica, tres d'Àfrica i tres d'Àsia), ja que havia estat el mateix Papa el qui havia sostingut la celebració del Congrés en conversa privada amb el cardenal Martínez Sistach arran del conclave de 2013. Les raons són òbvies: durant quinze anys (1998-2013) el Papa havia estat arquebisbe de la diòcesi de Buenos Aires (tres milions de persones) i metropolità del Gran Buenos Aires (deu milions de persones més, distribuïdes en onze diòcesis sufragànies). El cardenal Bergoglio, en moltes intervencions, reflexions i activitats pastorals, havia mostrat la seva preocupació activa per la pastoral de les grans ciutats, especialment del Gran Buenos Aires. Francesc és el primer Papa totalment urbà de la història moderna.

Ja fa anys que sociòlegs i urbanistes concorden en la denominació de Catalunya-ciutat a l'hora de parlar del territori català. Es considera que una Gran Ciutat és una unitat demogràfica de més de cinc milions de persones, i aquest és el cas de la conurbació de Barcelona, ciutat que atrau, per raons de

El cardenal Bergoglio era arquebisbe de la gran metròpoli de Buenos Aires.

feina, d'estudis, de lleure i de comerç, una gran quantitat de persones que resideixen fora del seu terme municipal. El flux de persones entre les tres diòcesis que formen la Gran Barcelona és constant d'un gran volum, com manifesta el sistema de comunicacions, pensat per al conjunt de l'anomenada Àrea Metropolitana, i les xarxes professionals i empresarials.

Fora d'aquesta àrea, la zona d'in-

Barcelona atrau per diverses raons una gran quantitat de persones.

**Francesc és el primer
Papa totalment
urbà de la història
moderna**

fluència de Barcelona s'estén fins a ciutats i pobles que es troben al Camp de Tarragona, el Penedès, l'Anoia, el Bages, el Gironès i l'Empordà. Les línies ferroviàries amb l'AVE han contribuït a «urbanitzar» una extensa àrea, una part important de població de la qual es comporta com els habitants de l'Àrea Metropolitana. Pel que fa a l'anella restant (diòcesi de Tortosa, Lleida, Urgell i Solsona, i una part de Tarragona, Vic i Girona), són rurals quant a l'orografia i l'hàbitat, però les formes de vida urbanes, sobretot entre els joves, s'imposen fins i tot en nuclis netament rurals. De fet, la Catalunya-ciutat inclou zones rurals, habitades per població d'origens rurals o bé persones neorurals, els quals pensen i actuen de forma urbana. Barcelona és, amb la seva àrea, una gran ciutat, i la resta del país tendeix, cada vegada més, a configurar-se com a Catalunya-ciutat o, fins i tot, com una part del Gran Barcelona.

Davant d'aquesta situació social, econòmica i cultural del país, cal reprendre amb interès especial els quatre desafiaments que el Papa va proposar el dia 27 en el seu important discurs romà als participants en el Congrés de les Grans Ciutats (vegeu-lo a www.vatican.va).

El primer és el canvi que cal fer en la nostra mentalitat pastoral: el pas d'una Església que era l'únic referent i productor de cultura, a una Església que ha deixat enrere la cristianitat i ja

no és la realitat social més escoltada. Semblaria que el camí de l'adaptació al món i del relativisme que no el destorba ni el posa en crisi, és el camí més fàcil. En aquest relativisme hi queden inclosos els qui, d'entre les files cristianes, amaguen la figura de Jesús i la veritat sobre la persona humana, que es troben en l'Evangelí. El silenci, volgut o atemorit, davant el missatge de Jesús, o bé la inhibició davant un projecte de comunicació audaç de l'Evangelí, porta a la pèrdua d'un mateix i esgarria el poble de Déu. La identitat cristiana no es pot negociar, diu el Papa.

El segon desafiament és el diàleg sense pors amb la multiculturalitat o interculturalitat. Europa ja no és uniforme, ni ho són Catalunya o Espanya. Dialogar vol dir conviure tot arribant al cor de l'altre i allí semblar-hi l'Evangelí. Això és impossible sense una actitud contemplativa, sense una mirada d'afecte i de misericòrdia sobre la Gran Ciutat, sense la descoberta que Déu viu a la ciutat, en els seus carrers i places, en els seus centres i perifèries. La ciutat és el lloc de la set de Déu i de la recerca del sentit. Barcelona no és Babilònia, sinó Jerusalem. Per això Gaudí entenia que la basílica de la Sagrada Família, símbol de la ciutat, era la nova Jerusalem que baixa del cel, i construïa un gran santuari urbà. Dins la ciutat hi ha les ciutats invisibles, les cultures urbanes, és a dir, «grups humans que s'identifiquen amb els seus símbols, llenguatges, ritus i formes i els fan servir per explicar la vida». Cal fer-los acostar i promoure el diàleg entre ells.

La religiositat del poble és el tercer desafiament. Cada any entren a la Sagrada Família més de tres milions de persones, i a Montserrat passen dels dos milions. Cert que molts són turistes, però també hi ha molta població autòctona. L'un i l'altre són santuaris, és a dir, pols espirituals d'atracció, en els quals hi entren catòlics però també molts que no són cristians. Amb aquests cal iniciar un diàleg evangelitzador a l'estil del de Jesús amb la samaritana, que combini l'empatia i la intel·ligència

Cada any entren a la Sagrada Família més de tres milions de persones.

per tal de trobar el substrat religiós de cada persona humana, o bé el pas de Déu en ella. És el cas dels pobres que tenen «un sentit últim que reben d'una experiència senzilla i profunda de fe en Déu», i es converteixen així en mestres. O bé és el cas dels immigrants, que tenen una fe sincera, a voltes barrejada de pensament màgic, que ha de ser llegida amb afecte i sovint evangelitzada.

El darrer desafiament són els pobres urbans. La Gran Ciutat té les seves nafres i ferides. Una d'elles, entre les més fondes, són els exclosos i refusats, els descartats, els pertanyents a les velles i noves pobreses. Hi ha situacions de pobresa que deixen les persones a la vora del camí. No podem passar de forma inconscient pel costat dels pobres que habiten en els carrers de la ciutat. No podem ignorar el seu crit ni «entrar en el joc de sistemes injustos, mesquins i inte-

Sociòlegs i urbanistes concorden en la denominació de Catalunya-ciutat a l'hora de parlar del territori català

La ciutat és el lloc de la set de Déu i de la recerca del sentit. Barcelona no és Babilònia, sinó Jerusalem

ressats que malden per convertir-los en invisibles». En la Gran Ciutat els pobres han de ser defensats d'una manera particular davant les mancances estructurals en l'economia, les mancances morals i les mancances espirituals.

En resum, diu el Papa, les actituds pastorals a la Gran Ciutat són dues: sortir per tal de suscitar la fe, com Jesús va fer amb Zaqueu, i ser una Església samaritana, que atrau pel seu testimoni i s'arrela en les perifèries existencials de la megàpolis. Aquesta és l'Església que «comparteix l'Evangelí i el pa amb els pobres de les nostres ciutats.» En una paraula, l'Església que surt a les perifèries i hi comunica l'Evangelí de la pau i de la reconciliació. El discurs del Papa constitueix tot un programa pastoral d'actituds i de fe. Val la pena que ens guïi, i que nosaltres el seguim.

Bon Nadal a tots!

Que els Reis Mags arribin a l'Iraq

Amb 20€ fas un regal de Nadal (abric, una Bíblia i dolços nadalencs) a un infant refugiat.

Ajuda a l'Església Necessitada
Fundació de la Santa Seu

Infants refugiat a Erbil, Iraq

La tasca humanitària d'Arrels Fundació

Aquesta fundació privada treballa per atendre les persones sense llar

Miquel Àngel Codina
Barcelona

Des de l'any 1987, Arrels Fundació ha acompanyat més de 8.600 persones sense llar per aconseguir una vida el més autònoma possible. Avui dia compten amb el suport d'unes cinquanta persones contractades, més de 300 persones voluntàries i gairebé 4.000 donants que fan possible dur a terme diferents programes d'actuació. Aquesta fundació privada va néixer com a resposta a les inquietuds d'un grup de voluntaris que veien de prop els greus problemes del col·lectiu dels «sense sostre» a Barcelona.

«Arrels té un objectiu, una missió, fonamental: que ningú no hagi de dormir al carrer! Aquesta missió passa per atendre les persones que es troben en una situació més complicada al carrer, oferint-los allotjament, alimentació i atenció social i sanitària. Arrels també dóna molta importància a sensibilitzar la ciutadania sobre aquest fenomen i les seves causes i conseqüències. Igualment, considerem vital incidir políticament per tal que aquesta problemàtica se solucioni des de l'arrel», explica Ferran Busquets, director d'Arrels Fundació.

Cara i creu

En aquests vint-i-set anys de vida de l'entitat, Busquets fa un balanç «positiu i negatiu alhora». «Indubtablement positiu —assegura— pels més de vuit mil homes i dones que han pogut transformar la seva vida, gràcies a la seva pròpia empenta i al suport i esforç dels treballadors i voluntaris de l'organització. Positiu també perquè durant aquests anys hem pogut conèixer i innovar en múltiples aspectes i compartir els resultats amb altres entitats i amb les pròpies administracions.»

Això no obstant, el director d'Arrels Fundació considera que «després de vint-i-set anys de treball, hem de fer forçosament un balanç negatiu. Continua havent-hi gent que es veu abocada a viure al carrer i sembla que es tracta d'una tendència a l'alça, fruit d'una mala planificació en èpoques de creixement i de la crisi en què estem immersos des de fa uns anys.»

Arrels Fundació té la seu al barri barceloní del Raval, on disposa del Centre Obert, un espai d'accés lliure que funciona les tardes de dilluns a dissabte i ofereix servei de dutxes, consigna, rober i dispensació farmacològica. També gestiona la Llar Pere Barnés, un equipament d'estada temporal per a persones sense llar amb un estat de salut fràgil, i La Troballa, un taller pre-ocupacional. Un equip de voluntaris i un treballador recorren els carrers de la ciutat i visiten les persones sense sostre, acompanyant-les i donant resposta a les necessitats que puguin plantejar, com ara anar al metge, a l'hospital o buscar un allotjament.

Ferran Busquets informa que «aquest Nadal qualsevol persona o empresa pot fer les seves postals nadalencques a través de [Juan Lemus/Arrels Fundació](http://www.homeles-</p>
</div>
<div data-bbox=)

ARRELS FUNDACIÓ
c/ Riereta, 24, baixos
08001 Barcelona
Tel. 934 412 990
info@arrelsfundacio.org
www.arrelsfundacio.org

sfons.org. Es tracta d'una web on hi ha la lletra de la Loraine, el Guillermo, el Lluís o el Francisco, persones que han viscut al carrer i que han cedit la seva lletra per crear tipografies que es poden usar. És un projecte carregat d'emoció i d'autenticitat, i tots els beneficis es destinen a les persones ateses a l'entitat.»

Canvi de perfil

És indubtable que en els darrers temps el perfil de la persona que dorm al carrer ha canviat. «Abans —afirma Busquets— trobàvem al carrer majoritàriament homes sols, d'edat avançada i amb problemes evidents de trastorn mental i/o addiccions. Des de fa uns quants anys, les persones són més joves, hi ha més dones i el temps que porten al carrer és inferior, tot i que el desarrelament i el deteriorament són molt profunds.»

La comesa que duen a terme els voluntaris és essencial per a la bona marxa de l'entitat. «Els prop de 340 voluntaris que actualment donen suport a Arrels desenvolupen múltiples tasques i assumeixen diverses responsabilitats. La majoria destina el seu temps a l'atenció a les persones: sortir cada dia per conèixer persones que dormen al carrer i oferir-los acompanyament i atenció, acompanyar-los al metge o a diferents gestions, atendre els serveis higiènics,

el rober o la consigna», comenta el director d'Arrels Fundació.

Segons Ferran Busquets, «cal destacar també el paper dels voluntaris que visiten les persones que estan a l'hospital o en una residència, així com les persones que asseguren les vint-i-quatre hores de funcionament de la Llar Pere Barnés i de tots els pisos de què disposa l'entitat. En paral·lel, molts voluntaris desenvolupen tasques de sensibilització a infants i joves; d'altres treballen en les àrees d'informàtica, de manteniment i d'administració. De fet, l'equip directiu està format per tres voluntaris i properament també hi haurà una persona atesa.»

Recentment Arrels Fundació ha denunciat davant de la Fiscalia Provin-

cial de Barcelona una sèrie d'estafes a persones sense llar. «Vam presentar a la Fiscalia —constata Busquets— el cas d'onze persones de les quals hem pogut documentar que havien signat papers i documents a canvi d'algun import petit de diners. Els enganys i fraus consisteixen en el fet que a alguns els han fet propietaris d'empreses, a d'altres els han carregat el finançament de cotxes de luxe o, fins i tot, un cas en què li van fer signar una assegurança de vida. Ho hem pogut saber perquè des de fa temps han rebut notificacions d'hisenda, Seguretat Social o altres on els reclamaven responsabilitats de diferents tipus, i això ens va fer sospitar. Aquest fet comporta endarreriments o talls en les seves prestacions o pensions.»

Il·lustracions amb ànima nadalenca

Redacció / Barcelona

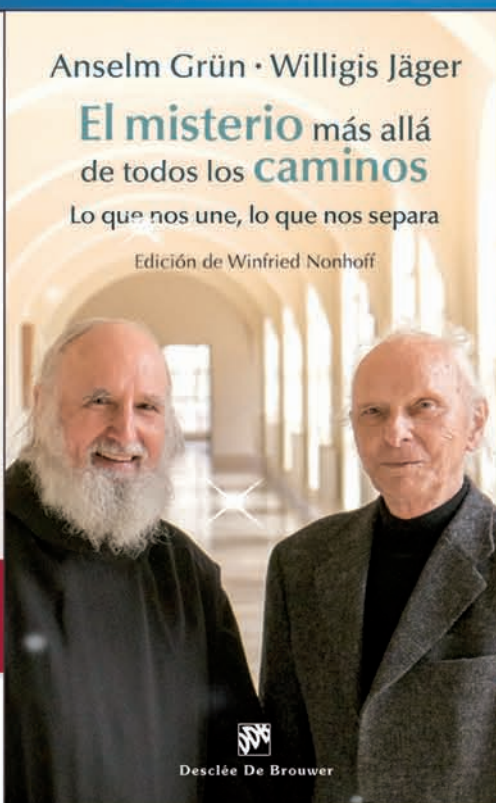
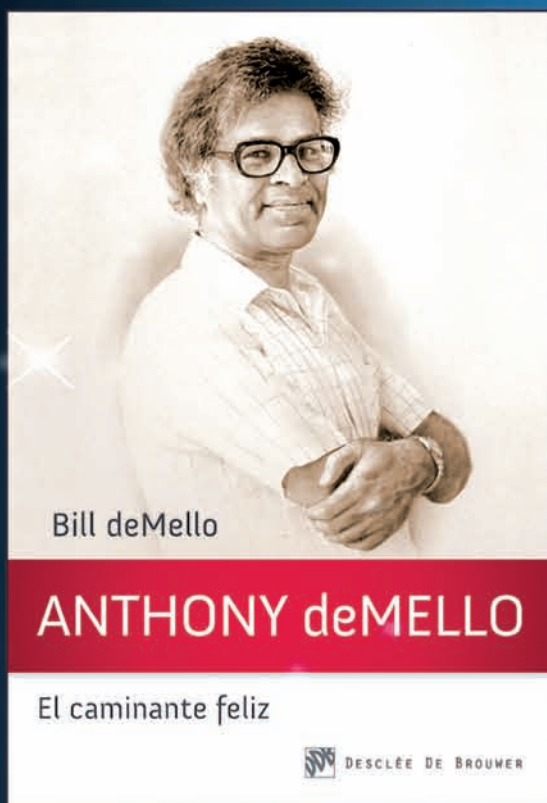
Fins al 8 de gener del 2015, el balcó del Foyer del Gran Teatre del Liceu de Barcelona acull una exposició d'il·lustracions de l'artista sabadellenc Jordi Roca sobre el *Poema del Pessebre* de Joan Alavedra. L'entrada és gratuïta.

Prenent com a base aquest poema, el mestre Pau Casals va compondre un oratori com a gran missatge de pau al món, que es va estrenar l'any 1960 a Acapulco (Mèxic). Enguany se celebra el 25è aniversari de l'oratori *El Pessebre*. Anys enrere, aquesta col·lecció de dibuixos promoguda per Joan Rios i Masanell va ser exposada a Sabadell, Barcelona, Madrid, Perpinyà, Ripoll, Lleida, Girona, Tarragona, Sant Cugat del Vallès, Montserrat, Llívia, Sitges, Terrassa, Escaldes-Engordany, Poblet i el Vendrell.

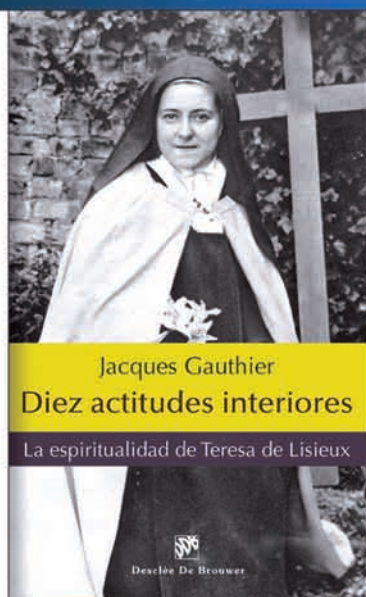
edesclee.com

Desclée De Brouwer

todos nuestros ebooks en www.ebooks.edesclee.com

L'educació, la millor eina contra l'exclusió social

La Fundació Pere Tarrés presenta la campanya «Ajuda'ls a créixer»

Rosa María Jané Chueca
Barcelona

La Fundació Pere Tarrés acaba de presentar la campanya «Ajuda'ls a créixer» per atendre la infància en risc d'exclusió social. Aquesta atenció es realitza mitjançant tres grans accions, explica Josep Oriol i Pujol, director general de la Fundació Pere Tarrés: «Durant les vacances d'estiu amb les colònies, durant el curs amb beques per a convivències escolars (enguany hem repartit 45.000 euros) i durant tot l'any amb 21 centres socioeducatius amb els quals atenem 2.500 infants.» Entre tots aquests projectes, es dona atenció a 5.048 infants en situació vulnerable.

A Catalunya, el 26,4% dels menors de 16 anys presenta un risc de pobresa; el 12,9% dels menors de 17 anys viuen en llars amb els dos adults a l'atur; el fracàs escolar està sobre el 26%. El resultat d'aquest context és que les societats cada vegada són més desiguals i els infants que viuen

reixen el desenvolupament personal, es treballa amb les famílies, etc.

Fracàs escolar

La prioritat d'aquests centres socioeducatius és lluitar contra el fracàs escolar. En aquest sentit, Maria Valencia assenyala que «ens comprometem a col·laborar en les tasques acadèmiques per donar oportunitats perquè aquesta infància pugui sortir de l'espiral de la pobresa. Oferim un model educatiu global, amb habilitats transversals, no únicament tasques acadèmiques, sinó que els infants també puguin afrontar la vida. Fem una acció complementada amb una acció individualitzada amb cada infant i treballlem en xarxa amb altres agents. A més, els grups que tenim són reduïts.»

La campanya solidària «Ajuda'ls a créixer» vol aconseguir fons per tirar endavant la tasca de la Fundació Pere Tarrés amb aquests infants. Carles López, coordinador dels centres oberts

i diaris de la Fundació Pere Tarrés, afirma amb rotunditat que «tots els nens i nenes han de tenir un espai socioeducatiu que contribueixi al seu creixement personal, emocional, educacional. Tots han de tenir accés a les mateixes oportunitats per disminuir les desigualtats». Amb aquesta campanya es pretén «atendre més nens perquè tenim llistes d'espera; equipar els centres amb els recursos materials que necessiten, fins i tot mobiliari, i tenir uns espais dignes i adients per incrementar la qualitat del nostre treball socioeducatiu», apunta López.

Per això, des de la Fundació Pere Tarrés es vol posar tots els mitjans perquè aquesta infància desprotegida tingui la possibilitat d'aspirar a un futur diferent, cosa que s'aconsegueix mitjançant una educació i oci alternatius. I aquí tenen un paper fonamental els centres oberts i diaris, que acullen nens i nenes de 3 a 18 anys gràcies a la tasca de 440 voluntaris i professionals.

Segons Maria Valencia, presidenta del Moviment de Centres d'Esplai Cristians Catalans de la Fundació Pere Tarrés, aquests centres són molt importants en la tasca d'educar la infància en risc d'exclusió social: «L'objectiu és doble: educar la infància vulnerable per afavorir el creixement personal i la inserció social, l'èxit escolar i la igualtat d'oportunitats, i desenvolupar l'acció socioeducativa a través d'un model de qualitat educativa.»

L'atenció, l'acompanyament i l'ajuda que reben els nens i les nenes, afegeix Valencia, té un efecte molt beneficiós perquè crea vincles positius amb els adults de referència, crea relacions positives entre els infants, viuen experiències que els obren un ventall ampli de possibilitats, reben estímuls que afavo-

ren el desenvolupament personal, es treballa amb les famílies, etc.

ren el desenvolupament personal, es treballa amb les famílies, etc.

ren el desenvolupament personal, es treballa amb les famílies, etc.

RIFER ROCAFER

CAMPANES RELLOTGES MEGAFONIA

Més de 50 anys al seu servei - BON NADAL!

COLUMNA DIGITAL AUTOAMPLIFICADA

COBREIX FINS A 30 METRES

NOVETAT

FOCUS
Distància cobertura uniforme: max. 30 m

ANGLE
Angulo inclinació max. 45 m

2m.
ALTIMETRIA
TÍPICA
muntatge

DELEGACIÓ GIRONA:

C/Canonge Dorca 37
17005 Girona
Tel: 972.22.01.55
Fax: 872.033.718
info@rifersl.com

DELEGACIÓ BARCELONA:

C/Llull 321, edifici cinc 22@
08019 Barcelona
Tel i fax: 93.311.72.01
info@rocafer.com

DELEGACIÓ TERRASSA:

Tel. 616.90.90.01

Per campanes de qualitat no és fàcil, és tot un art...

Arquitectònic

Tecnològic

PER FER DONATIUS

- peretarres.org/donatius
- tel. 934 301 606
- ingrés: ES80 2100 0435 5102 0019 0260
- SMS solidari: PERETARRES al 28014

Mai no saps quan la vida
et deixarà de somriure.

**AQUEST NADAL,
AJUDA'NS.**

Envia un **SMS** amb
CARITASBARCELONA
al **28014**

933 013 550
www.caritasbcn.org

 /caritasbarcelona
 /caritasbcn

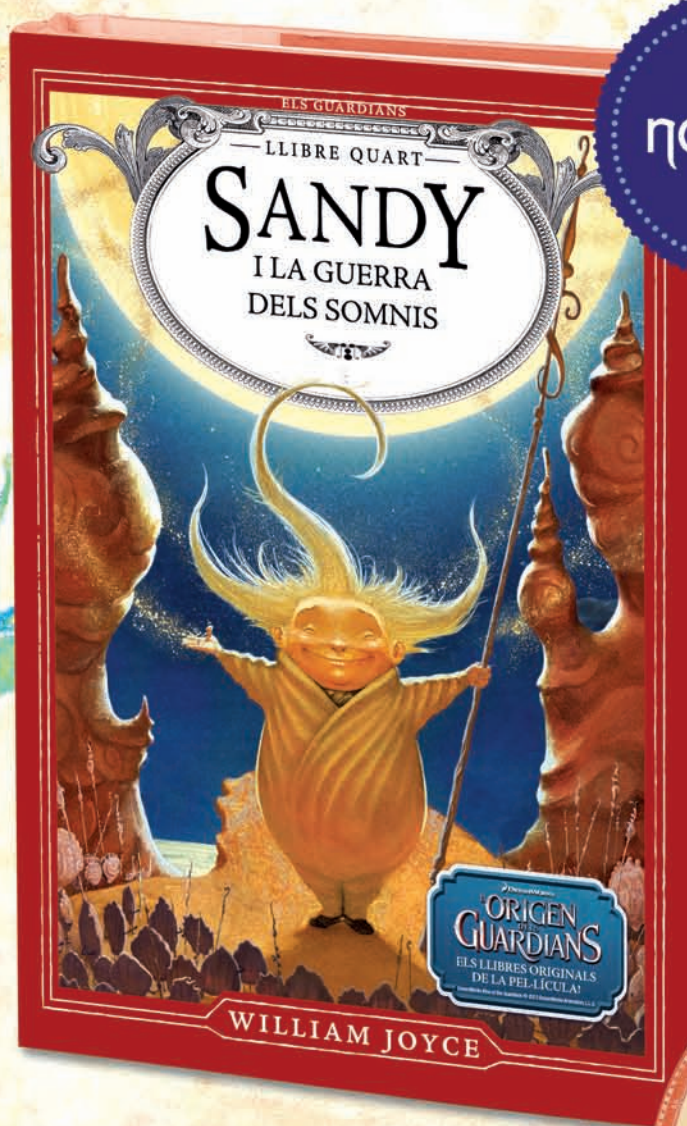

Per a col·laborar envia CARITASBARCELONA al 28014 i realitzaràs una donació íntegra d'1,20 € a favor de l'entitat. Servei de SMS solidari operat per Altiria TIC (www.altiria.com) i la Asociación Española de Fundraising (www.aefundraising.org); núm. d'atenció al client: 902 00 28 98; apartat de correus 36059 - 28080, Madrid. Col·laboren Movistar, Vodafone, Orange, Yoigo i Euskaltel.

Els Guardians DE LA INFÀNCIA

La desbordant imaginació de William Joyce ha creat una nova sèrie que entusiasma petits i grans de totes les edats. Els Guardians, els protectors dels somnis i de les esperances dels nens i nenes de la Terra, s'han convertit en els nous herois de la literatura infantil i juvenil.

novetat

Els Guardians DE LA INFÀNCIA

ELS ALTRES TÍTOLS

- ✦ Nicolau Sant Nord i la batalla contra el Rei dels Malsons
- ✦ Conill de Pasqua i el seu exèrcit al centre de la Terra
- ✦ La Fada Reina de les Dents

Els llibres originals que han inspirat la pel·lícula *L'Origen dels Guardians*, Premi Hollywood Animation Award 2012.

**bam
bú**

editorialbambu.com

Troballa arqueològica a la Canonja

Descobertes les restes de la primitiva església del segle XIV

Joan Boronat
La Canonja

Les obres de reurbanització de la plaça de l'Església de la Canonja, amb les quals culmina el Pla de millores urbanístiques posat en marxa per l'Ajuntament de la localitat, ha fet que veïessin la llum les restes de la primitiva església del poble, que data del segle XIV. Això ha permès també descobrir unes estructures, a l'altre costat del carrer Bisbe Borràs, d'origen medieval.

L'alcalde de la Canonja, Roc Muñoz, durant la visita a les obres, acompanyat de l'arquitecte municipal, Miquel Orellana, i de l'arqueòleg director dels treballs, Isidre Pastor, va deixar clar que les restes «seran tapades amb la pavimentació que s'indica al projecte, en línia amb l'estètica de l'entorn».

En aixecar l'enrajolat de la plaça i el vell paviment del carrer, han aflatat aquestes restes. Tal com assenyala l'arquitecte Orellana, «teníem sospites fonamentades de l'existència d'alguna resta arqueològica, però el descobriment d'aquests elements pertanyents a l'antiga església ha superat les expectatives inicials».

Pere Ferré

Dues etapes constructives

La troballa localitza la ubicació del presbiteri, la sagristia i l'existència d'un vas funerari, amb una bona part del'enrajolat, «mentre que de l'altre només es conserva el negatiu, ja que les rajoles millors es devien arrencar per aprofitar-les algú», subratlla l'arqueòleg Isidre Pastor. També assenyala que en les restes s'identifiquen dues etapes constructives ben diferenciades: la construcció, que es pot situar al segle XIV, i les posteriors ampliacions del temple al segle

XVI, on apareix, entre els materials emprats, la pedra de Vila-seca.

L'excavació permetrà calcular la volumetria de l'antiga església que, segons l'opinió dels experts, va mantenir el culte mentre va durar el procés constructiu de l'actual, les obres de la qual es van iniciar el 1750, darrere mateix de la primitiva.

A l'altre costat del vial —el carrer Bisbe Borràs— s'hi localitza una altra estructura rectangular potent que, a partir de la documentació que es guarda, podia haver acollit la Casa

La troballa localitza la ubicació del presbiteri, la sagristia i l'existència d'un vas funerari, amb una bona part de l'enrajolat

del Comú, convertida posteriorment en carnisseria. Pastor no descarta la hipòtesi que podria haver estat una torre del mur de tancament de la vila closa, resta que no és visible en la seva totalitat, atès que s'endinsa sota la casa contigua, precisament on va néixer l'insigne escultor canongí, Salvador Martorell. En aquest punt s'hi troba un sector de mur medieval, força deteriorat, el traçat del qual s'ha preservat al llarg dels temps.

Properes actuacions

Segons s'ha explicat, els passos a seguir preveuen excavar el vas funerari, ara d'uns tres metres de fondària per quatre d'amplada, pujar de nivell la boca de la superfície i segellar-lo amb una llosa, per bé que farà possible l'accessibilitat. Com hem apuntat, la totalitat de les restes seran cobertes amb la nova pavimentació, d'acord amb l'entorn, però sense descartar la possibilitat «de marcar-ne al terra la seva senyalització perimetral», ha manifestat l'alcalde Muñoz, a més de col·locar un plafó informatiu sobre l'existència i descripció dels vestigis arqueològics.

Isidre Pastor ha significat que el descobriment «té poca potència arqueològica, ja que el terreny natural aflora molt amunt», motiu pel qual s'ha desestimat mantenir-la visible. Si més no, ha posat l'accent en el deure de «contextualitzar les restes, documentar-les i interpretar-les com un bé comú» i poder seguir així el fil de la història.

RàdioEstel

DIA 24

Programació especial Nit de Nadal

19.30 - Nades amb el Cor Vivaldi
20.00 - Ara ve Nadal, amb la col·laboració especial de l'actriu Rosa Novell
21.00 - El pessebre, de Joan Alavedra i Pau Casals. Emissió íntegra de la versió original autoritzada pels autors.
23.00 - Nadal gregorià
23.30 - Missa del Gall des de Montserrat

- 107,5 Andorra
- 103,4 Girona
- 91,5 Lleida
- 100,6 Tarragona

DIA 25

07.30 - Nades d'arreu del món
08.30 - Laudes des de Montserrat
10.00 - El poema de Nadal, de Josep M. de Sagarra
11.00 - La taula de l'Evangeli
11.30 - Avui és el dia del Senyor
18.00 - Vespres des de Montserrat
18.45 - Les nades de Marina Rossell
19.45 - Els Pastorets de Ràdio Estel

- 104,4 La Cerdanya
- 98,4 Osona
- 106,6 Barcelona
- 90,1 Tortosa

DIA 26

Laudes i vespres des de Montserrat
19.30 - Les nades de Cris Juanico
20.00 - Concert de Nadal de Ràdio Estel
Durant la setmana del 22 al 28 de desembre, emissió de poemes del llibre «Encara avui respiro en català», de Pere Casaldàliga, a càrrec de Xavier Marí. Les millors cançons nadalenques de la història de la música les podreu escoltar a la nostra Fórmula Estel.

- 105,0 La Seu d'Urgell
- 93,7 Catalunya Central
- 96,8 El Garraf

La poesia inspiradora de Pere Casaldàliga

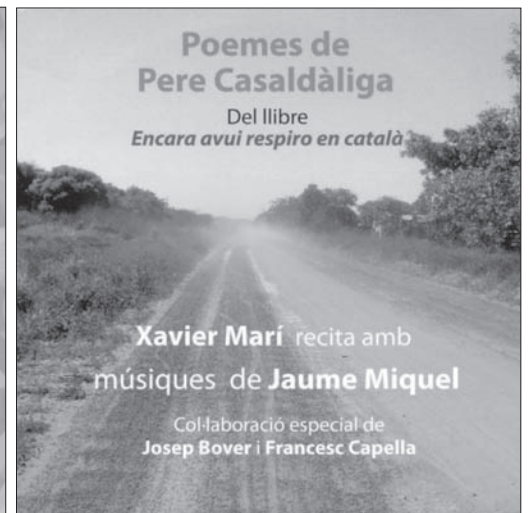
Redacció / Barcelona

El poema que hem publicat aquesta setmana a la portada de *Catalunya Cristiana* és del bisbe claretià Pere Casaldàliga (Balsareny, 1928). Forma part del llibre *Encara avui respiro en català*, publicat per l'Editorial Claret.

La poesia de Pere Casaldàliga, bisbe emèrit de São Felix do Araguaia, al Brasil, és gran inspiradora i interpel·ladora per a molts artistes.

Així, el filòsof Xavier Mari ha fet un CD on recita poemes de Casaldàliga amb músiques de Jaume Miquel. Compta amb la col·laboració especial de Josep Bover i Francesc Capella.

D'altra banda, el músic i compositor Carles Cases presenta també el CD *Araguaia. Diàlegs amb Pere Casaldàliga*. Aquesta obra és fruit dels diàlegs que el músic i el bisbe han mantingut al Brasil en diversos viatges els darrers anys, arran de la coneixença de la mare del músic amb el bisbe (tots dos fills de Balsareny).

DIES: GENER 18 i 25 - FEBRER 1 i 8 a les 17 h

Teatre Àngel Guimerà

Informació i reserves: **tel. 977 662 993**

www.pastoretsdelvendrell.cat

Bonificació especial per a grups

El 10% de la recaptació total de la taquilla es destinarà a una finalitat benèfica

Són... els Pastorets de Catalunya!

«Es diu Jesús»

Déu ha vingut a casa, desdient-se de sa glòria.
Ha demanat permís
al ventre d'una noia, sotraguejat per un decret
del Cèsar,
i s'ha fet un dels nostres:
un palestí de tants al seu carrer sens número,
mig menestral de feina barroera,
veient passar els romans i les falcies,
morint, després, de mala mort matada,
fora de la Ciutat.

Ja sé
que fa molt de temps
que ho sabeu,
que us ho diuen,
que ho sabeu fredament
perquè us ho diuen amb paraules fredes...

Voldria que ho sabéssiu,
de cop,
avui, potser
per la primera volta,
corpriosos, capgirats, lliures de mites,
lliures de tantes llibertats migrades.

Que us ho digués l'Esperit
com una destrallada en soca viva!

Voldria que El sentíssiu com una revinguda de
sang al cor de l'esma,
enmig d'aquesta cursa d'entrebancades rodes.

Voldria que El topéssiu com la porta de Casa,
retornats de la guerra, sota un esguard de Pare i
el seu petó que es frisen.

Voldria que El xiscléssiu
com un crit de victòria per la guerra perduda,
o com l'infantament sagnant de l'esperança,
al llit del vostre tedi, a plena nit, somorta tota
ciència.

Voldria que El trobéssiu, d'una abraçada entera,
Company, Amor, Resposta.

Podreu dubtar que hagi vingut a casa,
si espereu que us ensenyi la patent dels prodigis,
si voleu que us sancioni la peresa de viure.
Però no podeu negar que es diu Jesús, amb la
patent del pobre.
I no em podeu negar que l'espereu,
amb la folla carència d'una vida blasmada,
com s'espera l'alè retornant de l'asfíxia
quan se sentia al coll la mort, serp de preguntes.
Es diu Jesús.

Es diu com ens diríem
si fóssim ben nosaltres.

Actualitats científiques

El canvi climàtic produeix perjudicis notables en el mar Mediterrani

Em direu que amb això del canvi climàtic em faig pesat. I potser teniu raó, però davant de noves notícies que se'm presenten no puc resistir la temptació de fer-vos-en partícips. Es tracta del fet que ja fa uns mesos s'ha publicat un informe científic europeu, MedSea, sobre l'estat de la nostra Mediterrània a causa de l'augment de CO₂ que està experimentant, com a conseqüència, és clar, del canvi climàtic. En aquest estudi, molt seriós, hi han intervingut més de 200 persones de 22 institucions i 12 països. La nostra participació, com a país, ha estat per obra de l'Institut de Ciència i Tecnologia Ambientals de la UAB. Quins han estat els resultats?

En dissoldre's en l'aigua del mar el CO₂, cada vegada més abundant a la superfície de la Terra, hi provoca, és clar, una acidificació cada vegada més intensa. L'acidesa de la Mediterrània ha augmentat d'un 10% des del 1995, i si continuen les actuals emissions d'aquest gas carbònic ja serà d'un 30% cap al 2050 i d'un 150% cap a final de segle. I què passa amb aquest augment d'acidesa? Molt senzill: afecta tots els organismes calcificadors, o sigui els

Equip del projecte MedSea.

que tenen closca o bé esquelet calcari: bivalves, gorgònies, coralls... Ho explica amb detall Patrizia Ziveri, coordinadora de l'estudi: «L'acidificació fa que les closques es facin més fràgils i delicades». I, és clar, també minvarà el nombre d'espècies d'aquesta mena.

Un cas concret és el corall vermell, que va ralentint el seu procés de calcificació, se li està aturant, conseqüència notable per a la indústria que utilitza aquest material, que no perd mai el seu color i, per això, és considerat valuos (sobretot a Itàlia, on és un recurs

Per Francesc Nicolau
Professor de la Facultat de Filosofia de Catalunya

per a la joieria). A tot això cal afegir-hi l'escalfament de l'aigua, que ha fet augmentar la temperatura de l'aigua en 0,67 graus en 25 anys i pot superar el grau o grau i mig cap al 2050. «Fins ara no sabíem res dels efectes combinats de l'escalfament i l'acidificació a la Mediterrània, però sabem que ens trobem davant d'una doble amenaça sobre els nostres ecosistemes marins», diu Patrizia Ziveri. O sigui, fins i tot perduda d'espècies emblemàtiques.

Per completar l'estudi es van seleccionar algunes espècies i es col·locaren en zones de vulcanisme submarí, o sigui amb alta emissió de CO₂, per veure que passarà en general d'aquí uns anys, l'aspecte que tindrà la Mediterrània en el futur. Resultat? Que s'empobrirà dràsticament el sistema, amb pèrdua d'espècies ben interessants.

Tot això fa pensar. Oi que val la pena de tenir-ne coneixement? Cal fer-ne tema de conversa per aconseguir una conscienciació col·lectiva de la necessitat de col·laborar a restringir les emissions de CO₂ i contribuir amb tots els mitjans a aturar el canvi climàtic. No us ho sembla?

Tradicions remeieres

La borraja es pot conrear a les hortes

El nom de borraja o *borraina* (llat. *Borrago officinalis*), sembla que ve de borra (pelussa de llana rugosa) atesa l'aspror i els pèls de la fulla de la borraja. Durant el període medieval i fins a temps ben recents fou molt estimada com a verdura. En efecte, la borraja —que els caputxins també en deien *borratxes*— era conreada en les hortes conventuals com a verdura refrescant amb destinació als religiosos delicats de salut, i per als frares convalescents o malalts. Els religiosos també la conreaven pel fet de ser una planta mel·lífera (per a nodriment de les abelles dels ruscos conventuals) i, sobretot, perquè la borraja entrava en molts dels preparats farmacèutics en ser una de les plantes oficials més antigues.

La borraja creix espontàniament en terrenys més aviat sorrencs, i és molt refrescant. En la medicina rural i conventual s'ha usat com a expectorant i sudorífic i, també, com a depurativa dels ronyons i de la bilis. La borraja gaudeix de notables propietats sudorífiques i antireumàtiques, de manera que la infusió o bullidura s'ha de prendre sempre a temperatura força calenta. De la borraja se'n treu un oli emprat en la cosmètica tradicional per evitar l'assecamment i envelliment de la pell. En la medicina popular de casa nostra se solien

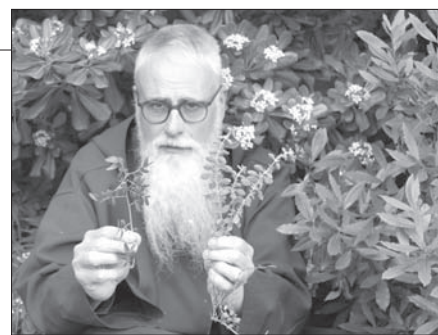

emprar fulles escaldades de borraja a guisa de cataplasma per tal d'incentivar la maduració dels floronscos. També s'ha usat amb eficàcia com a poderós diürètic, ja que afaforeix la producció i eliminació de l'orina.

Fra Jacint de Sarrià, a la segona meitat del segle XVIII, des del convent de Vilanova de Cubelles (on hi feia d'infermer), sobre les propietats refrescants de la borraja escriví que: «Fortifica la virtut vital y alegre lo ánimo; és molt cordial y fresca de qualitat, y que per això se'n posan a las begudas

frescas; (BHC, *De algunas herbas*, f. 180). El famós botànic Pius Font i Quer († 1964), manresà d'adopció, escriví que «*En muchas comarcas de nuestro país se dan a los enfermos, a los convalescientes y personas delicadas, hojas de borraja simplemente hervidas con agua y sal, como si fueran espinacas, aderezadas con un poco de aceite de olivas del más fino. Tomadas así, tienen buen sabor, son de fácil digestión y ligeramente laxantes*» (*Plantas medicinales*, 389). Els frares caputxins del convent barceloní de Santa Madrona (on ara hi ha la plaça Reial, i on hi hagué el primer i més gran dels horts urbans de la Ciutat Comtal), ja havien escrit que: «*La borraja se cria espontánea en los campos y huertas. Se come después de cocida como ensalada en algunas localidades. La borraja es planta puramente oficial, pues tomada en infusión es sudorífica y diurética. No exige cuidados y se siembra de asiento. Sus flores se usan en infusión contra las enfermedades inflamatorias, y también es muy recomendada para las enfermedades del hígado y del corazón*» (*Pócimas de capuchino*, 49), de manera que la borraja fou una de les herbes remeieres oficials més estimada pels cuiners, infermers i apotecaris caputxins d'abans de l'exclaustració de 1835. Assolí un

Fra Valentí Serra
de Manresa
Arxiver dels
caputxins

gran renom la «coca de borratges» dels caputxins, que solien fer-la així: «*Cocerás las borrajas, luego échalas en un colador y exprímelas muy bien del agua. Luego pícalas, ahógalas con un poco de manteca fresca, mételes huevos hasta que esté bien batido. Después sazona con pimienta, gengibre, nuez y canela, échale media libra de azúcar*» (*Arte de cocina*, 116). També amb les fulles de la borraja, arrebossades amb farina i ou, es preparen els gustosos crespells de Barbastre i a Mallorca els bunyols de vent, mentre que a Ligúria la borraja és emprada per farcir les crestes i forma part del *preboggion*, que és un dels plats genovesos més típics.

El component principal de la borraja és l'aigua, però també conté mucíl·lags, fibra, potassi, ferro, magnesi i vitamina A. En la cuina conventual se solien preparar les tiges de borraja amb patata i pastanaga, a guisa de verdura per acompanyar el peix bullit en temps quaresmal. A l'article vinent us parlaré, si a Déu plau, de les virtuts remeieres de l'escabiosa, una planta remeiera que, tant pels frares com per la pagesia de casa nostra, fou usada per rebaixar la febre.

ANA i CRISTINA GONZÁLEZ ALBA
Un gran milagro ha ocurrido aquí Editorial Desclée
De Brouwer, 2014, 112 pàg.

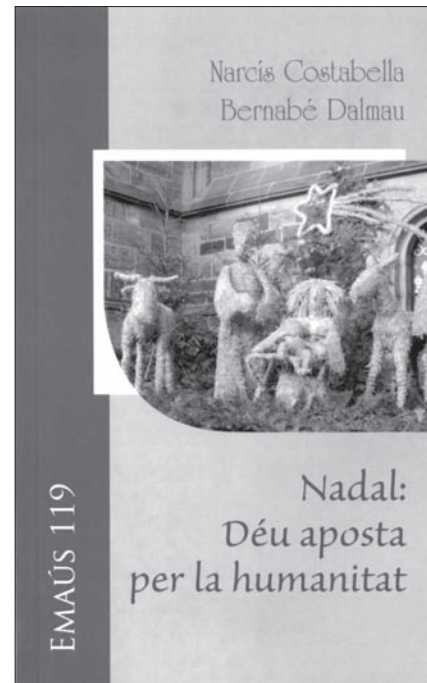
La pregària en família és l'oli que fa que les nostres llànties no s'apaguin, que el nostre Nadal continuï essent la festa del gran miracle, del naixement de Jesús, de la vinguda del Fill de Déu al món. Cada Nadal recordem que no estem sols, que Déu habita entre nosaltres, que Jesús és la llum del món. Una llum que res ni ningú no aconseguirà apagar. Aquesta és la finalitat d'aquesta novena de Nadal.

ANDREA FONTANA
La pastoral bautismal
Editorial CCS, 2014, 40 pàg.

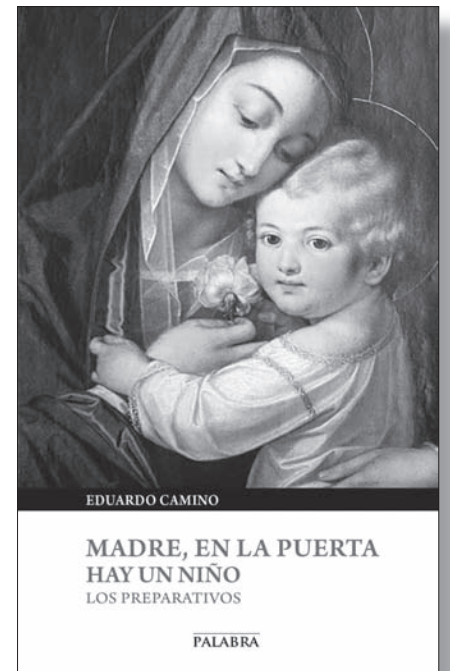
Les reflexions d'aquest llibre estan fetes des del context de l'Església a Itàlia, que manifesta moltes semblances amb la nostra situació pastoral. De fet, les orientacions pastorals que ofereix resulten molt pertinents per a les nostres Esglésies particulars. L'autor reflexiona i anima els responsables del baptisme de nens a tenir cura de la preparació dels pares que desitgen batejar els seus fills.

NARCÍS COSTABELLA i BERNABÉ DALMAU
Nadal: Déu aposta per la humanitat Centre de Pastoral Litúrgica, 2014, 64 pàg.

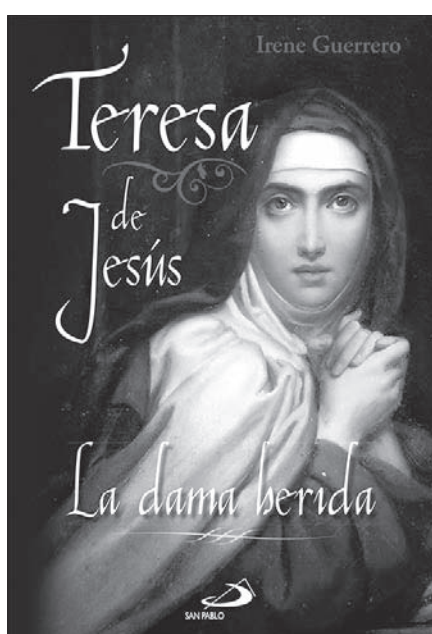
Cada any, cada Nadal, ens convé tornar a aprendre el que signifiquen aquests dies, la Bona Nova que ens porten, la il·lusió profunda que ens fa viure. Per això, des del principi, des del primer anunci dels àngels d'aquella nit, generacions i generacions de creients han aportat la seva reflexió i el seu testimoni i l'han compartit, i ens l'han ofert per acompanyar-nos en aquesta vivència.

EDUARDO CAMINO
Madre, en la puerta hay un Niño
Ediciones Palabra, 2014, 168 pàg.

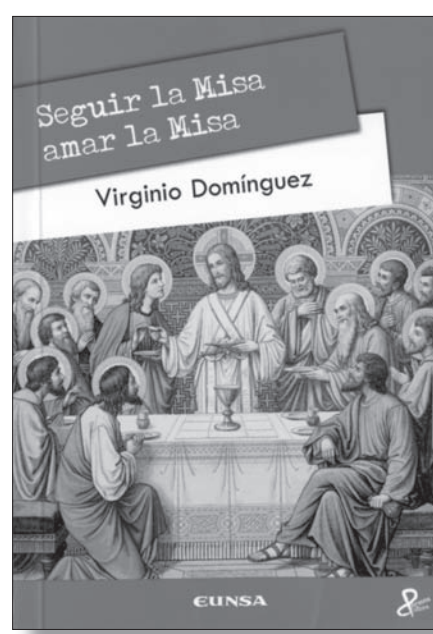
En aquestes pàgines es comenten cronològicament aquells esdeveniments que van precedir el naixement del Messies, tal com són narrats per sant Mateu i sant Lluc. El text recull idees, entre altres de sant Joan Pau II, Joseph Ratzinger, Romano Guardini, sant Josepmaria Escrivà, C. S. Lewis i Vittorio Messori. També s'inclouen alguns contes nadalencs, nadales i poesies nadalencs.

IRENE GUERRERO
Teresa de Jesús. La dama herida
Editorial San Pablo, 2014, 322 pàg.

L'escriptora i carmelita descalça Irene Guerrero ofereix en aquesta novel·la la seva visió de santa Teresa de Jesús, una de les figures més fascinants de la mística espanyola, de la qual en destaca la faceta de dona forta, apassionada, humana, reformadora, santa i, sobretot, enamorada de Déu. Inspirant-se en el *Llibre de la vida*, l'autora novel·la la trajectòria vital de Teresa de Jesús des de la infància.

VIRGINIO DOMÍNGUEZ
Seguir la misa, amar la misa
EUNSA, 2014, 176 pàg.

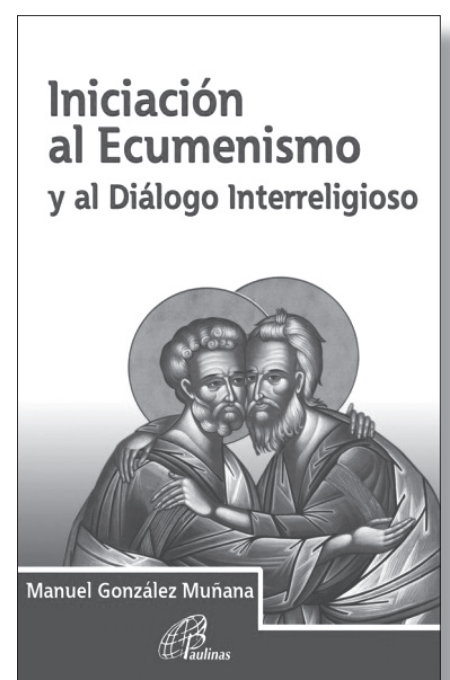
La missa és l'epicentre de la vida cristiana. Sense la commemoració del sacrifici de l'altar, la vida de pregària no tindria aliment. Aquesta guia descriu cadascuna de les parts de la santa missa, els ritus i litúrgies, per poder viure amb intensitat aquest sacrament. «La missa que se celebra en l'Església és un gran bé per a les persones i per al món», afirma Virgíno Domínguez, autor del llibre.

BERNABÉ DALMAU
Sant Joan XXIII i la pau al món
Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2014, 110 pàg.

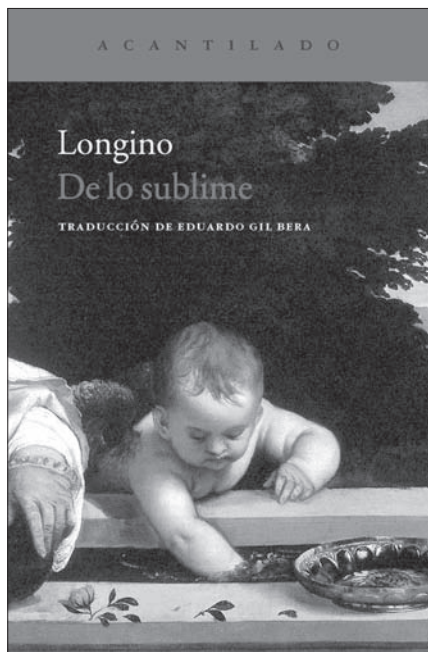
Poc abans de morir, amb l'encíclica *Pacem in terris*, el papa Joan XXIII va aixecar la veu perquè el diàleg i no les armes fossin el que ajudés a solucionar els problemes existents entre les nacions. Els quatre pilars de la pau (veritat, justícia, amor i llibertat) continuen sent les bases morals del progrés de la humanitat. Per aquest motiu, és molt útil avui dia rellegir l'encíclica.

MANUEL GONZÁLEZ MUÑANA
Iniciación al ecumenismo y al diálogo interreligioso
Editorial Paulinas, 2014, 112 pàg.

Aquest llibre recull, d'una manera precisa, la trajectòria recorreguda fins avui dia per l'ecumenisme i el diàleg interreligiós. Segons el sacerdot i teòleg Manuel González Muñana, «el moviment per la unitat dels cristians vola molt amunt», tot i que reconeix que «el poble cristià està en dejú de formació ecumènica». Per solucionar aquest buit ha elaborat aquest volum.

LONGINO
De lo sublime
Editorial Acantilado, 2014, 96 pàg.

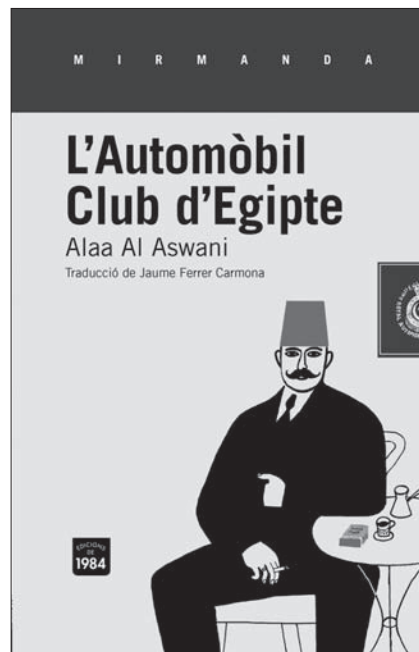
Què fa d'Homer, Plató o Safo autors immortals? No consistia el seu art en la capacitat de despertar en el lector els sentiments més elevats? Aquestes són algunes de les preguntes que planteja *De lo sublime*, una obra capital de la preceptiva publicada a Roma en la primera meitat del segle I. El 1674 Boileau la va traduir i la va rescatar de l'oblit, i des de llavors és una obra de referència.

MARTA FERNÁNDEZ
Te regalaré el mundo
Espasa Libros, 2014, 398 pàg.

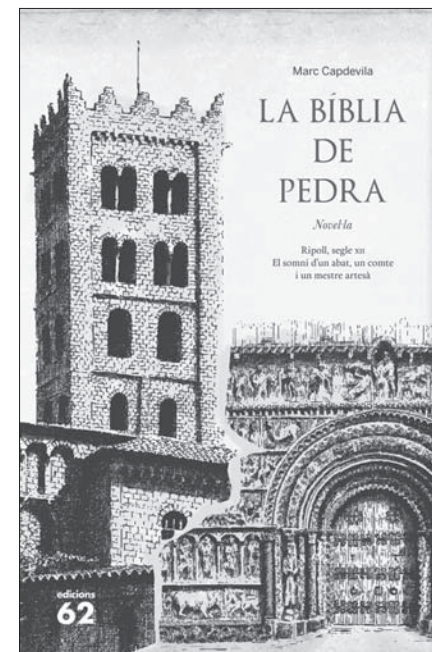
No escollim els nostres pares, ni el que ens agrada, ni allò en què som bons, ni el país on naixem. No triem els nostres talents, ni les nostres febleses. Aquesta és la història d'un home que haurà d'inventar-se un món per conjurar el seu dolor. I d'un altre que oferirà el seu dolor a canvi d'inventar un món nou. D'un pare orfe i d'un fill perdut.

ALAA AL ASWANI
L'Automòbil Club d'Egipte
Edicions de 1984, 2014, 572 pàg.

A finals dels anys quaranta al Caire, sota les pales dels ventiladors de l'Automòbil Club, el fastuós Egipte dels monarques entaula relació amb aristòcrates i diplomàtics de tot tipus, sempre que siguin europeus. Aquesta novel·la coral s'estructura al voltant de la família d'Abdelassís Hamam, descendent d'una poderosa família arruïnada que mira de sortir de la misèria.

MARC CAPDEVILA
La Bíblia de pedra
Edicions 62, 2014, 182 pàg.

Ripoll, estiu del 1162. Fa temps que el comte Ramon Berenguer IV, l'abat Gausfred i el mestre Ermengol lluiten per dur a terme el seu somni més ambiciós: la construcció d'una magnífica portalada esculpida a l'església de Santa Maria. Nombrosos treballadors (picapedrers, escultors...) arriben a la localitat. Enmig de l'enrenou, una jove agonitza en circumstàncies estranyes.

AUTORS DIVERSOS
El llibre de La Marató.
Les malalties del cor
Rosa dels Vents, 2014, 142 pàg.

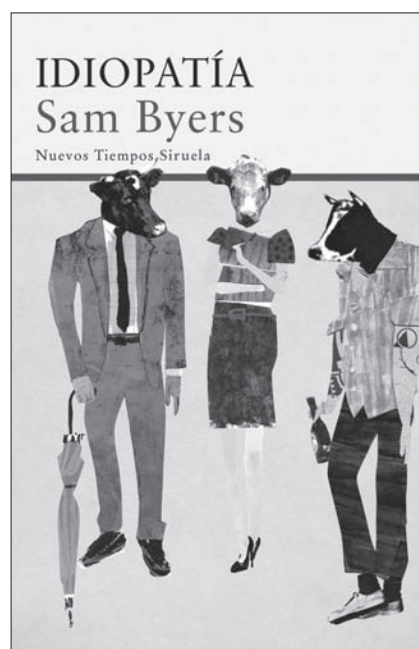
Per setè any consecutiu, *El llibre de La Marató* se suma al gran projecte solidari de La Marató de TV3, amb un recull de narracions i dibuixos d'escriptors i il·lustradors destacats. De manera desinteressada, cedeixen les seves obres per, d'una banda, conscienciar la societat i, de l'altra, contribuir a la recaptació de fons per a la investigació científica sobre malalties cardíacues.

THEODORE ZELDIN
Historia íntima de la humanidad
Plataforma Editorial, 2014, 530 pàg.

El professor Theodore Zeldin presenta una història de persones comunes i concretes amb les quals s'examinen algunes de les qüestions que més interessin les generacions actuals: la llibertat, la tolerància, la soledat, el poder... A partir dels casos analitzats, l'autor desvetlla un entramat d'afinitats sorprenents entre éssers d'èpoques i llocs molt diferents, que convida a reflexionar sobre la vida.

SAM BYERS
Idiopatia
Ediciones Siruela, 2014, 294 pàg.

Escrita amb un estil enlluernador i una sagacitat profunda, entre la sàtira despietada i el relat commovedor d'amor i soledat, aquesta novel·la descriu amb lucidesa l'embolic de relacions i el narcisisme embogit d'una generació obsessionada amb ella mateixa. *Opera prima* de l'escriptor Sam Byers, dirigeix l'objectiu contra l'ecologisme militant i la xerrameca de l'autoajuda, entre altres qüestions.

JORDI BIANCIOTTO
501 cançons catalanes que has d'escoltar abans de morir
Ara Llibres, 2014, 394 pàg.

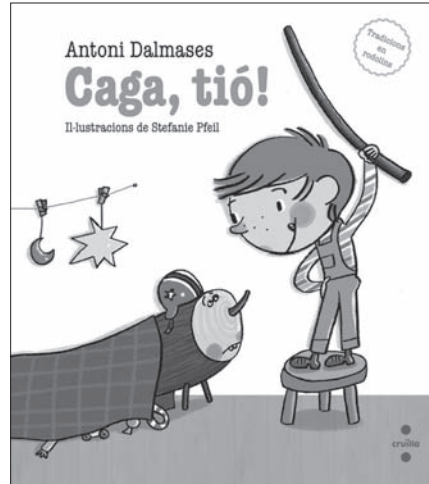
Des de La Trinca, Marina Rossell i Joan Manuel Serrat, passant per Sau, Lax'n Busto i Sopa de Cabra, fins a Mishima i Manel, aquest llibre recull cançons en català de tots els temps i de tots els gèneres, que ens evoquen milers de records amb cada estrofa i amb cada tornada. Cançons d'ahir i d'avui comentades amb tot luxe de detalls i anècdotes sorprenents.

PABLO ZAMBONI (text i il·lustracions)
20.000 llegües de viatge submarí
Edebé, 2014, 24 pàg.

Al poble tothom parla del monstre marí, que apareix i desapareix. Tres amics decideixen anar a buscar-lo per desxifrar el misteri. Una gran onada els llança a l'aigua, però sense saber com es troben en una superfície dura i plana. No és una illa sinó un submarí descomunal! És el *Nautilus*, i el capità del vaixell es diu Nemo. Un clàssic de Jules Verne que es presenta en versió bilingüe català-anglès.

ANTONI DALMASES (text) i STEFANIE PFEIL (il·lustracions)
Caga, tió!
Editorial Cruilla, 2014, 30 pàg.

Al Pol li fa vergonya cantar la cançó del tió davant dels seus companys de la classe. Seguint els consells del seu germà, en lloc d'assajar la cançó s'entrena a clavar cops a tort i a dret per poder estomacar fort el tió i que així li cagui moltes coses. Però el tió només et fa cas quan li cantes la cançó, i el Pol queda molt sorprès quan veu que no li ha cagat res. Potser si prova de cantar la cançó...

MOISÉS MATO (text) i CINTA RAMOS (il·lustracions) *Xic, Tic, Mic. Un cuento de Navidad*
Editorial CCS, 2014, 80 pàg.

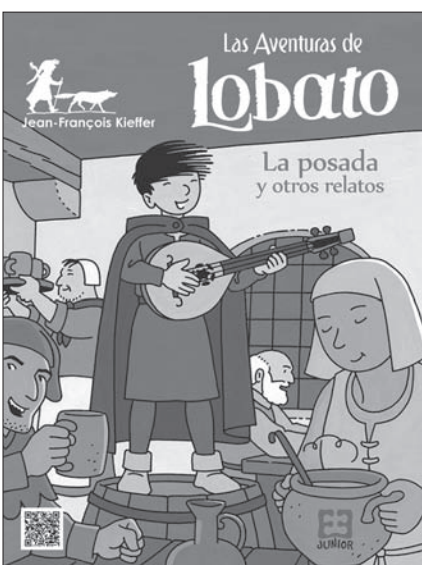
Tothom sap que els Reis Mags van arribar amb regals a Betlem. El que gairebé ningú no sap és que això no hauria estat possible sense l'ajuda de tres nens molt especials: Xic, Tic i Mic. Es tracta d'un conte sobre la pau, la no-violència i la mirada neta dels infants, que ens acostava al misteri del Nadal des d'una òptica activa i compromesa, on els més petits són els protagonistes indiscutibles.

MERITXELL MARTÍ (text) i XAVIER SALOMÓ (il·lustracions)
La Caputxeta Vermella
Combel Editorial, 2014, 10 pàg.

Una visió moderna i sintètica d'un dels contes més populars de tots els temps: la Caputxeta Vermella. A través de cinc escenaris *pop-up*, els infants reviuran, com en un teatral, l'essència del conte tradicional. Frases cèlebres com «I aquestes dents tan llargues?» adquireixen, amb el captivador desplegable de paper, una nova visió que de ben segur farà somniar els infants.

JEAN-FRANÇOIS KIEFFER (text i il·lustracions)
Las aventuras de Lobato. La posada y otros relatos
Ediciones Encuentro, 2014, 44 pàg.

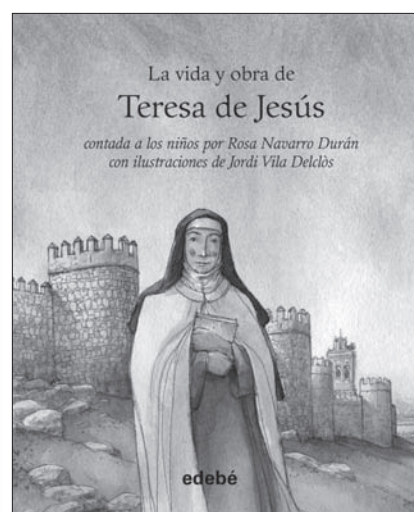
Lobato és un jove orfe que és músic i poeta, de cor generós, que viu a la Itàlia del segle XIII. Els seus dos grans amics són Francesc d'Assís i Germà Llop. Viatja per camps i ciutats, on troba gent molt diversa i viu mil aventures. En aquesta ocasió, ajudarà un bufó a superar la seva malenconia i coneixerà un sentinella que li descobrirà que va néixer a Assís, com el seu bon amic Francesc.

ORSI HARDI (text) i ROSER ARGEMÍ (il·lustracions)
Un mar d'històries. Taizé
Editorial Mediterrània, 2014, 16 pàg.

En Jordi, un nen que visita Taizé (França) amb els seus pares, descobreix, tot conversant amb germans i voluntaris de Taizé, qui va ser el germà Roger, les raons que el van empenyer a fundar aquesta comunitat i per quins motius gent d'arreu del món, especialment joves i famílies, viatgen a aquest espai monàstic per conivir-hi durant uns dies. En Jordi coneixerà l'Andy, l'Inga, la Marissa...

ROSA NAVARRO (text) i JORDI VILA (il·lustracions)
La vida y obra de Teresa de Jesús
Edebé, 2014, 42 pàg.

Aquest llibre, dirigit a un públic juvenil, explica la biografia de Teresa de Cepeda y Ahumada (1515-1582), coneguda com a santa Teresa de Jesús. Monja carmelita que va reformar l'orde carmelita amb la fundació de les carmelites descalces i els carmelites descalços, és autora d'obres de gran valor teològic, místic i literari. El papa Pau VI la va proclamar doctora de l'Església.

JAUME COPONS (text) i LILIANA FORTUNY (il·lustracions)
Arriba el Sr. Flat!
Combel Editorial, 2014, 136 pàg.

Fins fa poc, l'Agus Pianola era un nen relativament normal: anava a l'escola, perdia redaccions, tunejava pizzes... Però el dia que va conèixer el Sr. Flat tot va canviar. Que... qui és el Sr. Flat? És un monstre i d'ençà que es va instal·lar a la seva habitació, el món no tan sols és molt més divertit, sinó també un lloc millor. Millor, certament, però amb un munt d'emboïcs!

Crítica literària

Llums d'esperança

Avui us presento un llibre d'esperança. L'escriu José F. Vaquero. Va ser company meu en els estudis d'Humanitats a Salamanca. El seu estil directe i concís s'escampa per tot el llibre. Les seves idees, plenes de valors cristians, ens empenyen cap a l'esperança. Una esperança que brilla per la seva absència davant dels esdeveniments que els *mass media* ens presenten a totes hores: guerres, calamitats, corrupció i cobdícia dels polítics, etc. Vaquero ens dona esperança per viure quan no veiem la llum al túnel de la vida. Un túnel que cada vegada sembla més estret i llarg davant de la crisi econòmica i dels valors humans en ple segle XXI.

Però, què s'entén per valor? Parlem molt de la necessitat dels valors humans... i moltes vegades no sabem de què parlem. Un valor és una qualitat d'un subjecte o objecte. Els valors són agregats a les característiques físiques o psicològiques, tangibles de l'objecte; és a dir, són atribuïts a l'objecte per un individu o un grup social, modificant-ne —a partir d'aquesta atribució— el comportament i les actituds cap a l'objecte en qüestió. El valor és una qualitat que confereix a les coses, als fets o a les persones una estimació, ja sigui positiva o negativa.

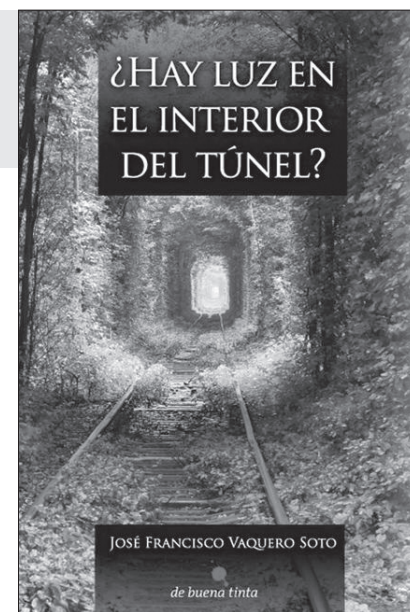
JOSÉ FRANCISCO VAQUERO SOTO
¿Hay luz en el interior del túnel?
De buena tinta, 2014, 298 pàg.

Es pot dir que l'existència d'un valor és el resultat de la interpretació que fa el subjecte de la utilitat, el desig, la importància, l'interès, la bellesa de l'objecte. És a dir, la vàlua de l'objecte és en certa mesura, atribuïda pel subjecte, d'acord amb els seus criteris i interpretació, producte d'un aprenentatge, d'una experiència, l'existència d'un ideal fins i tot de la noció d'un ordre natural que transcendeix el subjecte en tot el seu àmbit. «Com que els valors no són coses, ni elements de les coses, aleshores els valors són impressions subjectives de grat o desgrat, que les coses ens produeixen a nosaltres i que nosaltres projectem sobre les coses. S'ha acudit aleshores al mecanisme de la projecció sentimental; s'ha acudit al mecanisme d'una objectivació, i s'ha dit: aquestes impressions grates o ingrates, que les coses ens produeixen, nosaltres les arrenquem del nostre jo subjectiu i les projectem i objectivem en les coses mateixes i diem que les coses mateixes són bones

o dolentes, o santes o profanes» (García Morente, 1992).

Valors com ara: l'honestat, la lleialtat, la identitat cultural, el respecte, la responsabilitat, la solidaritat, la tolerància, la sinceritat, etc., són fonamentals per a la convivència pacífica de la societat. Això és el que ens demostra Vaquero al llarg del seu llibre. Valors de cultura i d'educació (p. 13-26), els valors enclosos en el dolor (p. 29-40), el gran valor de l'esperança (p. 43-94), l'alegria (p. 97-108), etc.

Per a Vaquero al fons del túnel sí que hi ha llum. Sempre hi ha llum, fins i tot en els moments més desesperants. N'hi ha prou de buscar aquesta llum amb fe, amb humilitat i amb gran passió. Vaquero ens transmet que de vegades en el mateix dolor podem trobar-hi sentit. Com a mínim ens purifica l'ànima i ens prepara per ser més humils amb els nostres conveïns. Davant la fallàcia del progrés i del consumisme actual, la crisi econòmica ens ha ensenyat a ser

més austers. Ens ha ensenyat a desitjar el retorn dels valors humans i cristians oblidats. El llibre del meu amic Vaquero aporta solucions. Imprimeix en la nostra ànima l'alegria de l'esperança, en definitiva, una dosi important d'optimisme.

I des de la fe, José F. Vaquero ens encoratja a descobrir el Crist veritable dels Evangelis. L'únic capaç de donar-nos esperança cada dia.

Joan Manel Gutiérrez Delgado
Llicenciat en Filosofia i Dret
horuslive@live.com

Crítica cinematogràfica

La dignitat de l'abocador

TRASH:
LADRONES DE ESPERANZA
DIRECTOR: Stephen Daldry.
INTÈRPRETS: Rickson Tevez, Eduardo Luis, Gabriel Weinstein, Rooney Mara, entre altres.
MÚSICA: Antonio Pinto.
GÈNERE: Drama, thriller.
114 minuts.
Regne Unit, 2014.

L'any 2000 l'anglès Stephen Daldry va estrenar una pel·lícula, *Billy Elliot*, en la qual explicava la història d'un nen que, en una societat obertament masculista, preferia el ball al futbol i s'involucrava en una gran gesta per ser ballarí a pesar de l'oposició de la seva família i del seu ambient.

Amb *Billy Elliot* vam descobrir que Stephen Daldry tenia un talent extraordinari per treballar amb nens a la pantalla. Anys després va rodar *Tan fuerte, tan cerca* que narrava els esdeveniments de l'11-S darrere la mirada d'un infant. Amb *Trash, ladrones de esperanza*, Daldry encara fila més prim i torna a explicar una història protagonitzada per uns nens brasilers que viuen en la pobresa màxima.

Dos nois de 14 anys, Rafael i Gardo, viuen a les *favelas* de Rio de Janeiro i treballen en un abocador furgant entre

la immundícia per trobar-hi alguna cosa de valor. Un dia troben entre els residus una cartera amb uns documents que revelen una trama de corrupció política escandalosa. Quan la policia local apareix per oferir-los una recompensa generosa per la cartera, tots dos nois desconfien i recorren al seu amic Rata, que viu a les clavegueres, per descobrir el secret que s'amaga a la cartera. La policia, comprada pel poder corrupte, inicia una persecució inhumana contra

els tres nois. Arriben les fugides, les humiliacions, les tortures i les amenaces serioses de mort. Només un capellà compromès (Martin Sheen) i Olivia, una cooperant europea (Rooney Mara), ajuden els adolescents en el seu entestament de fer que es descobreixi la veritat.

Ens trobem davant d'una pel·lícula àgil, interessant i moral. La narració és trepidant; el muntatge, la fotografia i la música vigorosa d'Antonio Pinto fan que ens sentim submergits en la història des de les primeres imatges, *Trash* captiva l'espectador amb un ritme frenètic i una realització magnífica. Als cinc minuts del film l'espectador ja se sent atrapat per la història.

D'altra banda, el film —juntament amb l'aventura i l'acció— té una reflexió moral important, cal fer el que és correcte, encara que comporti riscos i dificultats. Des de l'abocador de Rio aquests *meninos da rua* donen una lliçó d'integritat moral digna d'encomi.

A més, sorprèn molt gratament el tractament religiós del film, els nois són creients, pregunten, donen gràcies a Déu, demanen no només per ells, sinó també pels que pateixen els abusos policials. «Déu ens escolta», diu Gardo als seus amics en els moments de feblesa. L'Església es mostra a la pel·lícula tremendament humana i acollidora. A pesar de les febleses amb l'alcohol del pare Juilliard i de la fragilitat aparent d'Olivia, és en aquestes persones on els

nois busquen i troben refugi, protecció i amor.

La fe en Déu apareix com a exigència ètica per viure la solidaritat i la justícia. Déu impulsa a fer el que és correcte i en Ell els protagonistes troben el sentit últim de la vida.

Al final, com no podia ser d'altra manera, triomfa l'amor, l'amistat i la justícia. Fent el que és correcte sempre s'arriba a bon port. N'hi ha que diuen que *Trash* és massa esperançadora i ensucrada. Crec, més aviat, que estem davant d'una pel·lícula excel·lent que reivindica valors com l'amistat, la generositat i la solidaritat amb una desimboltura notable. El fet que els profetes de la justícia siguin uns nois extrems de l'abocador augmenta el valor moral d'aquesta història.

Està clar que aquesta pel·lícula no hauria estat el mateix sense el trio protagonista. Cap d'ells no havia fet mai d'actor, és més, no havien entrat mai a cap cinema. L'habilitat del director per extreure el millor d'aquests nois fa que la pel·lícula tingui una frescor encomiable des del principi. Els nois riuen, corren, salten, ploren, s'abracen, es discuteixen, s'estimen; combinen la innocència i la picaresca amb una naturalitat meravellosa. La seva presència omple la pantalla i dona a la història una tendresa que sense ells hauria estat impossible.

I és que aquests lladres d'esperança aconsegueixen robar-nos el cor.

Josan Montull
Salesià
josan.montull@salesians.cat

Des del carrer

MONS. ENRIQUE EGUÍA, BISBE AUXILIAR DE BUENOS AIRES

«L'admiració per Francesc neix espontània, el que és difícil és aplicar-ho»

Samuel Gutiérrez

El recent Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats va acollir a Barcelona vint-i-cinc bisbes d'algunes de les megalòpolis del món. De Buenos Aires va venir el bisbe auxiliar Enrique Eguía, que va compartir la sòlida experiència argentina, guiada en gran part pel cardenal Bergoglio, en el camp de l'evangelització urbana.

Quines experiències destaquen a l'Argentina, sobretot a Buenos Aires, en l'àmbit de la pastoral megarbana?

A l'Argentina es va assumir de seguida la perspectiva d'Aparecida, el document de la qual declara que «Déu viu a la ciutat». El cardenal Bergoglio va ser un impulsor molt gran de la pastoral urbana, no només a Buenos Aires, sinó a tota la conurbació, que són unes deu diòcesis al voltant de la capital. Per això des de fa molts anys vivim i treballem el repte de ser Església al carrer. Hi ha moltes experiències

de treball en aquest sentit, començant per la comunió interparroquial. El primer gran avenç ha estat la necessitat de trencar amb les jurisdiccions parroquials per agafar punts urbans de gran concentració popular entre moltes parròquies. A totes aquestes experiències es vincula el que és missioner amb el repte de la gran ciutat.

L'evangelització a les grans ciutats passa necessàriament per una conversió pastoral profunda?

Sí, és clar. La ciutat en ella mateixa és com una gran unitat pastoral. I des d'aquest punt de partida, sempre cal tenir molt present que la nostra tasca

pastoral no és tant esperar que vinguin com sortir a trobar-nos amb qui ja és a la ciutat de manera permanent. Aquesta conversió missionera és la que ens porta a pensar en una Església en sortida.

De l'Església far a l'Església tor-

xa. Com fer aquest pas sense accidentar-se?

El Papa ho ha dit en diferents ocasions i com a arquebisbe de Buenos Aires també era una de les seves idees força: «M'estimo més una Església accidentada que una Església malalta.» Sempre hi ha riscos quan sortim i ens involucrem amb els altres, però aquesta és la gran riquesa del món en què vivim avui, tan multicultural. Déu és en el cor de tots i en l'intercanvi tots hi sortim guanyant.

Com és l'Argentina postBergoglio?

El cardenal Bergoglio ha estat per a l'Argentina un gran líder i conductor a l'Església, però també és una expressió d'aquesta mateixa Església. Moltes generacions hem crescut amb ell, amb la qual cosa ha quedat un estil molt clar i definit. És una Església que vol expressar-se, abans que res, des de la misericòrdia i la missió.

Hi ha hagut efecte Francesc al país?

Sí. L'Argentina sempre ha estat un país que ha expressat el seu amor pel Sant Pare, sigui qui sigui. Com que ara és argentí, això s'ha multiplicat. El dia de la seva elecció el país es va aturar. La gent va deixar de treballar i es va posar a celebrar-ho a tot arreu. Això ha provocat que molta gent s'hagi apropiat a l'Església, o almenys a plantejar-se si la fe és possible. L'admiració cap a Francesc neix espontània, després el difícil és aplicar el que proposa. És el camí que ens toca fer ara a l'Església i als pastors!

Pensant-ho millor

Un nou Nadal

Natàlia Aldana
Benedictina de
Sant Benet
de Montserrat

Per Nadal tenim el risc de caure en els tòpics i que els bons desitjos amb què ens felicitem els uns als altres, la il·luminació dels carrers, el consum d'aquests dies, ens distregui del seu sentit veritable. I és que Déu ve a nosaltres, i ho fa a cada moment. La qüestió és si ens adonem de la seva vinguda o no ho fem. Ell truca contínuament la porta de les nostres vides per entrar a casa nostra; però una altra cosa és si ens troba massa ocupats en nosaltres mateixos o absorts en tantes coses que ens envolten i que, potser, no ens permeten d'escoltar la seva paraula.

Siguem com els pastors; persones atentes i vigilants al cor de la nit, i a les quals, pel fet d'estar despertes, és possible de poder-los anunciar la bona notícia del naixement de Jesús. Siguem com un establa —ni un palau ni una sala confortable— on pugui néixer Jesús, tot i la palla i el farratge que hi hagi en nosaltres, però tanmateix siguem-li el lloc on la vida és acollida amb calidesa. Siguem el pessebre que albergui Jesús; l'hostal que no va acollir Maria i Josep però que està cridat a rebre tothom qui demana de trobar descans i consol en el nostre cor. Siguem com els àngels, missatgers d'alegria, duent al quotidià de la nostra vida un anunci de pau i d'esperança. I quan descobrirem Déu, present en cada esdeveniment de la vida, imitem els pastors que sense por ni tardança van posar-se en camí. Anem al pessebre de la vida i presentem a l'Infant les nostres mans obertes, donadores i acollidores, a voltes dolces i amoroses, a voltes cansades i endurides; però al capdavall unes mans buides, ja que a l'Infant no li cal or ni encens, sinó unes mans obertes i la sinceritat al cor.

Nadal és el naixement de Jesús, però també és una crida a renéixer nosaltres un cop més (Jn 3,3). Se'ns ofereix tornar a començar, rompre els motlles vells i apropar-nos a allò que Déu ens demana de ser; a deixar-lo néixer de nou en nosaltres i restablir la imatge intacta i autèntica de Déu en les nostres vides. Un Déu que es fa home a fi que tinguem part en Ell, en la seva divinitat.

Si quan esperem una persona estimada mirem contínuament el rellotge i ens sentim com neguitosos per dins, com expectants, pel moment de trobar-nos i que tanta il·lusió ens fa, com no hauríem de sentir-nos ara que el qui és Déu amb nosaltres ve per quedar-se enmig nostre per sempre?

Bon Nadal!

Baixa't aquesta aplicació de Càritas i fes el teu donatiu a partir d'1 €.

Lunet Solidari destinarà l'import de tots els donatius al projecte **FEINA AMB COR** de Càritas, per ajudar a tots aquells que no tenen feina. A més, LUNET també destinarà l'import de tots els seus regals de Nadal a aquesta entitat. Bon Nadal, Felix Feina!

5 propostes per a un Nadal més humà i solidari

Gaudeix d'un Nadal més solidari

Felicita el Nadal amb una postal solidària
Si ets empresa, la teva felicitació animada de Mans Unides, personalitzada amb el teu logo, distingirà i revaloritzarà la teva marca com a socialment responsable.

Il·lumina el món amb els valors de la solidaritat
Felicita el Nadal amb la postal animada solidària de Mans Unides. La trobaràs al web mansunides.org i és gratis.

Fes-te'n soci, fes un donatiu
Gràcies a les aportacions de socis i donants, Mans Unides ha pogut lluitar contra la fam i la pobresa a les comunitats més pobres d'Àfrica, Àsia i Amèrica Llatina. Et convidem a unir-te a la nostra lluita contra la pobresa. Et convidem a formar part de la família Mans Unides.

Envia JUST al 28014
Enviant un SMS fas una donació d'1,20 € que es destina íntegrament als projectes de lluita contra la pobresa a Àfrica, Àsia i Amèrica Llatina. Fes-ho ara... perquè és just donar als que menys tenen.

* Servei de SMS solidari de Movistar, Vodafone, Orange, Yoigo y Euskaltel

Dóna punts Estrella de La Caixa
Amb només 225 Punts Estrella ajudaràs a construir un pavelló de pediatria a un hospital d'Angola. Salvar la vida de nens malalts i desnodrits, no és la millor inversió per als teus Punts Estrella? Amb aquest petit regal, que et costa tan poc, et sentiràs millor i salvaràs vides.

Més informació per fer realitat aquestes propostes solidàries a

www.mansunides.org

Telf: 93 487 78 78

Segueix-nos a

Mans Unides

Mans Unides és l'Associació de l'Església per a l'ajuda, promoció i desenvolupament en els països més desfavorits. És alhora una Organització no Governamental per al Desenvolupament (ONGD), de voluntaris, catòlica, seglar, sense ànim de lucre i de caràcter benèfic que, des del 1960, lluita contra la fam, la deficient nutrició, la misèria, la malaltia, el subdesenvolupament i les causes que el produeixen.

Per fer la nostra tasca, necessitem el suport de persones com tu. Uneix-te al projecte Mans Unides.